

Parnas, of de zang-godinnen van een schilder

Willem van Swaanenburg

bron

Willem van Swaanenburg, *Parnas, of de zang-godinnen van een schilder*. Hendrik Bosch, Amsterdam
1724

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/swaa003wvsw01_01/colofon.htm

© 2005 dbnl

Opdragt Aan den HEERE Simon Schynvoet.

MYNHEER:

IK stel het my zelve tot een eer, UE. met deze te verzekeren, dat ik voor myne besondere genegenheit geen voorwerp heb weten te vinden, dat ik meerder waardig heb gekeurt, om deze eerstelingen myner geesten aan op te offeren; die, hoewel in hun zelve van weinig zwier, schikking, en vereiste regelen der Digtkunst zynde, egter voor verstandiger oordeelen, als die van het meeste gros onzer Nederduitsche Dozyn-werkers in staat zyn, om onbetwistbaar te doen zien, dat al waar geen Mecaenas te zoeken is, geen Maro word gevonden. Ik ben een Man, die weet, dat hy niets en weet, die zig inbeeld dat een vlotte Rym, Spel, en Taalkunde, de ziel zyn van den Parnas, en dat niemand den naam van een Poeët toekomt, die groots is op klanken, die, zo ze goed bevonden worden, niet door nagelbyten zyn verzonnen, maar alleen uit de Castalische bron worden opgeborrelt, die door hem, als door een uitgeholde schors slegts stroomt, om den Vader der instortingen, den lof te geeven van de letters, die hy drukt door de beweeging van een oorzaak, die boven het peil en bereik der stervelingen blyft; al wat 'er van het onze by komt, zyn doorgaans niet anders, als die vezelen, drabbigheden, en dat taaije slym, het geen veroorzaakt word door de geduurige schuuringe, en aandoeninge der opperste golven, en aderen der natuur, die ook zomtyts zelfs zo grof bevonden worden, datze den waaren loop verstoppen, en stank, verrottingen, ja wormen baaren. Om die

reden, my zoekende vry te houden van de hedendaagsche pedanteryen, ben ik zulk een vyand van de slaafsche ketenen der schoolgeleertheit geworden, dat ik liever myn geheele leeven lang wil zitten aan de voeten der waare wysheit, als dat ik één oogenblik onder het bestier der zulken zou moeten wezen, die langs een A, B, ladder zoeken te klimmen, tot het opperste der natuur. Ik kan my niet gewennen tot manieren, die tegens de wetten van Apollo stryden, en wil liever met den naam van een zot pronken, onder de verstandige baazen van het Poëtische vaandel van Mydas, als dat ik naar Marsias pypen danstende, zou toestemmen, dat een met rym vol gekladde riem papiers, zonder geest ons uit kan beelden, door zuiver Nederduits, en voeggelyke toonen, wat de verhevenheit der zulken is, die meêr lydelyk als werkelyk bevonden worden, in de uitbaaringe hunner gedagten.

Laat my toe, Mynheer, dat ik u zeg, dat 'er geen onnozeler kan gevonden worden in de hedendaagsche toonen en nooten van Pindus, als ik ben, en dat 'er niemand is, die meêr agting heeft voor de edele verstanden, die dan, en dan in zommige hunner Werken ons doen zien, dat dit Land niet is misgedeelt van edele begrippen. Al wat 'er in my is, dat naar een Poeët zou mogen genoemd worden te zweemen, is dat ik my duizentmaal bedroef, als ik myn eigene schriften bezie over myne zwakke vederen, die geen zon mogen genaaken, en dat 'er geen is in al myn zugten, en rekhalzen naar Faebus, die my een hart in het lyf spreekt, om myn jonge pennen en zwakke stoppelen te leeren gewennen, tot navolginge van den grooten Agrippyner, die zyn Zwaanen-neb met andere vogten laafde, als de gemeene Ganssen proeven. De heele wereld betwist my, het geen ik my zelve betwist, en als ik geen uitkomst en zie in de gevaaren die my ontmoeten, door myn ongewoone zeilen, en de toetakelinge van scheeps-wand, dat voor al langs de Y-golven niet kan vaaren, om het gieren en bulderen der plompste Orkanen, en Amsterdamsche Kermis-buijen der Maffen, Zotten, Stellasië-aapen, en Liedjes-zangeren,

zo strekt deze allerdroevigste troost, my tot een hartsterkinge in myn noot, en gevaaren, dat ik geloof, om dat ik, en al de werelt myne toerustingen verdoemen, dat 'er om die reden ligt iets in schuilt, dat goed is; want het geen van ieder word gelaakt, is veelyts nader aan de waarheit, als dat geene, het welk door het gemeen getoetst, en geprezen, even daarom vervalt by regte kenders, om dat het een toejuiging geniet van menschen, die klater goud voor fyn aanziende, slegts op een glimhoutje blaazen, als Bavianen te doen, toekomt, die ontbloot van 't waare vuur, den nagt voor den dag plaatzen.

Deze allerkinderagtigste beuzeling, die belletjes, en rinkels van onbekende wysbegeerte, die uit noot verzonnene houvasten, om een bouwvallig huis, en Poëtischen Digt-tabernakel te onderschragen, zyn het die my in myn zwakheit ondersteunende, my een stoutheit inboezemen, om U te verzoeken dat gy dit Parnasje, als een nieuw monster, en een nooit gezien spook, gelieft onder de veelte uwer insecten, lugt- en aard-wormen, een klein plaatsje te vergunnen. Mag het niet rusten om zyne wanhebbelykheit, by de schoonste wonderen der natuur, die uw Cabinet verheerelyken, stelt het tusschen uwe schorpioenen, padden, spinnekoppen, en dito soort, het zal zig gelukkiger agten onder die schepzelen te schuilen, als van lettervlegels, en rymtirannen verscheurt te worden; moet het sterven, is het al te afschuwelyk, te oneigen voor de ossen en ezelen, om verstaan of gekent te worden, zo zal het zig veel beter reekenen verslonden te worden van zielelooze afschuwelykheden, als van de zulke, die Pallas uithangen, om Arachne te verbergen. Gy weet Mynheer, van alle dingen te spreken; want buiten uwe eigene gaaven, bequaamheden, oeffening in Bouw-, Teeken-, en Natuurkunde, zo hebt gy een groote wereld in het klein; de vier elementen zyn in uw Kamer te vinden. Prent-, Krion-, Miniatuurtaffareelen, en Verwen, versieren uwe kasten. Het edelste der Boeken, bynaar of de geheele Nederduitsche Helikon is in uw zaal opgesloten. De

Aaloudheit, de Roomsche staat, het Kapitool, blyven leeven op uwe gedenkpenningen. De roem en daaden van den Franschen Lodewyk, de Overgrootvader van deze jonge zon, kond gy dagelyks zien op metaale paneelen. De Mineralen, de Berg- en Zee-gewasten, de stremmingen van lugt en water, het sulpher, en 't Merkuur der eeuwen, het zout der wordende dingen, bloeijen langs uwe laaden en kisten. Een Oceaan kabbelt met schulp en hoorens, op uwe houte oevers, en strand langs uw keurelyke duinen. Men zoeke waar men wil, hier vind men by een dat over al verspreit, met zo veel zorg, moeite, wakkerheit, en oordeel is by den ander gesleept: ik zwyge van uw Perzoon en verdiensten, die ik mede zal looven, om niet te wyken van den pligt, die ons verbied de waarheit in onrym te uiten, die een Digter niet kan misduid worden, als hy eertropheën verzind. Ik kan niet zien Mynheer, dat onder zo veel zilver, zo veel paerlemoêr, zo veel bloedkoraal, azuur, en baarmoeders van het goud, één zwarte git dien luister der vonken zal verdooven. Plant myne Zanggodinnen, die zwarte Andromedaas, die stuivende Bruinetten, by uw blanke Godessen, die watertakken van Thetys; zyn ze te wreet, te hart, niet gelikt, niet vloeiende, te hortig en bars, te woest op hun snaaren, brombekken ze te veel, ze zullen zwygen, ze zullen schrikken, als ze de zonnelingen van Pindus beschouwen, en als *Hooft* en *Vondel*, *Westerbaan*, *Vos*, *Anthonides*, *Huigens* en *Cats*, *Moonen*, *Rotgans*, *Vollenhooven*, *Bogaart*, *Bidlo*, en duizent anderen het hoofd zullen schudden, over hunne buitenspoorigheden, versmelten Hoe oneerelyk datze zyn, ze erkennen hen zelve liever voor basters, als datze zouden dingen naar een lof die honderden, nog levendigen in dit land, toekomt. Daar zyn nog konstgenootschappen, daar zyn nog Mannen van naam, daar is nog een *Wellekens*, nog een *Vlaming*, daar bloeit nog een *Hoog straten*, daar leeven nog een *Huidekoper*, een *Poot*, een *Vander Hoeven*, *Wetstein*, *Kemphert*, en nog oneindige starren, welkers stralen uwe posten bewaaken; duik

VII

myn Parnas in uw schulp; wat begint gy? gy valt overhoop, nu gy naar de eer dingt van een plaats te hebben in het volmaakste Cabinet van uw voortreffelyk Vaderland, dog, wat raad?

Heer S C H Y N V O E T , de steen is geworpen, het eens volbragte is niet te herdoen; ik heb het U gewyt, dek het met een lommer van uw heusheit, en moet het aanstoot leiden van bitsse nyt en prul Poeëten, steur U zulks niet, uw jaaren zyn geheiligt aan rust, vrede, eer, en vrindelykheit; het zal zyn zelve redden tegens het zwadder der eeuw, het uitbraakzel van Pindus, en de krukken, en stompers van Mydas heir; want gelyk het eeuwig den lof zoekt te trompetten van Faebus lyf-staffieren, uit een verwrongen peinhoorn van bruiszende driften, zo wentelt het zig in yzer en staal, om de gewaande Ridders, die erbarmenis waardige Argonauten van wind, en lorren, in den schild te vaaren, dat 'er de A, B, borden van dreunende, verstuiven.

Niets schiet my over om te zeggen, als dat ik U wensche, in uw gryzen dag, de jaaren van Saturnus, waar in de wellust de aderen verfrischte! leef in spyt van de dood! wees meester van de fortuin! en verzet de paalen van het noodlot, naar de lessen der Ouden, die ons hebben voorgezongen, dat een Wysaart de starren beheerst. De Godvrugt, 't Verstand, en de braave Zeden, blyven lauw'ren uwer kruin! en vind gy een oogenblik lust, om uit het paradys uwes Cabinets te daalen, in een Beijart van schielyke invallen, bloemen van tegenspoet, vrugten van een zugtende Ziel, en palmen des nagts, zo zie dit Werk met genadige oogen zomtyts eens door, als een kind, dat zyn dageraat, en vroege openbaarwordinge, in spyt der bitsse gal, meest aan uw bevordering ter Drukparsse verschuldigt blyft, en oorzaak zal strekken, dat de Nakomeling u zal kroonen met deze Olyven: dit was de Man, die altyt iets raars zoekende, ons heeft naargelaten een stuk werks, het geen zo ongemeen

VIII

was in zyn tyt, dat het de tyt zou verslonden hebben, had zyn oordeel het niet waardig gekeurt voor de schimmel te veiligen, en de latere eeuwen te schenken.

Om deze, en oneindige andere uwer verdiensten, verblyve ik met behoorelyk respect,

Mynheer,

U E. Dienstwilligste Dienaar,

Willem VAN Swaanenburg.

Voorreden

Aan al, die maar leezen of hooren kunnen, die hunne vyf zinnen, of geene hebben, die oordeel en reden verstaan, of die tusschen mal en vroed wandelen, met één woord, aan alle de onnozele Poeëten onzer eeuw, zo wel als aan de deftige onzer tyden. Salut:

AG! myn lieve Zotjes, die u zelven met lyf en ziele hebt geconsacreert aan de verkeerde meeningen, en malle gewoontens van dit ons gelukkige Vaderland, mogtik, volgens behoorelyk respect voor u zeever, en kwyllab u uitboezemen, de agting die de Schryver dezer Werken voor u over heeft, gy zout hem nog meêr haaten, als ooit de Paapen en Munniken *Erasmus* gedaan hebben, doe hy hen uit een opregte genegenheit lauw'rierde, met een kap met bellen; want Gylieden zyt het noodigste volk dat 'er vereist word, om alle waarheit, deugt, en verstand van den aardbol te verdryven. 't Is om die reden, dat ik, zonder my in den beginne, naar bescheidener Lezers te wenden, my als overdwart zie, om u een Janpotasies geheim te communicereen van de uiterste verwarring, en dat is, dat in dit geheele naarvolgende Boek, geen eenen letter voor u geschreven staat, als alleen de kant-teekening, over myne zo gegenaamde onverstaanbaare PARNASDREUN, die haare luister en klaarheit aan uwe ooren verschuldigt blyft. Nooit zou een Vaers, het geen ik onderwerp aan keurelyker oordeelen, als die van Oszen en Ezels, hebben hoeven met zulke toetssen te pronken, waart gy de beweegende oorzaaken dezer zeltzaamheden niet geweest. Het spyt my niet, dat ik, ten regarde van uw botheit, moet voor dol loopen; maar dat ik den naam van een eerelyk Man, en braven Digter moet zien vermengt zyn onder notulen, die wel ten deelen, en spotsgewyze uitdrukken, wat onze meeninge is geweest, dog in ver na niet voldoen aan dien zin, en de verwagtinge die men daar omtrent gehad heeft. Ik ben weêrhouden om wys te schynen, als ik aan uwe onnozelheden dagt, en vreesde myne conscientie te bezwaaren, als ik uwe duistere harssens zou hebben willen zoeken te verligten. Men moet niet redelyk zyn omtrent gekken, en 't is nog beter te zondigen tegens hen die fouten verstaan, als tegens de geenen die van alle deugt ontbloot zynde, het vergeeven der misdaden niet begrypen, om datze nooit op-

houden van hunne verkeerde beginzelen. Ik zou het respect aan den Heer *Wetstein*, en aan keurelyke Lief hebbers hebben te kort gedaan, byaldien ik hen iets zou verklaart zoeken te hebben, dat ik weet, dat Helden-digters op hun duimtje hebben. Vrinden, die met Apollo zo gemeen zyn, als een Boeren Koster met de Poppen van zyn Parochie-kerk, moet men niet tracteeren gelyk Momus u behandelt, die weeten wiskunstig, dat als een Digter gaapt, dat 'er dan een stortregen van Vaerzen, en Kalveren op het tipje staat, om de wêrelt zo kaal te scheeren, dat 'er voor de Jutsse Oszen en Stieren kwalyk brandnetelen, distelen, en schraale heistoppelen overschieten; met één woord, myn gezuikerde Sulletjes, en gekandalizeerde Weet-nieten, wy Poeëten zyn doorgaans gaauder, als we zelve weeten, en als we ons zelve niet verstaan, dan klaagen we over de onnazelheit der tyden en eeuwen. Ziet, ik biegt regt op, want je vraagt me naar geen loogens Mannen; en daarom zeg ik je meêr als ik zelve geloof, om u in het uwe te versterken, en dat is, dat *Swaanenburg* nooit verstaat, het geen hy schryft, als hy het ongeluk heeft van niet begreepen te worden, en dat geschied hem meêr als te veel, om dat 'er onder de meenigte der menschen, zo weinig menschen te vinden zyn. ô Heilige Diogenes! bid voor ons! of we doen het zelfs.

Dog al genoeg van de schaduwen gesproken, om het licht zo veel te heerelyker te omhelzen; ik wil myn gezonde Ziel niet hazardeeren onder de nevelen des tyds, een Swaan kan zyn vederen in een vuile sloot ligt voelen bemorst, en hoe men langer redentwist met ezels, hoe ons de ooren zelve langer schynen te groeijen. Gy zyt het, ô Lauweren van Daphne, en Zoonen van Faebus, onder wier lommeren ik de orakelen wil hooren van het eeuwige goud, en zo de klanken van Apollo myne geesten beroeren, zo zal de egho van myn ziel op uwe rotssen verstommen. Ach! mogten myne instortingen in uw kroezen vloeijen, en de toonen die ik dreun wonderen scheppen; mogten de Vaerzen die ik vlot, en zonder herkauwen, heb uit den pen geworpen, één oogenblik uw geesten vergenoegen, ik had het loon van myn bas, en zou eertropheën stapelen in 't oog van Jupyn, om uwe namen te borduuren op de stralen zyner blixems. Ik heb hier niets gezongen, als het geen gy kent, dat zonder Meester is geleert: niemand heeft my gevoert, als een star die my dreef, een onverzetbaare wind spoorde my vaak Hemelwaarts, en als ik daalde in de dieptens der Natuur, zo vond ik my een worm, in tegenstelling van den Vader der dingen; hy taffareelde op myne harssenvliezen vaak duizent beelden, en als ik wilde uitbrommen, het geen me had bezwangert, zo schooten meêr gedaantens toe, als myn schagt kon schilderen. Hier uu wierd myn Chaös

zo dik, zo gezwollen, zo hortend en bars, dat het dikmaals gescheurt, een regen liet daalen van spook en schielyke buijen; wat zou ik doen, ô Zonnelingen! in een tyd daar het nagelbyten verslonden leit? daar ik overdwars door een anderen geeft den mynen verloor? ô onsterffelyke Goden! waarom my dus geplaagt met een wyze van denken, die uit geen Amsterdamze koffer spruit? waarom mag ik niet rusten? niet droomen op een spreij van A, B? my in de spel- en letter-vittery begraven? onder de dekens van David van Mecchelen kruipende, wormen fokken, die het eeuwige gras van den Helikon verslinden? neen, ik ben gebooren om in de Digtkunst kinderloos te sterven? ô Hermes! bewaar uwen Zoon voor de overgang van het aller verdoemelykste der natuur, het geen de Egiptische spreuken op haar Ruinen hebben geschildert! Laat ik, overgaan in vlam, en zo, helaas! myn levens-rol nog niet is afgehaspelt, een straal na laten der onsterffelykheit!

Ziet Vrinden, hier een kleine schets van de oorzaak dezer Werken, en der voornaamste die nog onder my berustende zyn. Het is omtrent zes, of zeven jaaren geleeden, dat ik buiten eenig voorneemen, schielyk een stuip van digten kreeg, die my in myn wederwaardigheden, een soort van vergenoeginge schafte, zonder wetten te kennen, zonder de natuur der hedendaagsche spraak te verstaan, zonder de behoorelyke smelting te kennen der vokaalen, zonder de woorden-vittery van *robyn* op *klein*, van *zyt* op *heit*, waar te neemen, zonder begrepen te hebben, dat men geen *brande* op *stranden* mag rymen; met één woord, zonder te weten van de *lana caprina* der Poeëten, zo wierd ik een papier bederver, die in steê van likken en herlikken, zyn jongen Beer werpt, om al 't schorremorri van Pindus aan werk te helpen. Ik verkoop deze rollen niemant voor goed, en meen 'er ook geen rekenschap van te geven aan Buffels en Bokken, dog aan eerelyker lieden, als agterstraats Poeëten, wil ik met eerbied verzekeren, dat geen schepzel bekwaam is om te oordeelen over de Digtkunst, ten zy het altoorens zyn Bul doet zien, waar het is gegradeert, om voor Poeët te ageeren. Ziet, een blaauwbesse-brief van David, komt hier niet te pas. Men maakt wel een Doctor op de hooge School, maar geen Dichter met de Grammatica; en schoon men tegenwoordig bezig is om, op zyn Engels, de Poëzy aan de Jongelingen in te enten, gelyk de Pokjes, zo zal het niet lukken, dewyl de mededeelzaamheit der kwaalen, en gebreken vry gemakkelyker valt, als die der deugt en goede zeden. Slaats jeoog, Lezers, eens op de wêrelt, en ziet of één schurft schaap niet een heele kudde bederft, en of één Ligtmis alleen niet een heel Oostindisch schip met een twee, driehondert zoldaten uitlevert; maar daar waarheit, liefde en wysheit word

geleeraart, daar staat vaak de Wysgeer alleen, en zo het van de toehoorders al word goedgekeurd door het begrip, zo zyn meesten tyd de daden regt daar tegen aan.

De zuiverheit van het Opperwezen, de wortel der dingen, het onstoffelyke Idè van alle zielen, die Carbonkel van verwondering, is de gloed waar in myn denking vervliet; Hy was eêr alle dingen waaren, en wy blyven door zyn zyn, en door ons zelve te derven, zo genieten we Hemelen: dat is de Zuil waar op dat Staat en Tempels geheit zyn, en hy is geen voet lands waart, die onder den lommer van die twee niet zoekt te stygen tot de volmaaktheit van het Opperste, waar toe het gemoet raakt, door in zyn zelve te daalen, alwaar de alleen spraak bestaat in hooren, in steê van vertellen. In deze ondervindende beschouwing staan alle verschillen stil, en by de gewaardinge van Gods inligting, zo ziet men, dat de meeningen en leerzettingen alleen gediend hebben om ons vry te maaken van het praaten, door het volbrengen der geboden, die hier aan kennelyk zyn goed te wezen, zo ze door de liefde des naasten toonen, datze den Schepper der dingen beminnen. Hoe ver is de wêreld van deze zuivere keuren geweeken, zint ze de gewyde rollen heeft gedraait naar haar begrippen, en meêr heeft getwist om den letter te verstaan, als den geest daar van te beleeven. Dit hoort men dagelyks beklaagen van deftige Mannen, en bazuinen der Kerk, aan welkers klanken wy onze snaaren huuwen: en het zou ons rouwen gebooren geweest te zyn, byaldien we iets anders beoogde in ons geheele bestek, als ons zelve, en die we ontmoeten op te beuren, tot de volbrenging der eeuwige beveelen. Onze post is niet te redentwisten over de verscheidenheit der gedagten der Geleerden, en te toonen, dat de eenigheit verlooren gaat, daar elk een streng trekt, om zyn party te overdwarsen: ô neen! wy vaaren in de algemeene Boot, die de Opperstuurman door de golven dezer eeuw zal voeren in de havens der rust, in spyt van gemelyke Passagiers, en zyn te vreden met de dagelykze spyzen, die onze Kokken dissen; ja vinden zo veel voetzels uit die heilige Leerredenen, datwe dan, en dan wel eens een buiten reize kunnen doen, op den schat dien we vergadert hebben aan de voeten van Gamaliël, naar de andere wêrelden, en Philosophische bespiegelingen, dog t'elkens neêrdaalen in de ruimen schoot dier Moeder, die ons heeft gebooren. Wy willen alle dingen wel onderzoeken, alle dingen peilen, oneindige dingen gissen, de natuur beschouwen, als Wysgeer begrypen, als Poeëtje digten, dog nimmer als Christen gelooven, zo het stryd tegens de Vaderlyke willekeuren: dat ik op dat fundament levee! dat ik op die grondvesten sterve! dat ik op dat geloof, en in die hoope mag in liefde verslonden worden, en verëeuwigt

XIII

blyven met de oorzaak der dingen! is alles wat *Swaanenburg* wensch!

Men zal, zo men keurlyk agt geeft, in alle deze volgende bladeren bespeuren, dat zulks den zin van den Schryver is; want waar het Theologie, of Bybel-stof raakt, heeft hy het op de deugt gemunt, en knabbelt nimmer met Heidensche tanden aan Christelyke Verborgentheden; ô neen! ik schat die te hoog voor myne Ikareesche pennen. Salmoneus word geblixemt, als hy Jupiters donder trotst, en Phaëton drinkt een Eridaan als hy de Kar van den middag wil reukeloos mennen. Ik wil als Dedalus, wel zwieren over de laage Valeijen, en zien het buitenste Voorhof des Tempels met verrukkende oogen, maar in het Heillige niet treden met ongewyde voeten. Myn Priesterlyk gemoed alleen, omvat de hoornen des Altaars, en wierookt Offerhanden voor hem, die als een zon onder de starren wandelt. De Heiligen die zyn Troon bewaaken, draag ik op Arendswieken, in 't azuur van dit hart, en myn Faenix-veder brand, daar zy Maria, en haar Zoon belonkt. Die wonderen, die baggen, ô wereld! hebben myn oogen verligt! de wanstallen te kennen der zulken, die onder het dekzel van Kap en Kuif, de Eigenbaat verbergen; op die vaar ik los, gelyk een Herkules die Hydras plet, dat de Brabandsche splinters, langs Hollandsche bodemen zwieren. Opregte deugt is 't minste onder de Paapen te vinden, en waarheit onder de Leeken. Ik heb gezien, hoe men Kerken popt, om den Geest te verbannen, als het Jesuitische oog agter het gewyde scherm naar de schatten der eeuwen loert, dat weet de domme Gemeente niet; maar die een bril van eigen kennis gebruikt, kan ligtzien, dat een gemaakte Devotaris, vaak van binnen wormstekeliger valt, als een Tollenaar en Zondaar, die door 't gezigt van zyn eigen staat overtuigt is van de ellende zyner Ziele.

Dit weinige moest ik zeggen, om de meeninge dezer volgende bladeren te verklaaren, aan de domme Kalveren, die dit Boek ligt al meê zullen bebulken, schoon het geen gras is voor pas geworpe Stieren. Kon het Pinduusche graauw geen PARNASDREUN beklimmen, doe het met Ezels-ooren de allarm trompette, hoe veel te minder zal het weeten van de beginzelen der Natuur, en Wysgeerte, van *Pythagoras* Philosophie, van *Tresmegistus* hervormingen, en van de zamenhortingen der eerste vezelen, de stremming der begrippen, de baarmoeders der Idèën, en de wording der dingen. Van hier onzinnig gepeupel, laat ons het Theater vry, kom niet in den Schouwburg der Goden, daar de starren hen verzwageren met de elementen, en daar de gedaantens verwiszelen. 't Is te heet in de zon! uw Uilenvlerken zoude verzengen, en de eijeren barsten, die gy als Koekoeken broeit. Wat weet men van zielen, daar men klei ploegt,

en daar men zyn hart verslaaft aan beuzelaryen? zyn de kisten en kasten der Goddelykheit verzegelt? de ziel is een kleinoot 't geen ieder bezit, dog de meeste begraven 't onder de aarde? 't is de adem van uw oppersten Heer? ô laage volk, die gy vergeet! wat is het? spreek? is gaapen nu de bootschap? weetje niet watje hebt, kent gy de waarde van u zelve niet? onsterffelyke Goden! hoe is de wêrelt verblind (ik spreek van de grootsse hoop) datze niet en zien, datze blind zyn? wy hebben een eeuwige gedaante van den ongeziene, een honger naar het Volmaakte, een Bron om in te verdrinken, een Bruid om ons meê te paaren, en eeuwig te verjongen, een Ziel die alleen God, en niet ons toekomt, te bestieren: deze is vry van stof, van verandering, en eeuwig blyvende, die is geen wiszelbeurt onderworpen; maar, helaas! door onze zwakke hoedanigheden, aan een zekere natuurelyke vlugtigheit verbonden, ze heeft een kragt om haar zelf te kennen, zo ze in haar wortel te rugge deinst, dog zo ze naar buiten springt, ontmoet ze kwik en bloet; de vlugge hoedanigheden van haar gestel, waar in ze anderen kent, naar mate dat haar diersche eigenschap zuiver is: want naar proportie van de minder aardagtige complexien, of vlugtigheden der animale geesten, is ze zuiver in haar begrip, doordringende in haar oordeel, en vatbaar tot de beweeging der bovenste werelden, en starren. Van deze diersche Ziel word hier dikmaals gesproken, als ik van de andere schyn te gewaagen, en van haar verbetering, keer, en wêderkeer zing. Dit was de Hermetische spiegel, waar in de Egiptenaaren alle gedaantens zagen: dit was het gordyn, het geen de Oude Digters wegschooven, als ze van de wording der dingen, en herscheppinge begonnen. Dit is een stof die buiten onze Theologie mag begluurt worden, als het waare Poëtische ei, waar uit de Paradys-vogel groeit, en het zout, dat de verrotting der eeuwen geenzins onderworpen blyft. In dit vlugtige kwik, herbaart zig het sulpher tot Man, en Vrouw, en in die wiszeling vermeerderen de Geslagten. De voortteelingen aller wezens, geschieden door de vating dier beelden, die over hen overstaan, en in alle stremming van Geslagten, blyft dezelve mogelykheit verborgen, om wederom opgelost, en hervormt te worden tot andere gedaantens.

Ziet dit is Natuurkunde, Poëtische beulingen, die je uit het A, B, bord niet zult viszen, want al spelde je beter als David van Mecchelen zelve, nog zou je niet kunnen begrypen, hoe een kind, te weten, de Mercurius Phiosophorum, zyn Vader, de Sulpher, noopt om hem zout te schaffen, lwaar op de opperste Ziel mag werken. De Geleerde weten nog niet zeker, of alle de zielen teffens zyn gewrogt, of datze hun aanvang met de generatie des mensch, ontfangen, of dat de Ziel naar een zekeren tyt met de

gevormde stof word gesympathizeert, en uit die oorzaak der dingen vloeit, als het zaat zyn rypheit heeft ontfangen voor aandoeninge. Dit weten we dat we denkende zyn, dat denken niet stoffelyk is, dat de denking de stoffelyke natuur kent, dat denking haar hooger beurende als de stof in den geest leeft, en in den zelven zyn oorzaak verheerelykt, door die te kennen, als gewrogt van God. Hoe ver de betrekking nu gaat van de Hemelsche Ziel, met de aardsche, is aan aardelingen alzo weinig te leeren, als de gronden der Poeëzy, en kan ik ook niet uitdrukken, om dat ik in beide onervaaren, de Vader des Ligts alleen bidde, dat hy my instorten wil te leeven tegens de bevatting der Zotten! dat hy my wil geeven, dat ik my zelven hem geef, en niet aan de wêreld! en zo ik sterven moet, gelyk zeker is, dat deze Weg de deur mag zyn, om eeuwig te leeven in die vergenoeginge, van bevryt te zyn door zyne indaging van de nevelen des tyds, en den last der Mollen die my hier plaagen door hun blindheit, om datze willen dat ik hen zal doen verstaan, het geen van geen Dozyn-schrobbers, en Alikruiks-Poeëten kan begreepen worden.

De maats zyn te onryp, nog te ver van de wooninge der Zon, hun constellatie is te zot om wys te kunnen worden. Ik zie niet, Jongens, al stak ik de heele Ezels-huit van Mydas in de Castalische Wel, dat 'er eenige verändering van kleur, van trant, van zwier, en gedagten in zou kunnen komen; dies weest vernoegt met uw lot, met uw twee ooren, en den knuppel dien ik uwe lendenen heb gewyt, en denkt, dat ik je opregt de waarheit zeg, dat ik my zelven in geenen deelen voor Poeët erken, als hier in alleen, dat ik kan zien dat ik het niet en ben; dog egter nog veel liever wil blyven by myn onhebbelyken styl, als by die doodsche toonen, dewelke onze Rymjongens de Boeren verkopen, als wonderen van Apol. Ziet daar Vrinden, het Alssem-wyntje dat ik u schaf, om den Poeëtischen slokdarm te prepareeren tot het consumeeren van eenige dozynen Orkanen, Pythons, Wangedrogten, en Poeëtische stuipen; zyn ze wat hard en schobbig, ik heb ten respecte der onnozele, daar agter wat Olioose vodden by gedaan, om ze te beter te doen slokken. Het Heillig Bitter van Esculapius, vermengt dat met myn laffe Minne-zangen, en zyt verzekert, dat, zo ik resolveer om nog iets anders uit te geeven, dat 'er dan geene van zulke Prullen zullen onder loopen, dewyl we dan niets als Mostert, Mieriks-wortel, en Duivel-zaussen zullen schaffen. Ook zullen wy wat beter op de Spelding en Puntasien letten, die hier als in een Begraaffenis Processie van Munsterse Hannekemaijers, in het hondert loopen; met één woord, ik zal je nu beloven, al wat je maar begeert, op datje zoet moogt zyn, ja zelve u

tegenwoordig, nog een klein Salaatje, by den Maaltyt toe geeven, om de maag, zo ze begint te verslappen in het leezen, gelyk myn hand in het schryven, een weinig te zoelasieeren, met prikkende kennis tot waarheit, uit den Heer Professor *Balthazar Schuppius* Redenvoering, over de Speelpop van de geheele Wérelde, daar hy van de Digtters gewaagt, pag. 40. en My, die geen Boeken en heb, gevallig is in de hand gekomen, door de schikking der fortuin, by het schryven dezer Voorreden. Dit zyn's Mans eigene woorden: *O gy eerbaare Wyshoofden! ik wensch u de jaaren van Nestor toe, en de rykdom van Mydas, maar met een ook zyne ezels-ooren; geloof my hier by, een Poeët behoort alle dingen te weten, en die alle dingen weet is daarom nog geen Poeët. Alle jaaren maakt men Burgermeesters, maar het gebeurt niet alle daag, dat 'er een Koning, of Poeët word geboren: want gelyk Horatius in zyn Digtkunst spreekt, het is niet genoeg, dat iemand weet zyn Vaers te sluiten: Gy zult niet zeggen, dat dat een Poeët is, die ten naasten by zulk een styl in zyn Vaerzen heeft, als ik tegenwoordig in myn Redenvoering; dien eernaam moet gy geven aan zo een, in wien een meêr als menschelyk vernuft uitsteekt, en die groote zaken naar eis weet op te doen, zo dat 'er in elk Vaers eenige straaLEN schitteren van de Godheit, die hem bezielt.*

Wat dunktje, Lezers? moogen Ik, en Gy, de Poëtische kam niet wel een weinig laten hangen, op het hooren dier orakelen? Ik meen van ja, en geloove vastelyk, dat de beste onder ons, dit het meeste zal beämen. *Swaanenburg* steekt 'er zyn zegel aan, te meêr, dewyl hy een der onkundigste is in de hedendaagsche gebruiken der Taal, en Spelding, en dit voor een eer rekent, een ander de zyne niet te beneemen. Heer *Tysens* heeft zig de Correctie behartigt, en zo 'er spelfouten in zyn, die loopen op reekening van de Drukkers. By exempel, *Baggus* op een plaats met twee gg; coelum, in steê van met een oe, is met een ae gestelt; eccho, is egcho genoemd, en dus verscheidene meêr, die onpartydigen wel zullen bemerken uit myne, nog zyne veder niet gevloeit te wezen. Ik heb goed geoordeelt agter myn Werk ren deelen, een Lyst dier fouten te doen plaatszen, dewelke, of de snydentheit der Vaerzen breeken, of den regten zin verdraaijen, toegekomen door de barbarische hand des Autheurs: ziet, Mannen, ik ben in alles een overvlieger, en ik roep schrik van slegt schryven, corrigeeren en boeken nazien; en als 'er dog iemand moet gestraft worden, door de drekpluizende Boekzaal-wormen, die zig een *Jus Patronatus* aanmatigen, om ieder te verkorten, die hunnen *Bel* niet aan en bid, als 't *Babyloniers* past, zo is het best, dat de *Causa Movens* werde gekwispelt, en de on-

nozele verschoont. Ik zeg dan nog eens: dat Heer *Tysens* heeft gedaan wat een eerelyk Man past, oneindige Taal-fouten verwiszelt, *haaren* in *hennen*, en *hunnen* gedraait, vokalen doen smelten; ja, ik durve verzekeren, dat byaldien hy zomtyts door Natuurkundige gedagten des Schryvers, niet hier of daar was stil gestaan in zyn oordeel, naar zyn eigene edelmoedige betuiging, dat het zelve zonder eenige fout, de werelt zou hebben ontmoet; maar waar toe myn kop gebroken, met een werk, dat ieder den kop zal breeken? waar toe myn hof gemaakt by onverstandige Lezers? waar toe Wyaarts onderrigt? waar toe Braven verdedigt? waar toe my zelven verdoemt? waar toe iets anders gezeid, als *Swaanenburg* is dol.

Zie zo myn getrouwe veder, dat lykt 'er byget naar: dat is de grootste waarheit van myn geheele Boek, en zal ontwyffelbaar ondersteunt worden van alle gekken onzer eeuw, in wiens bescherminge ik my recommandeer, om dat alle Wyzen hunne handen van my trekken, volgens de statuten des tyds.

Vaart wel.

Lof trophe
Gestig ter Verheerelykinge van den Heer W. v.
Swaanenburgs
Parnas.

Myn bas, onlangs in floers, om *Arends*, die op pluimen
 Van vlugge wiszelbeurt naar steiler transsen vloog,
 Is nu met vlam gedost, om dat haar nagt moest ruimen
 Voor 't dagligt van Apol, en zyn gespannen boog:
 Wat boog? een diamant, uit louter vuur geklonken,
 Door reuzen van Jupyn, en mokers van cristal,
 Gedondert tot een zon, langs Etna's bergspelonken,
 Die standers van Lauw'rier, op Amstels zilv'ren Wal
 Doet hollen, in 't gezigt van Bato's fiere Leeuwen,
 Die, als het Mannen past, geen buld'rend Graauw ontzien;
 Maar, op het wiegend glas, in 't aanzien veeler eeuwen,
 Met breet gevleugeld hout Neptunus ryk gebiën,
 Waar door hun Hutten zyn gedeit tot Staats-paleizen,
 En Schuuren, vol gepropt van Oost, en Wester goud,
 't Geen 't marmer Capitoel doet nog veel hooger reizen,
 Als Memphis spitsse naalt, op 't harst arduin gebouwt;
 Maar schoon die ryks Vorstin nu zit zo bars te pronken,
 En als een Water-bruid heel fier het hoofd op haalt,
 Denk egter, dat zy leid in week moeras gezonken,
 Het geen als eb, en vloet, nu ryzen komt, dan daalt.

XIX

Hoe trots eerst Babel keek, van muur, en kop're boogen,
Op schenkels van Tyras, het bukte voor den tyt,
Dus zag men Priams Vest, ten Hemel opgetoogen,
Door 't houte paard vermast, en straks in de as geleit;
Ja zelfs Anchises Zoon, Vrouw Juno's wrok ontcoomen,
Die aan 't Latynsche strand zyn ankers zinken liet,
Is op zyn Arend zelfs, gebreidelt door de toomen
Van jonger heerschappy, langs eindeloos verschiet.
Alleen het glinst'rend hof, 't geen gloeiend van robynen,
Zyn pannen smeulen doet op zuilen van yvoor,
Is door geen staalen klaauw van monsters t'ondermynen,
Maar slaat den onweêrs Dog van zyn verwoede spoor,
En staaft dus 't Burger-regt der wyste Letterhelden,
Als leeden van een Vorst, die 't Lugts rondeel bewoont,
In spyt van 's noodlots byl, waar langs myn faam zal melden,
Hoe door al de eeuwen heen, hun eigen geest zig kroont:
Want schoon eene yz're slaap hen de oogen schynt te sluiten,
Zy leeven door hun daân, en brommen door 't Heel-Al.
De Graf-zerk die hen kust, en kan den klank niet stuiten,
Om dat hun Orgel dreunt, gelyk een Waterval,
Die over klippen snort, met bruizende gareelen,
En by zyn Assen wed op rompen van arduin,
Die aan de Winden weêr de splinteren meêdeelen
Van hun verkreegen zog, en stuivend Water-puin.
Dus klinkt der Grieken naam door al des Werelds oorden,
In 't aanzien van den Nyl, by Hermes fakkel-licht,
Door glinsters van het brein, terwyl de Tyber boorden,
Vermaart door Maroos Lier, ons vonken in 't gezigt.
Zo joelden Seine, en Theems, uit hunne Digt-paleizen,
En lagten *Vondel* toe, in 't Agrippiner slot,

Daar hy eerst adem zoog, om op een wolk te reizen
 Naar Amstels Helikon, die uit het Pekel-bot,
 En zo veel baggen schaft, als 't donkere aardryk Zoonen,
 Gedost in 't zelve vuur, 't geen Vader heeft verëelt,
 Doe hy den trommel sloeg, met stout geblaaze toonen,
 Op rotssen van Parnas, tot eer van Pallas beelt,
 Dat zig in 't dundoek schuilt van 's Y-Gods Bron-Princessen.
 Al wat Atheenen ooit in zynen schoot bezat,
 Om uit een snugg're borst den heeten hals te lessen,
 Lykt teffens van Apol, in Neêrlands kruik gespat;
 Zo dat al 't gryze schoon, 't geen Romen eerst moest vinden
 Uit brokken van den nagt, die alle dingen blust,
 Na zo veel wiszeling van voor, en tegenwinden,
 Gelant schynt op de reê van Gysbregts vette kust.
 Ik laat de schimmen stil met hun versleeten pluimen,
 Op 't rustbed van de dood, en rep van Princen niet,
 Die nog het lauwer sap van Daphnes lokken schuimen,
 Met haar vergode Veel, op Febus Ryks gebiet.
 Hier dwaalde ligt een Vrouw, in zo veel vlugge lampen:
 Onz' Zeestad is te vol van allerhanden schat.
 Een laage pen heeft werks genoeg met hem te kampen,
 Die in één enk'le vuist een heele wereld vat
 Van 't stout Orakeldom, en nooit gedagte drommen;
 Gelyk een Wichelaar, die 't duistere besluit
 Van Delphos wonderhol doet langs de straaten brommen,
 Waar door de Driesprong dreunt, op 't drille van 't geluit,
 Net als een Myn van vuur, geborsten van de naven
 Der donkere Natuur, door ingeblaaze kwik,
 Die 't sulpher stollen doet tot zout, om vlugger haven
 Te treffen met zyn drift, bevryt van drek en slik.

XXI

Ik spreek van onzen Swaan, bestoet met Zang-godinnen
Van ongewooner trant, als men ziet afgemaalt
Op 't hedendaags Parnas, 't geen schemert op de zinnen
Met woorden, zonder klem, daar weinig geest uit straalt.
Dog waar zig deze zwenkt, verstuiven de gordynen
Van 't akelige roest, als voor een middag-zon,
Die met haar kwikken leit langs duiz'lig dons te schynen,
Op hoop van vlugtig vogt, uit 's werelds doffe bron.
Hy snort vaak Hemelwaarts, en treft ons naar het leeven,
Op blinkent elpenbeen, de zuiverheit der deugt,
Die, als een stevige eik, schoon van een bui gedreeven,
Zyn wortel dieper schiet, als hy de kam verheugt
Door nevels heenen stoot, om nimmermeer te daalen,
En weet dus 't loos bedrog, dat met gefronst gelaat
Zig over al vermomt, het masker af te haalen,
Waar door de Wolf, ontvagt, niet schuilt in 't Schaaps gewaat.
Al wat zyn vuist verrigt, zyn Alexanders wond'ren;
Minerva's Schilt, verzelt zyn stoute Poëzy;
De krammen van 't groot Al, die dreunen, brommen, dond'ren,
Als hy de Waterklok doet stormen aan het Y.
Het zy hy roozen plant, of Lelyën doet bloozen,
Het zy hy werelds maakt op zyn verheeven bas;
Of dat hy wolken treet, met Sophocleesche broozen,
Hy vist gestadig iet, 't geen nooit verzonnen was.
Gints braakt hy 't laage Land met Mavors helden kragten:
Hier dav'ren Aarde, en Zee, door 't brullende gedruis
Van Bommen, en Cartouw, doorzult met blixem-schagten,
Die zelfs een yz'ren Wal vermorz'len doen, tot gruis;
Tot dat Bellona legt aan Janus band geklonken:
Dan lagt hy Venus toe, en siert het Bruilofts-bedt,

XXII

Waar op de jonkheit zit met Palm en Mirt te pronken,
Om 't zuiker van de Min te proeven, voor banket.
Dog laat 's Mans zilv're pluim Vrouw Cytharea vaaren,
En plooit hy 't veeg Cypres, langs 't Lykhout van zyn Vrind,
Wie kan dan, zo als hy, de traanen evenaaren,
Die men uit Paerlemoer zo dun gedreven vind.
Word weêr zyn pen gewet op Juvenalis streeken,
En sleept hy 't onverstant der dwaazen aan den dag,
Dan bulkt het Boks-gedrogt, het geen zig gaat versteeken
Uit angst, voor 't vilmes van Apolloos staats-gezag.
Vaar voort, ô hooftjuweel van Febus held're straaen,
En schitter met uw glans op Bato's nageslagt,
Door Digt, en Ondigt, die met regt den prys behaalen,
Van alles wat wel eêr voortreff'lyk wierd geagt:
En schoon de zwarte gal al tragt uw naam te fnuiken,
Om dat zy veel te log uw toetssen niet verstaat;
Geen noot, gy doet eerlang haar voor uw snaaren duiken,
Als gy naar boven zweeft, en 't laage puin verlaat;
Want dan zo zullen galm, en faam uw lof trompetten,
En gillen, dat het klinkt, door beî de Poolen heen:
Deez' gulden Swaan moet men by d'Agrippyner zetten,
Om dat hy is in toon, en vonden ongemeen.

J.L.S.

Chaös, of Swaanenburgs Overstulpte Digtluim.

Het lust my op een bas, met hart gespanne snaaren,
Van styven wind gezweept, den aardbol om te vaaren;
Te zien van 't bruissend zout, hoe 't in de wereld gaat,
En of Jupyn de vlag, als 't hoort, nog waaijen laat:
Of Mars in 't yzer brult, by 't blaffen der kartouwen,
Die ruggen van arduin, met schorfte nagels krouwen;
Of dat hy borsten kneet, op dons van armelyn,
En lelybronnen tapt uit tepels van robyn:
Of Hy Bellona treet, met Mavors heldenspiere,
Dan of hy Venus wil, op Myrttapeiten vier.
Het geld my evenveel, of Janus tempelslot
Leid, door een staale vuist, van 't hardst' Tyras geknot,
Dan of deze Oorlogsdog blyft aan den bant geklonken,
Die hem van 't Capitoel der starren wort geschonken;

Als 't nootlot, moê van roof, naar slaapsponken gilt,
 Waar in geen barre Orcaan Olyfstandaarden drijft.
 Een, die de lugt inryt, op Icareesche pennen,
 En vleugelen van Was wil aan de zon gewinnen,
 Die geeft op straalgoud agt, nog duiz'lig waterglas,
 Maar stuuwt de wolken voort, door 't botsen van zyn as,
 En stelt den Schoft ten doel, gelyk een Reus zyn schonken,
 Op Typhons Burg neêrplakt, in 't oog der blixemvonken.
 Ja Donderaar ruk vry met bars kanon te velt,
 En blaas allarm op 't plein daar gy slagorders stelt:
 Wy schroomen, op geen kar, die Faëton zal mennen,
 Al zou Apollo's koets, ten vaalen afgrond rennen:
 Ik kom, ten Rym gedost, het lauwerspoor inslaan,
 En 't scheelt my niet, al kwam het onderst' boven staan;
 Al moest de Parnas heel, gelyk een Etna rooken,
 Al zou het schuim van 't Meir, op kille bodems koken;
 Al zou de hemel zelfs verbranden, tot een pek,
 Dat uit den keetel damp't van zulk verwaant bestek;
 En ik, gebeukt van schrik; in Eridaansche golven,
 Voor eeuwig, lam gekneust, van Marmer zyn bedolven;
 Nog hou 'k my aan den toom der vaderlyke hant,
 Te vreên, zo op myn zark alleen slegts sta geplant:
Dit was geen Aterling, geen averechtse jongen,
Wyl hy voor zyne doot, zelfs de oorzaak heeft doordrongen,
Van al wat leeven kweekt, en 't waare wezen kent,
Dat hem heeft in den stof, tot kwik van geest geprent.
 Een ander zie dit spel vry aan met bloodaarts oogen,
 En guichel op zyn luit, om 't niettig onvermogen

Van een verhitte ziel, die naar het zonhof rukt,
 En niet als ak'lig roest van held're dreeven plukt;
 Die winternagten spant, voor zoomer diamanten,
 En vlokken floers borduurt, op 't ruimst' der zilv're kanten;
 Die 't bos van ebbenhout, uit Indus armen rooft,
 En, met nog zwarter roet, den glans des ligts verdooft.
 Ja storm vry, zo gy wilt, en stel uw domme kragten,
 ô Neet'lig graauw! te werk, om mynen Naam te slagten,
 Dien ik op basten sny van Cedren der Natuur,
 En langs onnaakbaar drif, ten reinen hemelstuur.
 Schakeer slegts spinnezog, langs myne bloemfestonnen,
 Die, uit wat vlotten inkt, zyn op papier geronnen,
 En spreeuw vry met uw riet, gelyk 't een Boksvœet past,
 Die zyn bemorsten poot in dauw van paerlen wast.
 'k Zal evenwel 't Saffier op blaauwe boortzels zetten;
 De takken van koraal langs verre duinen pletten,
 Aurora bloozen doen, gelyk een frissche maagt,
 Die 't Vrysterschap, pas ryp, ten zoelen oog uitdaagt.
 ô Schitt'rent levenszap, ô bloeiszem van het minnen,
 Die, door uw prikk'lend root, een Herkules deed spinnen;
 Een Polypheem verzengde aan de oevers van de Zee,
 Ja zelfs Jupyn, hoe groots, ter wrange ziel inglee;
 Uw geestig maagdevuur heeft myne borst besprongen;
 Een Amazoon haar dolk, my dwars door 't hart gewrongen.
 'k Ben razende verzot op Pindus Juffer rei,
 Waarom ik dezen dag den dolsten henxt beschry;
 Myn ader, sterk geport, braakt rotzen uit haar kaken,
 Sta vast, ô ruigt van zout, uw snuit zal starren raken;

De stromp'ling van myn spoor, uw hairen zidd'ren doen
 Voor 't snorrende gedruis van wyder Watervloên;
 Voor 't donderende zog van dik gepuilde prammen,
 Die sterk gelurkt, door vuur, tot Amber rompen strammen,
 Waar op de goudkloot fel gezolt zyn kiel stuk barnt,
 Als hy de kelders peilt van 't ongewrogt gestarnt,
 Waar uit de Beelden zyn in vormen vast gegooten,
 Om 't eerst geprente stip, door kleistof te vergrooten.
 Dat 's nog een kluit dier taal, die 't volk in Babel sprak,
 Eêr dat 's Lands tongeriem uit harre, en grendels brak:
 Dat 's nog een Hemelval van neêrgestuuwde Engelen,
 Die op een schraale haart vergeefs naar Nectar heng'len.
 Dat 's iets, 't geen ik verzwyg, dewyl geen waarheid gelt,
 Als die Paap Kalchas eerst heeft in den drom vertelt:
 De Myter van Apol voegt op geen kaale koppen,
 Die met Minerva's Uil in 't donker liever poppen,
 Als dat zy overkleet van 't bruin Orakelwout,
 Den Trommel dav'ren doen, door 't Choor hen toevertrouwt;
 Dan danst de taaije schors der halfvermolmende Eiken,
 Dan zit een vreedig Lam op 't Leeuws harnas te pryken,
 Terwyl een Stroomgodes met kille lippen tukt
 Op 't joelend' Esmerald, dat haaren boezem drukt.
 Zo gordelt zig een duin om 't dart'len van de baaren,
 En koestert met haar zant vrouw Thetis puimpilaren,
 Die overmast van lis, door wier bezwangert zyn.
 Zo stooft een warme schoot de gietzels van robyn,
 En deelt zyn zilver meê aan 't zap van Suikerrietten;
 Aldus moet de eene bron gestaâg in de andre vlieten,

Wyl dat een Herderin op klaver spreijen wagt,
 Naar 't eelste mingenot van Tyrsis eerste kragt.
 Hoe teder lagchen dan de roozen op hun steelen?
 Wat ziet men dan al bloet langs bleeke vliezen speelen?
 Wat zwoegt de Westewind door wufte veeren heen,
 Die kirrende op een struik, verfrissen door 't geweene
 Van malschen avond dauw, uit Febus kruik gegooten,
 Al 't water is het eerst uit godlyk bloed gesprooten,
 Gelyk de wezens thans ontstaan uit vloeib're zugt,
 Die 't huuw'lyks egtaltaar besproeit met dunner lugt,
 Waar in het mann'lyk zaat, of blik van feller driften,
 Zyn eigen beeltenis als in een vrouw doet schiften,
 Die vatbaar voor 't Idè, een wissen Fenix baart,
 Die, van het een door 't aâr gesleurt, uit mist opklaart,
 Om langs de draaibank heen te stollen op zyn kooten,
 En d'eierschaal der Hen, met klem, tot gruis te stooten.
 Lui, Daphne, nu uw klok, en steek de Vaandels uit,
 Tooi flux met heldenblaân het hoeft van zulk een bruit,
 Die uit een nevelkim op 't sierlykst' voort komt daagen,
 En met een gullen sleep dit rond wort doorgedraagen;
 Getakelt in 't Yvoor, verruktze 't Karmozyn,
 De vlammen onzer ziel zyn tot haar eer te klein:
 Zy breid haar adem uit langs 't verste der vier winden,
 Daar Noort, en Zuider Pool de koude in zakken binden.
 Daar schiet een Beer zyn hom, de Walvis yz're kuit,
 In 't aanzien van het ys, dat aan de starren stuit.
 De Walrus scherpt zyn tand op 't poezelst' van die schilden,
 Waar voor dat de Oorlogs-goôn meêr als voor monsters trilden;

Daar helpen Pansser, Schilt, of een gehart Helmet,
 Als Mars leit door Vulkaan gesmeet op Venus bet.
 Dat ziet men aan den Nyl, daar wreede Krokodillen,
 Hoe grof geschubt van huid, langs zyn moeras-bak gillen,
 Door 't prikkeldryvend gift, naar dat volmaakte wit,
 't Welk in de spiegeling van elks boetzeersel zit.
 Een Oliphant ploegt met zyn knots door 't dikst' der Haagen,
 En wroet de kelders los, die eike zolders draagen,
 Om door het worstelspel van twee, te zien dat een,
 Dat in de raking van zyn iet, tot niet verdween.
 Zo stampt op 't zien der Meer, de Henxt zyn kreb aan stukken:
 Zo wil een Stier het merg van zyn begeerte plukken:
 Zo schrokt een Mein zyn hart, tot kweeking van 't kristal,
 De paerel krygt haar glans door innerlyk gebral:
 Al wat 'er is dat loeit naar onuitblusb're vonken,
 In welkers wortelgest haar oorsprong leid verzonken.
 Ja Tygers, giert van min! brult Leeuwen door het woud,
 Eén éénige is 't alleen die alle schepzels trouwt.
 De Neger schouwtze swart en struikelt voor haar gitten,
 Wat moet 'er niet al sneeuw in 't brein der blanke zitten?
 Dat zo veel melk bevriest in kuipen van karmyn,
 Wat moet ons Chaös niet vol dapp're spieren zyn?
 Eêr het zyn zelfs bespringt in afgeleegen hoeken,
 Om 't geen het naasten is zo ver van huis te zoeken?
 ô Zonneling! die op uw Kar van hette zweet,
 Den natten Oceaan met drooge duimen meet;
 En om een Zee-meermin verkwist uw levens-kragten,
 Wat zal ik tot uw roem voor Maro's toonen slagten?

Waar dryf ik dit gareel, de toomen myner vuist
 Thans heen? nu dat uw goud in zilv're kroezen bruist.
 Komt Mooren voor myn wiel, en sleept den dag door nagten;
 Dat Tegenvoeters op myn wenk hun stem verkragten;
 Dat aller Orgels-treê met een geweiden voet,
 Nu dat de Keizer van het vuur zyn Vrouw ontmoet.
 Zag ooit Narcis zig zelfs door weêrstuit van zyn lonken?
 Wat moet gy, ronde god, op uw vierkanten pronken?
 Zoop ooit Hermaphrodit zyn eigen sluizen weêr?
 Wat daalt 'er in uw schoot een onuitputb're Meir?
 Al 't Ondermaansch Saffier, 't korlyn van Flora's lippen,
 De Karssen van de min, en kleur der boezem-tippen;
 Die regenboog der ziel, waar op vrouw Juno treet,
 Zyn altemaal van u door dezen egt gesmeet.
 Komt Byen, laat uw korf, de tenten uwer jongen,
 De horzelen ten buit, die van de nyt besprongen,
 Vergallen op uw zoet, en zuigt van 't violet
 Het heilig Druivenwaas, dat dezen hof blanket;
 Zo zal de Honingdauw herbotten in uwe aâren,
 En gy op 't Was tapyt de schoonste kind'ren baaren,
 Waar op de Helikon zyn hoed van lauw'ren draagt,
 Geen grooter Atlas, als die zulke velzen schraagt:
 Daar voor verstuikt de voet der Perineesche bergen,
 Die met een gryns van ys de graauwe wolken tergen,
 Als zy hun nek van 't juk der nedrigheit ontslaan,
 En met een kroezen kop naar Jupyns zetel staan.
 Het Alpes Keigedrogt, dat met besneeuwde pooten,
 De stralen van de zon tragt van het dak te stooten;

Lilt op zyn dikken stronk, gelyk een tenger blat,
 Het welk een donderkloot in Arendsklaauwen vat,
 Als slegts het Negental, een Beevaart van Gezangen
 Naar haaren Digter rigt, om braver geest t'ontfangen.
 Dan splyt de muur in twee van 't eeuwige cement,
 Waar agter dat de dag staat op den nagt geënt.
 Dan klappertant geen kunst langs Pontus boersche stranden,
 Maar wigchelaart het diepst' van Febus ingewanden.
 Dan schenkt de Godspraak, uit zyn gapend wonderhol,
 Ons leege beekers, met zyn adem, boorden vol.
 Dan moet een Wynpapin voor woeder dolheit zwigten,
 Een ritsse Veldbacchant ons tot den dans verpligten:
 Wy Priam' waaren doen langs 't lykhout van zyn stad,
 En kletssen op 't Paneel meêr als de wereld vat.
 Dat komt van Pindus koorts, van Parnas veege stuipen,
 Het maakzel wil den baas in naauwer duigen kuipen,
 Trotszeeren met zyn neb langs droppelen van wyn,
 En mesten 't logge lyf met geurig Ambrozyn.
 Zo breekt een Everzwyn Arkadische landsdouwen,
 Door zynen honger in, om 't leeven te behouwen;
 En slokt in zynen balg de vrugtbare aâren in,
 Die Damon had gebouwt tot spys voor 't Huisgezin.
 Zo valt een vuile Wolf, in 't naorst' der lange nagten,
 Verwoet de Kooijen aan, daar 't nimmer Herders dagtten,
 Om 't zwakke Lams geraamt' te kneuzen door 't gebit,
 Dat vast aan d'omtrek van zyn linkfse kaken zit.
 Vrybuiters, hoort gy wel? gy Stroopers van de weegen,
 Die aan uw hantgeweer de Rymkonst hebt gereegen,

En, met zoldaten moed, Vrouw Pallas Hut aanrand,
 Die Ilus eertyts heeft in Trojens vest geplant;
 Ontziet geen heesch geschrei der Aganipse spruiten,
 Al zou d'Olymp'sche kroon van haren boodem stuiten.
 Wy, stouter op ons daân, braveeren 't Hemeldom,
 Met buld'rend' Lugtklaroen en onvertzaagt gebrom.
 Of men de Hel borduurt met Ixionsche rad'ren,
 Die niemand om 't gedruis durft met zyn Ponjaart nad'ren,
 En Leverpikkers maalt op wanden van Arduin,
 Daar 't steengerol nooit slyt tot vezelen van puin;
 Wyl 't eeuwig hexewerk een Tantalus doet dorsten,
 In 't staale middelpunt van twee volwasse borsten;
 Noch trekt myn Klio voort op dat gezadelt paart,
 Waar voor dat Pluto's Reu, met ingetrokken staart
 Wegkruipt, gelyk een knop van vroege lente roozen,
 Die 't haaze pad, uit vrees heeft voor zyn hiel gekozen,
 Als maar de noorde wind zyn brakken sneuk'len doet,
 Omtrent 't verborge zog, dat zulke lippen voet.
 Weg dan Tartaarschen hoop, vol snode Kaffer pluggen,
 Die met uw krauwels beult de huid der Moorsche ruggen,
 Die gy in slaverny voor uwe ploegen spand,
 Als gy, met lasterspog, het heilig bed aan rand;
 Waar in het Chaos slaapt, op Erebeesche spreijen,
 'k Zal u, als Jupyns vaar den zynen deed, bereijen,
 Of lubben, op het veld, dat Mars is toegeweid,
 Om eens te zien wie 't best voor zynen Naneef pleit,
 Wie 't langste lemmer voert, de waarheid, of de loogen?
 Een lonk van Maja's zoon sluit honderd Argus oogen,

En boeit zyn osstandaar tot Juno's Paauwepragt.
 Zo dra de bothedheid duikt, staat wysheid in haar kragt,
 En drukt Alcides knots op Hydra's draake koppen,
 Die Lernus sterke slot met weeke grendels proppen;
 Dus vreugdegalmt Apol, gelyk een vedelaar,
 Wiens harp aan 't zeilen raakt naar de Achareesche schaar,
 Om 't allerwreestst' gebroet te dwingen door zyn zangen.
 Schep moed, verheve Prins! gy zult uw Bruid ontfangen,
 Gy tepelt haast van vuur, een flonkerend kristal:
 De Mexicaansche schoot staat voor uw togten pal;
 Haar maagdom opent zig voor uw gewyde spooren;
 Wie zal, als gy alleen, haar ryken afgrond booren?
 Wie 't zilver wassen zien op velden van den nagt?
 Wie heeft het zeekoraal, het eerst', met bloed bevragt?
 Wie eiren toegerust in Thetis oesterschulpen?
 Die Zeemeermannen langs hun blaauwe kruinen stulpen,
 Als zy de watermeit zien dobb'ren op den plas,
 Dien God Neptuin regeert, door 't eggen van zyn as.
 Wie stolt de diamant? wie doet robynen gloeijen?
 Wie aast het berg Saffier? wie doet den winter broeijen?
 Wie geeft den geest een tong, en lurkt zyn eigen wind?
 Als die, van nietig vlas, het dikste gaaren spind.
 Dat dan Arachne zwigt voor Pallas keurtapyten,
 Waar in men 't apendom dat vel ziet stukken ryten,
 't Geen 't Priesterlyke mes de Goden offeraart,
 Als de bequaamste zak, die Bacchus drank bewaart.
 Nu krygt 't Kaneel eerst geur, nu ziet men Wierook zwieren;
 Myn Amber word geleid van Zefiers lyfstaffieren:

De Boksvoet loeit, hy zwoegt, de Satyr kan niet meêr;
 Want vader Febus is, alleen, ons aller Heer.
 Het aardryk geeuwt, het Meir dat gaapt, de lugt splyt oopen,
 En 't vuur te dol, dat zal zig zelfs te barsten loopen:
 't Wil al Apol, 't wil al den held, die harten boeit,
 Ontfangen in een wel die naar zyn liefde vloeit.
 Ryt dan Latona's telg, op frisscher zwaane pennen,
 Nu Python, neêrgevelt, u niet meêr naar kan rennen;
 Nu Juno's Distelluim leid door uw boog geknot,
 Gelyk een Rymtiran, op Delos moortschavot;
 En sla uw eeuwig oog in ongebaande hoeken;
 Daar vind uw konst Penceel, en plet, en verf, en doeken.
 Daar tekent Jupyns zoon zyn vader met carmyn,
 Als oorzaak der Natuur, in 's moeders vatbaar brein:
 Waar uit de hoofstof daalt, die zig vermeêrt door 't gesten;
 Een ingeprente wind kan aarde en water mesten,
 Zo maar de zon een vonk uit haare schatkist spuit,
 Dus rekt' zig Danees schoot, voor 't zaat des Donders, uit:
 Gelyk Semeles kroost word door de vlam voldragen;
 Dat Nysa's Bouwheer nu deez' godheid helpe schragen,
 Met zyn gehoorent volk, in Tygeren hersmeet,
 Uw Wagen staat voor lang op Indus zant gereet,
 By Ganges ryke vliet, ô Smuller van de Druiven!
 Wiens Olyfanten reets naar zegen zuilen snuiven;
 Die gy op 't hoog gebergt, hebt tot uwe eer gestigt:
 De Veldheer Pan is al zyn roem Apol verpligt.
 Osiris veile pluim wierd eerst, door hem gebooren!
 Gy van den Arabier, door hem, tot Vorst verkooren;

Uw Rif, van Tytans gaar gekookt, door hem bewaart
 In Parnas marm're zark, van Pallas geest dooraârt.
 Daar rust zig Libers zwerm ten dans, op paarde voeten;
 Hoe zal de Geitenrei deez' Hemelstar ontmoeten?
 Die dodderig van wyn, thans struikelt zonder maat,
 Gelyk het Faunen past, waar voor Silenus gaat;
 Die 't Woutbordeel instapt, op gryze Ezels schonken:
 Myn Dignimph schynt, die wil by dronke Snollen ronken,
 En morren op haar nest, gelyk een Smuigster doet,
 Die, overmant van damp, den dag eerst 's avonds groet.

**Zegenboog,
 Gerigt ter eere van den Onsterffelyken God.**

Ik wil, bestuwt met rook van Indiaansche geuren,
 Het eeuwig diamant ter starren op gaan beuren,
 En veiz'len op een troon van dryvend wolktyras;
 Hem, die den aardbol zwaait, om 't goud der zonne-as,
 En golven opwaarts parst, door 't drukken zyner handen,
 Dat zy aan 't Vuurgewelf hun killen zoutstroom branden:
 Den Wereldvorst, die zo veel jaaren heeft geleefd,
 Lang voor de schraale tyt op de eeuw gemetzelt heeft;

En in zyn eigen zelfs dien zwaaren stofkloot vormde,
 Die naderhand, door damp, den lugtkring fel bestormde;
 En uit een Mist opsteeg van felle razerny,
 Om zig te plaatszen aan Gods fiere regter zy:
 Ik zeg, dien Prins van 't Al, dien draaijer van vier winden,
 Die al de zielen kan in eenen gordel binden;
 En duizent leevens ent, op d'ongeschape struik
 Van 't ingebeelde ruim, in 's afgronds duist'ren buik;
 Zal ik van daag doen zien op zilv're Bergkrystallen,
 Met purper pluimgedos, langs dunn' Saffieren brallen;
 Gelyk een held, die bars op wakkere Oorlogsdaân,
 Den omtrek van 't Heel-Al kan met zyn vuist verslaan.
 Ik zing geen lagen toon, geen treur- nog minnetogten;
 De lauwer is om 't hoofd der Krygsliên vastgevgolgen:
 Myn Henxt vertrapt den grond, hy springt van top tot top,
 En draaft met bruissschend schuim ten hoogsten hemel op.
 Zie daar, daar valt de nagt, hier tuim'len staale Reuzen;
 De Hel, met al haar stoet, is door een bons te kneuzen,
 En 't volk van 't yzer woud, dat spies en dolken breekt,
 En met een Sulpher toorts de Zee in vlammen steekt,
 Ja Berg en Duinen schrokt met opgespalkte vlammen,
 Is met een pen vol inkt, aanstonts aan stuk te rammen;
 Stuif ruggelings dan al wat is, of immers was,
 En zoek den oever van Natuurs vergetel-plas,
 In zyn verhoolen hoek, om nieuwer stof te peilen;
 Die 't vogt der starren op haar Meiren wil bezeilen,
 En vaaren naar Gods kim, in 't hoog Oranje-land,
 Daar 't weelig Zons-robyn op lelydreeven strand;

En strooit zyn vlotte melk in 't diepst' van Amberheuv'len,
 Moet ongeschapen zyn, of voor zyn sterven sneuv'len.
 De vliezen zyn te dik van 't fyn gezifte brein,
 En al 't verstand by een, is op zyn hiel te klein,
 Om 't heilig Hemelhof in zyne praal t'aanschouwen.
 De liefde moet verrukt haar eigen oorzaak trouwen,
 En and'ren beeld in beeld, tot dat de beeld'lykheid,
 Op 't laast van 't ongebeeld, word als een niet verspreit.
 Maar zegt! waar ben ik? in wat hol? en wildernissen!
 Daar half gebooren liên, naar propvolle uijers vissen,
 Daar kinders, pas gestremt, en in wat wind gevat,
 Den bronaar peilen, die hen eerst heeft uitgespat;
 Den wortel kussen van de streelende gedagten,
 Het Vaders overschot, op 's Moeders haartsteê slagten.
 Die wemeling der quik, die stolling van 't begrip,
 Die schuiming van wat gest, en andering van stip,
 Die omkeer van het zout, of eb en vloed der deelen,
 Word in de duisterheit gespeelt op draaytoneelen.
 Gy blind en avrechts volk, gy halfgebakke mans,
 Die nevelen by 't spook, en schimmen voert ten dans;
 En u verwiss'len moet by ongeworde vrouwen,
 Die 't spinrok van 't groot rond in hunne handen houwen,
 En hasp'len geesten af, voor 't Weeftouw der Natuur,
 Ei! voert my door uw kolk, en plaatst my aan 't azuur;
 Doet my den vuurstreek zien, den bol van al de vonken,
 Die 't Bergmetaal, eerst vogt, uit dorst heeft ingedronken,
 En zynen strot verkoelt aan 't vloeibaar pekelnat
 Van 't Paarlemoer gewest, en geurig Amberbat,

Daar 't Zeemeermannendom belust op blanke leeden,
 Leid in een puimgewelf, van liefde neêrgeleden.
 Hier, hier groeit de Esmerald, hier geurt de Zomer-roos;
 Want waassem is de ziel van 't lekk're minsgebloos.
 Men dryft door dons en schuim, naar 't hoogst' der opperheem'len,
 Wie zal de starren zien op bed en buldzak weem'len?
 Als die verzot op douw, zyn eigen Rif verrookt,
 En op een altaar van plaisier zyn zelf verstoekt.
 Maar zagt! wat 's dit? ik hoor de plooi en vouwen kraken
 Van 't gloeiend carmozyn, en purper-rootscharlaken;
 De Majesteit die bralt op zyne Staatkaros,
 En streelt myn dageraat met ongewooner blos;
 Hy lagt de wolken toe, door 't spart'len van zyn straaen,
 En wil den aardbol met een schooner dag onthaalen;
 Hy dreunt Orakels in ons oor, door 't slaan der Lier,
 En kamt, zyn eigen Pruik, met takken van lauwrier:
 Hy brand op 't schoonste nest, zyn tintelende pluimen,
 En weet het vlamvend puin, met bloed van goud te schuimen:
 Verjong u zelfs, ô God! en trekt staâg de eeuwen uit,
 Ja kus uw eigen beeld, ô zonneling! voor bruit;
 Bevrugt u, met u zelf, en wil u zelve baaren,
 De duistere afgrond heeft zyn eigen toon, en snaaren:
 De stronk van 't zyn wast op het veld der niettigheid,
 Het geen zyn eigen kleint', voor 's heerschers bank bepleit.
 ô Ja, het tuimelrat, in al zyn draai en bogten,
 Is aan èen doffen zwier van botheid vastgevlotten:
 Het loopt de heerbaan mis, en kent de grootheit niet,
 Van die zyn eigen zaat in duizent vormen giet.

Die in zyn zelven daalt, die duikt naar Paerle Mynen,
 En voelt een zoeter vlam op teêrer lonken schynen,
 Die wezent zig in iets, het geen hy eertyts was,
 Of vaart den lugtbol om, een Zee van enkel glas,
 En ziet de Vezels op hun losse gronden springen,
 En de onstof uit zyn zyn, in alle dingen dringen,
 Zig teelen in 't gestrem van allerlei geslagt,
 En schouwen, hoe het Eén heeft alles voortgebragt.
 Wat zal ik, aardeling, wat wil ik gaan beginnen?
 Keer ik my zelven om? of wende ik 't buitenst' binnen?
 Is dit een Zegenboog voor de Oppermajesteit,
 Die op een blixem van het Oost naar 't Westen glyt;
 En dondert langs de vest der wyffelende starren,
 Om d'aardkloot, als 't hem lust, te beuren uit zyn harren.
 Is dit die grootsche naald? die wolkenspits? 't gebouw,
 Dat, uit een vlugge pen, ten Hemel ryzen zou?
 Om uit te meeten, wat God is in 't eigen wezen,
 Lang voor veele eeuwen al uit eigen drift gerezen;
 Die zig alleen verstaat, en die de dingen kend,
 Die uit zyn Beeld zyn, door den tyt, in was geprent.
 O neen, ik ben te zwak om zulk een klomp te beuren,
 Al kon ik uit den nagt een reeks van vonken scheuren:
 Al klonk ik vast aan een, de Pool van Zuide en Noord;
 En rukte Bergen los, stiet Rotssen overboort;
 En wrong met klem te zaam' de Tegenvoeters gronden,
 En greep een wereld, daar nooit wereld was gevonden;
 Of bond de baaren in myn riem, het vuur, de lugt
 In myne vuist, met al 't gesnor, dat onder zugt:

Afgrysz'lykheên, waar voor een dommekragt moet schrikken,
 Nog was ik maar een dwerg in 't aanzien zyner blikken;
 Een zant van 't zondig duin, een overschot van 't iet,
 Dat, op den minsten wenk, weêr straks in 't niet vervliet.
 Wroet dan geen Meinen om, nog zuigt geen Pactools-prammen,
 Die kroezen met metaal uit hunne tepels rammen.
 Nog vleit den Mexicaan om zyn verhoolen schat,
 Om 't stof, het geen hy uit den buik der hoolen vat;
 Om 't pronkbeeld naar de kunst, van louter goud te maken,
 Geen averechtse wil kan de eer van God genaken:
 Het wys Atheene zuft, wanneer het spreken zal
 Van 't Opperwezen, God, de grondslag van het Al.
 Ontduikt u eigen zelfs in heete helden-toonen,
 En laat het opperligt zyn zelf met palmen kroonen:
 Hy is zyn eigen roem, en geeft zyn zelven de eer,
 En kent, naast zynen lof, geen vonk tot pryzen meêr.
 Ziet daar, daar krygt hy vaart, en dryft op sneller pennen,
 Hy zet zig op myn schoft, om boven 't oog te rennen;
 My dunkt hy buldert al, en bromt van trotssen moed,
 Gelyk een Oorlogsheld, die 't onderste opwaarts wroet.
 Beeft Leezers! beeft van schrik: de Godheit is aan 't razen,
 Zyn fiere krop is vol van steilen damp geblazen:
 Hy dondert langs den grond, en spouwt den adem uit,
 Gelyk een Zeegedrogt het water met zyn snuit.
 Straks is hy hooger, als de zon in 't middagbrallen,
 Dog zal, op ééne keer, den aardboôm stukken vallen,
 En plett'ren met zyn Rif de schors der harste rots,
 Of beuken 't ondermaansch aan spaanders, met zyn knots;

Doorklooven zelfs de hel, door 't blussen van de koolen,
 Op dat haar brand, versmoekt, zou in 't crystalplein doolen,
 Herleven in Saffier, in 't sneeuw van armelyn,
 Waar door het vuilste zwart, het reinste wit zal zyn.
 Niet hooger met uw moed, ô bruine harszenspooken!
 Het eeuwig Wezen heeft wel eêr zyn zelf gewrooken,
 Doe 't vliegende Idè de Godheit schild'ren wou,
 En heuvels staap'len ging naar 't dryvende gebouw;
 Doe 't met een zwak penceel den geestkloot kwam bespringen,
 En, met een aâm van zout, in 't ongeworde dringen.
 Voorwaar, die zelve val, die slinkse wiszelbeurt,
 Die voortyts 't Reusgedrogt heeft in het net gesleurt,
 Kromt ons den nek in een, en doet myne adren stollen
 Van 't wuft begrip te dol, in 't zwenken op zyn rollen.
 ô Uitgeputte ziel, vol blindheid zonder end!
 Zo gaat het, als men spreekt van 't geen men niet en kend.
 De kiel gezolt van wind moet end'lyk stukken stooten,
 Om, door zyn ondergang, 't onmeetbaar te vergrooten.
 Genaâ! ô Zonne-vorst! ô Temmer van 't groot Al!
 Ik beur u hooger, nu ik zelve nederval:
 Myn Duik-kunst is uwe eer, het staam'len u verheffen;
 Het missen van de zaak de waarheid zelve treffen.
 Grootheilig Wondergod! die lout're diepte zyt,
 En egter met uw spoor op lugte golven ryt;
 Die aan uwe Assen knoopt den romp van al 't geschapen,
 En uit een niet, mogt klei tot duizent wereldds rapen;
 Die zelfs onttornen kunt al wat in wezen is,
 Of 't ligt herscheppen uit een drom der duisternis;

Daar leit de laage pen, die hemelen zou heffen,
 De losze Zwaanepluim, die 't ongezien wou treffen;
 Die veêr van Was, die schaft van 't breinlooste onverstand,
 Die, schoon ondeugend, naar uw deugden watertant.
 't Is de eigenschap van u, u zelve af te maalen;
 Te snorren langs de kust van onbekende paalen:
 Te stuiven door de Zee, te wroeten met het staal
 In 't hart van 't diamant, en kluiten van metaal:
 Gy moet uw eigen beelt ten hoogen Hemel beuren;
 Ons doffe Liergezang, te slegt, aan stukken scheuren;
 Uw eigen waagen zyn, en kroonen met dat zweet,
 Het geen de stille rust uit eigen werken kneet.
 Sleep Steeden aan de kar, span Ryken voor uw wielen,
 En ry, als Zegen-vorst, langs d'omkring aller zielen;
 Zo standaard zig uw Naam in 't denktuig der Natuur,
 Het geen zyn vliezen smeult in levend watervuur.
 Vier winden blazen lof: het Bos, de Velden danssen:
 De Wellust tooit zyn hals met groene Myrtekranssen:
 De Liefde slaat de maat, zy neurt een Eng'len-toon,
 En bouwt het eigen zaat, voor u, ô God, ten troon.
 Treê op, klim hooger als gy plagt, op rykssieraden,
 Zo ziet uw heerlykheid het slot van al haar daaden.
 Geen schoonder eind' is ooit aan zyn beginzel vast,
 Als daar het laaste uit 't eerste, en 't eerste uit 't laaste wast.

**W. v. Swaanenburgs Zegezuil,
Opgeregt ter eere van de Allerheiligste Maagd Maria,**

**Geviert onder den naam van Moeder van het goed Succes, in de Burgkerk
binnen Antwerpen, by occasie der verkiezinge eenes nieuwen Praefects,
Petrus Ammans &c.**

Was ik getooit met klem van Gods Orakelwond'ren?
Ik zou een Sion's toon, op myne snaaren dond'ren?
 Zo hel als Bergkrystal dat op een Ysduin wast,
 En nooden 't Werelddom op myn Gezang te gast:
Ik zou een Zegeboog van ongewoone snaaren,
Uit myn bezwangert brein op 't wit papier uitbaaren,
 Voor 't Maagdelyk albast, dat in den Hemel woont,
 Alwaar 't op blank yvoor word van het ligt gekroont:
Ik dreef vier Winden voor Maria's Roozenwagen,
En zag haar Dageraat, op een Azuurboog daagen,
 In 't aanzien van dien Zoon, die 't eeuwig schepter gout,
 In 's Moeders regterhand, uit vryë keur, vertrouwt;
Dog schoon ik alles deê, ja boeide beï de Poolen,
Aan haar vergulden troon, en ryk gestikte zoolen;

Nog was het niets voor haar die 't alles over mag,
 Wat ooit het denkgestel, door kracht van beelding zag.
 Eêr viel de wereld uit haar krammen en gewrigten,
 Eêr toomde men de kar der steilste zonneligten,
 Eêr dat een aardeling, al was 't op wolkpaneel,
 Een schets zou treffen van dat Godd'lyk kunstjuweel.
 Al 't menschelyk verstand, al 't vuur der starrevonken,
 Zyn aan het hard Tyras van onmagt vastgeklonken.
 Vergeef dan, Heilligdom! dat myne sterff'lykheit,
 Gelyk een aardkloot zig om uwe stralen spreit;
 Dat ik een draaistreek hou van meêr als duizent meilen,
 Om niet te naar, met git, uw Zonhof te bezeilen,
 Daar 't zalig ziels-saffier in 't engels diamant,
 Staat op Robyntapeit voor uw paleis geplant.
 Wat, groeit hier Esmerald? wat zyn hier Paarlemeinen?
 Die in een ruime kil van heerlykheit verdwynen;
 Waar op dat de Amber dryft langs stranden van koraal,
 Tot reukwerk slegts geteelt, en boeijens van uw praal.
 Maar zagt! wat leg ik hier van 't heilig schoon te mart'len?
 Waarom al 't starrengoud zyn lonken moet verdart'len:
 Waarom myn wiek gezengt, en 't brosse Rif verbrand?
 Aan eene flonkerbag van Jesus regterhand.
 Duik ruggewaarts in zee, of stort naar zilv're plaszen,
 ô Stoutste wereldling! uit Vaderlyke assen!
 Want de vermetelheid verdient geen zagter straf,
 Als neêrgeflitst te zyn van 's Hemels blixemstaf.
 Bouw werelt op myn Lyk, een bos van ebbe-boomen,
 En sier de toppen van dat zwart met witte zoomen

Van elpenbeen, en schat van Peruaans metaal,
 En dryft 'er letters op met Koninklyke praal;
 Ter eere van die Maagd, en Moeder aller bloemen,
 Die ieder, met ontzag, moet in zyn denkbeeld roemen;
 Maar 't is vergeefs, want schoon Natuur haar zelf verbrak,
 En darm, en huid, en been, in diamanten stak,
 Om van dat glazig puin een pronknaalt op te vyz'len,
 Die het Egyptisch steil zou zelfs tot gruis verbryz'len;
 Zo was die wonderschat, hoe groot, nog veel te slegt,
 Zo die niet, met cement gepaart, was opgeregt.
 Al 't Zielendom te zaam, moet haar een tempel bouwen,
 Van heillig vuur, van vlam, en eeuwig vast vertrouwen.
 Schenk zelfs u eigen zelf, ô brave Christenheit!
 Aan Maagd Maria op, die booven voor u pleit;
 Buig steeds uw wil en wens, naar 't roer van haar behaagen,
 Zo zal haar Lelykar u boven wolken draagen.
 De Moeder van uw God, eerst bruit van glans en Geest,
 Is oorzaak neffens hem van uw behoud geweest.
 De Kerk leunt nog by God op haar genegenheden,
 Wat heeftze meenigmaal, voor ons, in nood gebeden!
 Ons zwakke beeld gebeurt voor 't eeuwig Godd'lyk beeld,
 Het geen zyn lieff'lyk ligt, om haar, ons mededeelt;
 Ons koestert met zyn vlam, ons drenkt uit zyne wonden,
 En onzen mond houd aan zyn lippen vastgebonden.
 Geen wonder dat men hier en elders Tempels stigt,
 En Broederschappen tot haar dienst met vreugt oprigt;
 Dat men zig Priesters kiest, en Mannen zoekt van waarde,
 Praefecten van den rei, en Oversten der aarde:

Het Volk geharnast voor haar naam en heer'lykheit,
 Dat tot den bloede toe om 't regt der vryheit strydt;
 Als yveraars die voor haare eer hen zelveh waagen,
 En nevels duiken doen, op dat haar zon zou daagen;
 Geen wonder dat de Burgt, Walburgis toegeweit,
 Ook eenen altaar voert die by Maria pleit;
 Dat zy daar zetel houd by Waszekaars-waranden,
 Die op een reike Mein van zilver staan te branden;
 Dat zy daar word gedient, en ieder vaardig red,
 Die met een vast geloof zyn hart op 't haare zet;
 Dat zy steeds hulpe bied en uitkomst in de nooden,
 Ja veeltys 't leeven scheidt in die men hield voor dooden.
 Geen wonder dat men hier een and'ren Petrus kiest;
 Een Ammans, die beproeft in trouw nooit tyt verliest,
 Om 't Maagdelyke regt der wyde heerschappyën,
 Altoos van 't slaafsche juk der Kettters te bevryën:
 Een Man als vuur, als wind, een Pieter in dit schip;
 Een Noortstar langs de Zee, voor 't barnen op een klip.
 Een Overste, die 't nooit zal aan den moed ontbreken,
 Om Christus kruisstandaart op 's vyands wal te steeken.
 Geluk! ô Broederschap, met uwen Overheer!
 Geluk! ô Ammans, met uw nieuw verkeegene eer!
 Zet t'zamen riemen by, en voert Gods heldenwaagen,
 Zo ver de Zon onze aard' kan om haar aspunt draagen.
 Dan regent liefde eerst, op u kruin een specery
 Van Hemels neêr, gestreelt door 't eeuwig Lentgety;
 Een adem van Hymet, een dauw van Maagderoozen,
 Wier frissche morgengroet het Engeldom doet bloezen.

ô Moeder Gods! die zo veel troonen aan uw troon
Geketent houd, slegts tot een pronkveer van uw Zoon.
Waar berg ik myn Gedigt, voor uw verheventheden?
Waar voor zelfs de aardkloot leit, op lugt, ter neêr gegleden;
Ik steek 'er vlammen van, en offer inkt en pen,
Schoon ik tot offerdienst aan u onwaardig ben.
Al myne wensch is niets, als om u altoos te eeren,
En dat Maria's naam mag overal regeeren!
Ja heerscht! Vorstin, langs Oost, en Westerkim, tot dat
Zelfs de eeuwigheid den tyt in beï haar armen vat!
Dan gilt Natuur triumph, door 't Choor der wufte wolken;
Dan danst de Hemel om de grondelooste kolken,
Tot roem van God, zyn Zoon, en uw geheilligt Beeld,
Waar voor de Cherub zelfs het Hallelujah kweelt.

**Een schielyke overrompeling der Muzen,
Of een buiten oogmerk uit de Penvloeiende Digt-zwier.**

Omperk uw troon, myn God! met sluijers veeler wolken,
 Zo stomt myn wiek haar punt in 't draaijen naar de lugt,
 Waar door het tuimelbrein, gezolt, zyn zelf ontvlugt,
 Om naar den eis gepaait, te stranden in uw kolken.
 De veder van de ziel, die dryft op Gods orak'len,
 En myn gesleepe neb proeft wierook van de zon;
 Ach! dat ik mogt, helaas! het geen ik niet en kon,
 Ik zou myn vlotte Rif, aan uwen draai-as schak'len.
 Dan bruiste myne speen van 't zog der hoogste starren,
 Waar door al 't kruit verlieft, zou tanden naar die spys,
 Die 't eeuwig Priesterdom geniet in 't pronk-paleis,
 Daar 't Wonder-choor, met ligt, moet om den altaar warren.
 Hier 's 't Hof, daar 't eeuwig vuur zig baat in koele stroomen;
 Hier kust het vogt de vlam, en wemelt op den glans,
 Die goude vonken schaft aan 's Hemels hoogen trans,
 En doet een aardeling van duizent werelds droomen.

De Weef-kunst van Natuur bestaat in enk'le beelden,
 De Vader van de kwik, die propt zyn zaat, in wit,
 Wiers teerste Maagdenbloem in purp're roozen zit,
 Waar voor de hoofstof eerst het malsste snaarliet kweelde.
 De wortel van zig zelfs herteelt zyn eigen togten,
 En boort de Vezels door van 't keurlyk wiszelveld,
 Als hy het denkgestel van 't driftig wiltuig knelt,
 En baart in eenen stip een pronknaalt van gedrogten.
 Ik trek al hooger op, en scheur de windzels stukken
 Van 't lust-bed der Natuur, waar op de liefde pleit
 Met frissche rozengeur, voor Gods onsterff'lykheit,
 Die 't enkel eigen zyn weet in haar zelfs te drukken.
 Zo leund de Vorst van 't Al op smook, en wufte winden,
 En zuigt zyn eigen borst, in 't aanzien van de dood,
 Waar door hy wel doorvoet, zig zelf gestaâg vergroot
 In alle ding, om zo zyn niet, uit 't al te vinden.
 Waar woond de Hoogheit nu, ik zal nog verder reizen,
 Ik werp myn pluimen weg, en tooi myn rug met vuur:
 't Onnaakbaar heeft geen end, nog 't zeker zyn geen duur;
 Dies treê ik op de baan, die my geen mensch kan wyzen.
 ô Vaale nagt! ô Mist! ô Moeder van 't vergeeten!
 Ik ken my zelf niet meêr, en ben ten einde raat,
 De Godheit is een Zee, die niemant door en gaat,
 Als die zyn eigen kleint' kan by Gods grootheit meeten.
 Wat vreemder kust is dit? daar de aardbol word verlooren,
 Vervloekten ik, ik ben te ver, en kom niet t'huis,
 Gods heerlykheit te groot, die stolt in 't zagt geruis,
 En galmt, ik heb my zelfs tot eigen roem gebooren.

Ontleder van den geest, ontspiert myn zwakke kragten,
 U Prentzaal stremt myn inkt, en bonst myn plompheit neêr,
 Daar is voor my geen heul alhier, in stof zo teêr,
 Ten zy gy my aanstonts doet, voor uwe voeten, slagten.
 Dan parst uw vuist ons bloed in 't hol van zilv're kuipen,
 Terwyl de Hemelbeer zig mest met 't overschot
 Eens romps, door 't heilig mes van zynen steel gek not,
 Op dat regtvaardigheid zou volle teugen zuipen.
 Is dan 't Azuur te nors, en kond gy niet meer dond'ren,
 ô Fiere Hemeling! op myn verdoemden trots,
 Zo breek ik met myn Ram de staale blixem-rots,
 En ga het diep geheim van uwe wysheit plond'ren.
 Ik heb 't u zelf gezegt, en duizentmaal gebeden:
 Sluit my uw tempels toe, of ik ontwei 't gordein,
 Waar agter gy uw Groot verschuilt in 't kleinste klein,
 En gil den aardbol door: ik heb de goôn bestreeden.

**Jupyn, als vader aller goden,
Verheerelykt in Parnas Heiligdom.**

Ontgorder van den nagt, die uwen eerewaagen,
 Uit bloed van Vrouwnatuur, doet langs de lugtstof daagen,
 In 't aanzien eener drom van 't Hemelsche gestarnt,
 't Welk met haar meir van vuur, langs uwen goudkloot barnt;
 Leen my, één dag, uw' kar, uw vlammende gareelen,
 Die Zee-meermannen in hun marm're groeven streelen;
 Als zy, den teugel wars, afzakken naar de kil
 Van 's werelts ingewand, en ongebooren spil,
 Zo kneus ik, niet alleen den muur der steilste wolken,
 En vel hun gevels af naar onderaardsche kolken;
 Naar rompen van kristal, bezielt met Amberschat,
 Met golven, die Neptuin in by zyne armen vat;
 Als hy, verhit van moed, de stranden gaat braveeren,
 Om 't zandig stof eens duins, door water om te keeren;
 Maar vest een Zegeboog, een Zuil van diamant,
 Voor die vier winden voor zyn as en wielen spant

Op 't huppelende Azuur, en omtrek van Saffieren,
 Daar nimmer Noordewind kan op zyn vlerken gieren.
 Nooit was Clymene's Zoon van meerder moed gespoort,
 Als hy zyn Vader zag aan 't ligt der Oosterpoort;
 Om op de dagkaros den stofbol om te draaijen,
 Als ik genegen ben den roemstandaart te zwaaijen:
 Te vesten op het vlak van 't groot en heerlyk Al,
 Die fiere spreuk: 't Is God, die nooit verwelken zal.
 De lendens van Jupyn, de zenuwen der starren,
 De windzels van de Maan zyn nimmermeer te ontwarren;
 't Draait alles op Arduin, op heilig Lugt-tyras,
 Gelyk onze aardkloot danst langs Thetys pekelpas.
 Die op zyn eigen wiek ten Hemel in kan vaaren,
 Als hy 't rinkinken vliet der worstelende baaren;
 En daar het dons beklimt van ongestoorde rust,
 Waar op hy 't eigen hart met teed're vlammen kust:
 Is 't raadslot van den tyt, en wisze spil der dingen,
 Die teffens uit een vuist kan vuur, en water wringen,
 't Geen schuimende op zyn gest tot gruis en vezels stolt,
 Is 't middelpunt alleen waar langs de wereld rold:
 Dien diepen Oceaen van tintelende vonken,
 Waar aan de navelstreng van atlas leit geklonken,
 Wiens tepels, dik van zog, de koude Poolen voên,
 Als zy in 't winter-ys van slinkse togten woên:
 Dat wezen zo volmaakt, uit eigen drift gesprooten,
 En in een dunne vorm tot geest'lyk zout gegooten,
 't Geen blyvend is, om dat het eeuwig zig herbaart,
 En oogenblikkelyk van stof in stoffen vaart.

Zal nu een Zwaaneveer met zwarten inkt genaken?
 Al zou de wuste pluim aan duizent splinters raken.
 Geen nood, zo daalt Apol door 't klimmen van myn nagt,
 Naar 't Tegenvoeters-hof, het geen zyn intreë wagt.
 't Gaat wel, daar stapt Auroor van 't bed, in slaapgewaaden,
 De zilv're Morgendauw gaat zig in 't purper baaden;
 De Nagtegaal die neurt op Pindus dubblen top,
 En veilt vrouw Daphne's groen ter hoogster Vierschaar op.
 Staat ruim, ô Hemelliën! ô volk van barsze heuv'len!
 Zo zal zyn Eccho, op uw yz're borstweêr sneuv'len.
 Hoort toe: Nu slaat de krop gejuig voor 't pronkalbast,
 Dat in yvoore vloên zyn held're spieren wast,
 En 't bloedkoraal belonkt in natte wildernissen,
 Om de eige lelygeur uit roozen op te viszen;
 En gilt om Ambersmeer langs 't Indiaansche strand,
 Het geen den vetten hals aan paerlesnoeren spant,
 Tot altaardamp van hem, die tempelen doet ronnen
 Op 't streelend zielen-vogt van onbeweegb're bronnen.
 Hy wil het puimsteen ryk ontwyën van dat zweet,
 Waar uit dat Cythare wel eêr is t'zaam' gekneet,
 En rukt de Schilden los der kabbelende drommen,
 Om op den adem van wat zouts, Gods lof te brommen;
 Dog 't is vergeefs, want schoon dat Flora zelve kwam,
 Van God Zephier geleit, gelyk een Offerlam,
 Om met haar lieve lip dit Heiligdom te heffen;
 Nog zou haar lekk're zugt die heerlykheit nooit treffen:
 Al steeg zelfs de Arabier tot boven op de kruin,
 Daar zig de Fenix schept uit zyn vermorzelt puin;

En roofde al het Kaneel, waar op hy moet verbranden,
 Nog zou die Wierookschors naar schoonder leppertanden?
 Al kwam de Kaffer uit zyn Ebbebos, in 't goud,
 En torste op zyne schoft, den schat dien 't aardryk spout;
 Het vlammend Bergkrystal, en bloozende Robynen,
 Nog zou die ryke praal zyn heerlykheit verkleinen?
 Dring verder met uw toon, of zwyg myn Zangheldin!
 En geef uw Lier aan een verwoede Wout-Papin,
 Of norschen Wigchelaar, die heet op schorre klanken,
 De Slangen in hun hol doet van verbaastheit janken;
 Wyl de Eiken zidd'ren gaan op broozen van metaal,
 Wanneer de Toverklok geklept, hen altemaal
 Verminkt, als Gras, 't geen word door droogen wind vertreedden.
 Die 't hooge niet verstaat, die stappe naar beneeden,
 Alwaar dat Pluto's Reu op heete koolen bast,
 Wyl Charon langs 't moeras met zyne riemen plast.
 Hier zal een Etna, uit zyn keel, die klippen braken,
 Die met hun steile kap de Azuure vensters raken;
 Dat eisz'lyk steengevaart' verstreken tot een naalt!
 Waar op de Beeltenis myns Wereld-keizers praalt.
 Maar neen, dat keiïg ras, die breedgebulte Spoken,
 Die uit de Moortspelonk van Typhon zyn gebroken,
 Zyn veel te klein tot lof van zulk een grooten Heer,
 Die Kelders opwaarts jaagt, en bonst de Zolders neêr,
 Als hy Orkanen spant voor zynen Donder-raden,
 Om 't Noordsche Walvis-spek in 't Oosten gaar te braden.
 Ruk herwaarts aan, ô wind! gy buld'rend Reuzendom,
 En ploegt de Bodems van de steig'rende Alpen om;

Of beurtze met uw bast op Pirineesche Bergen,
 Die met hun schraale sneeuw de zomer-roozen tergen;
 Zo rust de Godheit steeds, op eigen werken trots,
 Als Vader van de Goôn, op 't opperst' van die rots.
 Neen Faëton, keer om, of duik van uwen Waagen:
 Het Zonneros kan langs die steile Burgt niet jaagen.
 De Schepper huist alleen in 't eeuwig Element;
 In ongeworde gout, van tyden nooit gekent;
 En paalt zyn eigen grond met Beer en halve Maanen:
 Het vuur is zyn standaart, de Starren zyn zyn vaanen.
 Hy dekt zig met een schild van donderend metaal,
 Waar voor het al verstuipt, en ik verschrikt neërdaal.

Apollos Majesteit

Van my als een Bagchant begroet.

Verzegel nu, Silvaan, het schraalst' van alle Zangen,
 Door 't lommerige groen van uw gepulde Hout,
 Waar in de Bos-Papin de duist're schimmen trouwt,
 Om 't heet Orakel-licht met killig glas te prangen.
 Myn Waagen, door Myrtil, de Lunzen afgekneepen,
 Die zuyzebolt, op 't zien van Febus viergespan,
 En kust de blankste Vliet, in 't byzyn van God Pan,
 Om dat de Zon, thans stout, zyn Paarden komt te zweepen.

De troe elige Nymph in 't Leuwenvel gedooken
 Van God Alcides moed, heeft Faunus aangeport,
 Om in een slaapgewelf, dat Nectar-droomen stort,
 Te tasten naar een borst waar in de aderen kooken:
 Maar ag! een forsche vuist heeft hem daar van geslaagen:
 Aanschouwt deez' platte neus, myn uitgeplukte kin,
 En let hoe 't Boks-gedrogt, thans snelt ter Haagen in,
 Om op een Boere riet zyn ongeval te klaagen.
 Zal een bebloede bek de zilv're stralen leppen,
 En armen met zyn mond de tep'len van uw vuur:
 ô Delos Heiligdom! op 't altaar der Natuur,
 Daar hy pas durft zyn tong van waare schaamte reppen?
 Ik dronk my in de Bend' van zatte Satyrs-dronken,
 En kreeg een volle roes van lekk're Malvazy,
 Waar door ik, al te dol, verzot op Pindus rey,
 My als een Andromeed zag aan haar hals geklonken.
 Wie helpt my in deez' noot? wie zal het Monster slagten?
 Wie 't Pegazeesche ros doen stampen met zyn voet?
 Om 't Hypocreene zog, dat Pindus lagchen doet,
 Wyl 't droogste van myn Hei, leit naar een drop te wagten.
 Ik zou een Zegenboog van jonge Maagden regten,
 En stellen God Apol, op Cliös zangarduin,
 Bepruik van Daphnes hair, om 't breetste van zyn kruin,
 Tot blydschap van den wyn, en zyn doornatte knegten.
 Ik zou een Bloed-karos uit Thetys Stallen rooven,
 Getakelt tot een togt, en zynder Voerman van,
 Al spooog Gods Waterspuit my tegens 't stardak an,
 En planten 't diamant, dat zielen streelt daar boven.

Ik zou Cibeles romp, getoornt in twee Leeuwen:
 Gebruiken voor een troon der goude Majesteit,
 Die met haar Zomeras door Winterdreeven ryt,
 En doen vier Winden fteets den lof der Zon uitschreeuwen.
 Ik zou den blaauwen hoed van Coelum zelfs optoomen,
 Met Beeren van Saffier, tot hulszel van dat ligt,
 Het welk in 't merg der stof een and'ren Tempel stigt,
 Als zig Minerva's Uil verbeelt, door Kalchas droomen.
 Wat gilt myn toverklok al vreemde harsenspoken,
 Wat brengt de razerny al dolheit aan den dag?
 Ik ben niet 't geen ik hoor, ik schyn niet die ik plag;
 Maar lyk een Woutbagchant, ter Kerker uitgebroken.
 Zo giert het Lugtkanon op zynen Donderwaagen,
 Wanneer het, aangehitst, de kouw trotsseert met vuur;
 Zo schut verborge rook de rotssen van zyn muur,
 Wanneer hun wortel knakt door onderaardsche vlaagen.
 Zo gaat het, als het brein bevragt met Tygerzappen,
 Den Helikon opdringt, daar lout're wysheit wast,
 Die nooit geen Bok bekoort, die Mydas oor vergast,
 Met een gemeene Veel, gesnaart naar 't Exterklappen.

Aurora's kimmen Ontsloten door de Gebeden van een Morgen-Digter.

Grootstooker van het goud, die met uw dart'le vlammen
 De zilv're velden roost van 't lagchende gestarnt',
 't Geen met zyn Watervuur op puin van wolken barnt,
 Waar 's nu de Zegevuist, die nevelen kon rammen?
 Steigt op uw Dagkaros, Beheerscher van de dampen,
 En ruk de Paarden langs de lendens van den nagt,
 Die met zyn sproeten heeft al 't flikk'rend stof verkragt,
 Zo kan de Lier zig vast aan Daphnes lauw'ren klampen.
 De Kunstgodin, die reist, van dons en Zwaane-pluimen,
 En pronkt haar blanken hals met traanen van de zon,
 Die Thetys ronnen doet tot paerlen in haar bron,
 Eêr bruine Duikers haar van zilte wortels schuimen.
 Daar tuurt zy op de kim, op jonge morgenblikken,
 En ziet Auroor gehult in weelig roozenbloed,
 Schoon dat de Winterbeer in Zee, en Duinen wroet,
 Om met een gryzen muil al 't Aardryk in te slikken.
 Het Diamant-paleis ontgrendelt van zyn slooten,
 Zet zyne deur wyt op voor 't al doordringend ligt,
 Dat al, waar 't straalt, zig zelfs een gulden zetel stigt,
 Om 't duister Reuzendom ten afgrond in te stooten.

't Word tyt voor Pallas, om een Krygsgevegt te waagen,
 En als een Amazoon te rukken voor den wal,
 Daar domheit zuizebolt voor 't ongemeen geschal,
 Dat Vrouw Minerva maakt, om 't wanstal weg te jaagen.
 Dog donder niet te fel uit Etna's Moortspelonken,
 Nog braakt geen Sulphur-mein uit keelen van metaal,
 Daar 't helsche Veldgeluid aan stukken barst op 't staal;
 Maar laat de Lelyvaân zyn aan uw as geklonken.

**Verwoede aandoeninge des digters,
 Op het zien eener spreekende Schildery Des Stervende Zaligmakers,
 Weêrgaâloos gepenseelt, door P.P. Rubbens, *Binnen Antwerpen.***

Rinkink de glaazen los van 't Vorst'lyk Zee-arduin,
 ô Norsche Donderaar! uit uw verheeve kruin,

Met blixems in de vuist, ten schrik der Zee-meermannen,
 Zo word al 't werelds vogt voor myne kar gespannen,
 Tot kneuzing van de Hel, en demping van Gods vuur,
 Of liefde sterft van angst in 't aanzien der Natuur.
 De Zonnestam, geknakt, is in gevaar van stranden,
 En peilt den afgrond reets met zyn bestorve handen;
 Of schuurt de klippen los met een doorboorde huid,
 Die, van den wind gezolt, eerlang te barsten stuit.
 De Noorder Pool, die brult op zyn vervroore pooten,
 Als of Eoël te veld zyn Leeger zou vergrooten
 Met blazent tuimelvolk en uitgelaten stoet,
 't Geen door onstuime lugt het onderste opwaarts wroet.
 't Is of de Hemel, mat van 't heftig zuizebollen,
 Zyn steile kap verlaat om naar den grond te rollen;
 Te smooeren in het diep van 't onbekende nat,
 't Geen vader Oceaan uit zyn koraalkil spat;
 Als hy zyn zelf omarmt op zilv're marmer sponden,
 Om d'oorsprong van 't Heel-Al, door mins gestreel, te gronden;
 Houw vry die sluizen toe, en toom het spart'lend zaat,
 Het geen uit naauwer hals, naar breeder buiken gaat:
 Want de aardbol zuft, nu kinds, en tuimelt uit zyn harren,
 Of gaat zyn schoonen romp in vuiler nagtstof warren;
 Zig baaden in 't moeras van een vergetel kolk,
 Daar 't altoos dampig spookt van ongebooren volk;
 Van schimmen, die belust naar d'eerste martelviezen,
 Een wezen, vol verdriet, voor niets te zyn, verkiezen.
 Beef Atlas, krom den nek van uw verhart Tyras,
 Het geen voor eeuwen al op vogt gewortelt was;

Zo dryf ik, langs uw bult, met inkt, deez' zwarte lett'ren,
 De vaale duisternis kon 't eeuwig licht verplett'ren.
 ô Ja! de Ryks-tyran van 't yss'lyk Moortgewest,
 Voert nevels over 't Oost, uit zyn berookte test;
 Waar op hy zielen pynt, om vlugger zout te wekken,
 't Geen een Verbeteraar van 't taaiste slym kan strekken.
 Dat veege hol, dat zo veel jaaren heeft gebrand,
 En aan zyn eigen hart met smaak gelekkertant;
 Nu snoeps op schooner aas, gaat Engelen braveeren,
 En zoekt door fieren moed, hun scepter om te keeren.
 De Hel, die spalkt verwoed haar grooven muil wyt op,
 Men beurt den kam van trots, en staalt den giften kop:
 De schobben zyn gevylt, de Tyger uitgelaaten,
 Als Hydra op zyn vuilst', beschanst met yz're platen;
 Vorst Typhon torst, en Rots, en Duinen op zyn schoft,
 Hy schud den Lugtkloot, dat hy van zyn grondvest ploft:
 Hy is aan 't Stargewelf, daar hy zal de Assen breeken,
 En zien wat voor den tyt in d'Eeuwen heeft gesteeken.
 Zyn Reuzen zyn belaân met 't Pirineesch Gebergt,
 Dat met zyn breeden hoet het hel Azuurdak tergt;
 Zy sleepen 't reets om hoog, om d'Alpen te bekappen,
 En dan gelykerhand den Hemel in te stappen;
 Te rukken op den Wal van 't heilig pronk-paleis,
 En daar te kampen, om het regt des eersten prys,
 Met God, die 't leeven gaf aan d'omtrek aller zielen,
 En zelf de Vormer is dier aangehitste Fielen.
 Zo brult een Wolk-Orkaan, door parszing van het vogt,
 Uit zyn onzigtb're vlam, gelyk een Lugtgedrogt

Met duizent spietszen voort, om alles neêr te drukken,
Of wat zig steil verheft, van zynen steel te rukken.

 Zo holt de Zee, als dol, wanneer Neptunus ronkt,

 En op zyn Nagtkoets droomt, daar nimmer dagligt vonkt:

Dan moet de Wereld voor de Watergolven schrikken,

Die heele Ryken vaak in hunne balgen slikken:

 Zo scheurt zelfs de Aard' van een, door 't geeuwen van den wind,

 En schud de Steden om, die ze in haar krop verslind;

Wanneer de natte kouw, van vuurdorst aangegrepen,

Geteistert word, met klem van zyn berookte zweepen.

 Ik sta verbaast van 't spel: de Dog is van den band,

 De Buitenwagt reets dood, de Poort bynaar vermant:

Straks is de Hemel prys, al zyn sieraad verlopen,

En al wat heerlyk praalt, in 't ondermaans verzoopen.

 Houw stand, ô Bastert-zaat! of vreest ge geen kartouw?

 Geen vloeken van 't kanon, dat u verdelgen zou?

Zo slegts de Hemelling zyn pekstok kwam te roeren,

Om al 't gedonder op uw stormkat aan te voeren.

 Braak bommen Legerheld, gooi yzer overboort,

 En slaat de Beeren dood van 't yzig Winter-noord;

Zo krygt myn Lely geur, by 't gloeijen van de Roozen,

Die nu van lout're pyn op Doorne-haagen bloezen.

 Hou kruiken op, ô Volk! van sneeuwit krystallyn,

 Zo vloeijen in hen in, de beeken van robyn;

Het Zielen-vagt word root, het root zal schoonder schynen,

Als 't in een zilv're kroes mag plaszen, en verdwynen:

 Waar ben ik, ach! waar blyf ik daar in myn verdriet!

 Het was 't Tyriersche zog, dat my bykans verriet;

De schoonheit van 't Carmyn had my my zelfs ontnomen,
 Om my met banger rouw op 't laaste te overstroomen;
 Te knellen aan een Meer, als jammerlyk geweën,
 't Geen voedzel haalt uit melk van een beängste speen.
 Wil droefheit, tortels, op uw treurende altaars vieren,
 Om dat Gods purperkuip, bespat met druive-spiere;
 Maar ach! het is vergeefs, de Vader dut aan 't roer:
 Hy die de Starren reeg aan een Saffieren snoer,
 En vuur, en water kost in eene koffer pakken,
 Laat nu zyn kroon, en troon, ô spyt! in d'afgrond smakken;
 Hy, die van onstof, stof, van niet, de ieten stampet,
 En d'aardbol, als een wigt, aan zyne teepels pramt;
 Het nat met droogte voed, de zon doet pekkel slikken,
 Laat vuile Negers toe, dat zy zyn kroost verstikken:
 Ik zeg, die op een wenk, de Ridderschap gebiet,
 Zyn Legioenen steeds in 't harnas blinken ziet;
 De Sulphur-ketel kookt, het vuur heeft uitgevonden,
 Houd nu zyn Godd'lyk beeld aan 't kruishout vastgebonden;
 Een Zoon, die nooit misdeê, de Prins van 't eeuwig Ryk,
 Te sleuren langs de vest; te trappen in het slyk;
 Te knellen aan het kruis: Past dat den roem der grooten?
 Zo kund gy, op uw beurt, ligt zelfs aan spaanders stooten.
 Straks rolt de sceppter, uit de vuist eens dwingelants,
 Die werelden gebiet, ontbloot van een voet zants;
 In ballingschap gejaagt, door ketens vastgeklonken,
 Die onmêdogentheit, ten strot heeft ingedronken.
 Vergeef myn Burgerzugt, ô Zuil van 't zonnewout,
 Die aan het raadslot van uw wil zyt vastgetrouwt.

Gy doet wat u behaagt, wie zal daar tegens blaffen?
 En niet geblixemt zyn met eindelooze straffen?
 Die 't eigen bloed niet spaart, nog 't eigen zweet verschoont,
 Die Slaaven Ridders slaat, en Koningen ont kroont;
 Wat kan die niet, wanneer hy fel van wrok gedreeven,
 De Vierschaar spannen doet, om loon naar werk te geeven?
 Draait Ixion om 't radt? rolt Sysipsus den steen?
 Leid Tantalus steeds dorst? waar zal 't met my dan heen?
 Die thans Prometheus vuur heb in den arm genoomen,
 Om met een donk'ren wil aan Gods besluit te koomen.
 Val Dedal's schelm, en zink in d'Icareesche Zee,
 Of smeult als Faeton, aan d'Eridaansche Ree;
 Zo heeft Jupyn zyne eer, of schoon Apoll' zout treuren,
 De Zangkunst moet geen Goôn neêrstortten, maar opbeuren:
 Maar zagt, wie dwarsboomt weêr myn redelyk verstand?
 Wie vleugelt myne ziel, door Tartareeschen brand?
 Wie krouwt myn nieuwe rust? wie blaast daar Moort-trompetten?
 Men beeft van schorren schrik, om 't vrees'slyk sabel-wetten?
 Ik zie een vunzen drom van Mooren t'zaam gerot,
 De Rakkers in de weer van 't onderaardsch schavot;
 De Monsteren op hol van Etna's bulderwellen,
 Om met een vuist vol gloed den Christus neêr te vellen?
 Daar kneuzen zy zyn Rif, hier rammen ze de Ziel?
 En trappen op dat hart, 't geen uit Gods wezen viel,
 Als vloeibaar wolk-albast in blinkende Robynen,
 Om al wat donker was met stralgoud te beschynen.
 Staat stil, gy Beulen, scheurt geen Esmerald in twee,
 De lauw'ren van 't Heel-Al, die oorzaak zyn der Vreê;

Spaart Vesta's lieveling! de gitten van haare oogen,
 Het eenigste overschot van 's Scheppers groot vermogen;
 Het wonder, 't geen de tyt, eerst na zyn eeuwen zag,
 Als 't heilig diamant van 's Hemels held'ren dag,
 Al dartelde Natuur, op wind van lugte pluimen,
 En voelde 't domm'lend ligt zyn teëre toetsen schuimen
 In haar verhoolen schulp, de spiegel van 't Idè,
 Waar in de Vinder van zig zelfs, het eerst' neêrgleê;
 Doe hy, gespitt van lust, dat ei heeft stuk gestoten,
 Waar uit de werelt is naar zo veel zorg gesproten,
 En dat haar ruime kil met een bezwangert wierd,
 Door plaszen van koraal, die Febus neêrwaarts stiert,
 Als hy, te dik van zog, Neptunus komt beschenken
 Met beken vol gloed, en heete zomer-wenken;
 Zo zou die lekk're min, die kus van vuur en vogt,
 Niet magtig zyn te doen, 't geen d'oesprong zelve wrogt,
 Doe hy het Maagdevlies insloop met zonnelonken,
 Om uit haar Ambersmout zyn Fenix eerst teontvonken;
 Die hier geteistert van verdriet, zyn oogen slaat
 Als een, die op een klip verzeilt, ten afgrond gaat;
 En 't laast' vaarwel uitdreunt, dat Berg en Rotssen loeijen;
 Helaas! myn inkt word bloed! de pen wil niet meêr roeijen

**Het eeuwige Paaschlam,
Gode toegeweit
By de eerste onbloedige Offerhande van den Eerwaardigen Vader
Jacobus Benedictus Janssens, In het wytberoemde Klooster van de
EE. P.P. Predikheeren, binnen Antwerpen &c.**

Gy Tegenvoeters, die op onderaardsche stralen,
Met Phaëton, niet kunt den fieren moet bepalen,
Om dat gy by den nagt, den Zonnewaagen stald,
Die oorzaak is, dat droogte en vogt, in gouddraat bralt;
Spant dog de Paarden in, die Vorst Apol moet mennen,
Wanneer zyn liefde heigt Aurora naar te rennen,
Zo kniel ik voor 't Altaar, daar Janssens Dienst op doet
En kus myns Heillands mond, die steeds het zuur verzoet.
Dat heeft een and'ren zwier, als Mozes Brand-altaaren,
Daar veege geesten om hun heete Riffen waaren,
Die in den gloed gezengt, ten voorbeeld zyn geweest
Van 't Kruishout, daar God zelfs zyn Israël geneest.

Dat Martelspel, waar in de Zoon, om waardige Erven,
 En grooten Zielenbuit, blymoedig quam te sterven,
 Word dagelyks verbeelt in 't marm're Tempelchoor,
 Daar Christus voor ons spreekt aan 's Vaders regter oor;
 Die 't Lyden willig lieft, die laat zig eeuwig slagten,
 En wil, dat 's Priesters beê zyn oorsprong zal verzagten;
 Hy deelt zyn Vlees en Bloed, in schyn van Brood en Wyn,
 En wil geëert, geviert, en aangebeeden zyn:
 Hy komt in ons, als God, en wy in hem weêr te enden:
 Die van dat Paaschlam nut verlaat Egipt's ellenden,
 En reist door de Woestyn, naar 't vette Canaän,
 Alwaar de Kerk verkrygt haar Bruidegom ten Man;
 Was slegts myn geest bedouwt, met Jesus Lelygeuren,
 Ik klom op Thabors dak, om balssem naar te speuren,
 Die staâg uit de Offermis, in Edens velden groeit,
 Daar 't zieltje bloeiszem van haar 's Minnaars wangen snoeit.
 Ik steeg op Golgotha, en zag 'er Christus hangen,
 Die sterven moest, helaas! om 't leeven weêr te langten
 Aan Adams doodschen mond, die d'eersten appel at,
 Waar in het Slang-vergift te diep verborgen zat:
 Nog boorde ik sterker door, tot fierer Hemel-zaalen,
 Daar 't raadslot van 't Drie Een, de dingen wist te paalen
 Tot eer van 't eigen zyn, waarom hy alles wrocht,
 Het geen zyn denknatuur voor eeuwen al bedogt:
 Zo streefde men om hoog, om naar de kunst te duiken,
 En 't Oud Verbond, door 't Nieuw van roem en glans te snuiken;
 Nu is myn brein te dof, ontbloot van zap en geest:
 Want die op kleidrek treet ontbreekt een Hemel-leest.

Geen Kalchas spoort in 't Griex, nog Tyber by Latynen
 Gods wysheit door, de Nyl die moet van schaamt' verdwynen
 Met Babels fiere kap, voor de ondoorgrond'lykheit
 Van 't heilig lig, het geen zyn eigen roem bepleit:
 De Cherub dekt het oog, en wil van schaamt' verstommen,
 Terwyl vier Winden hier den lof van God uitbrommen.
 Gelyk een Slak kruipt in zyn schulp, vol waare ootmoet,
 Zo zink ik in my zelf, en val myn God te voet:
 Ik vind hem in den tyt, en zie hem daar uitscheiden,
 Hy wierd van God, tot mensch, en kon zyn vlees bereiden
 In zuiver Maagdezaat, waar uit hy voedzel kreeg,
 Doe hy zyn Vader liet, en in zyn Moeder zeeg.
 De krib, dat was zyn Hof, daar Koningen hem hulden,
 Terwyl een nieuwer Star den Hemel moest vergulden,
 Om den Geboortedag van Juda's Vrede-vorst,
 Die het verloore schaap op zyne schouders torst;
 Wanneer hy 't leert, en spyst, of heelt van zyn gebreken,
 Al wie naar Jesus zoekt, blyft in geen rampen steeken?
 Eêr storf myn Heilland weêr, nog duizentmaal voor 't volk!
 Of daalde weêr in 't graf, of in nog dieper kolk?
 Eêr hy een van de zyn' zou misschen uit de kooijen,
 Daar Eng'len klavergroen voor witte lamm'ren strooijen.
 Dog neen, één dood van hem, heeft al ons pyn verzagt,
 Doe Hy als winnaar riep, vol moeds: Het is volbragt.
 Zo breekt de Zon een wolk, en spreit zig uit in stralen,
 Die hier beneden kampt, zal boven zegenpraalen;
 Dat weet myn Janssens ook, die 't heilig leeven kiest,
 Daar hy de ziel bewaart, dewelke een aâr verliest.

Hy agt geen tyd nog stof, maar snakt naar eeuwigheden,
 Wyl hy zyn lyf en ziel komt enkel God besteeden:
 Gelukkig sterveling! wat smaakt u harte niet
 In 't Klooster, daar uw' oog alleen op Jesus ziet!
 De Cel, die brand van ligt, wyl 't vuurtje leid te woelen,
 Om d'inspraak van Gods Geest, eeuw uit, eeuw in te voelen.
 De Maagd, die Christus droeg, die lonkt hem vriend'lyk toe,
 En word het zien der vlyt van Janssens deugt nooit moê;
 Zy laaft zyn ziel met bloed, uit Jesus lieve wonden!
 En blyft de voorspraak steeds voor zyn gedaane zonden;
 Zy zet hem kragten by, om naar het Choor te gaan,
 Daar haare Zoon van daag, wil op den Altaar staan;
 Op zyn verzoek, wyl hy daar de Offermis zal spreken,
 Daar 't wyze Kerkgeheim van God, blyft in versteeken.
 Zwyg Boersche pen van 't zoet, dat uit die Diensten vloeit,
 Die het geloovig doet, en ziet, die word besproeit
 Met kristallyne dauw, die blanke Eng'len drinken,
 Daar 't zalig Zielendom leit voor Gods troon te blinken,
 Door 't rood Robyn, dat uit de zy haar's Losschers lekt,
 En altoos voor haar sap, en weelig voedzel strekt.
 ô God! wat is het schoon, u in de Mis te vinden!
 Gy kond het brood in u, en u in ons verslinden:
 Gy scheidt op 's Priesters woord, u zelf in vlees, en bloed,
 En zoekt geen loon, als dat de mensch uw wille doet.
 Geluk! myn Janssens, met uw Priesterlyke werken!
 Zo moet Dominicus u in uw kap versterken!
 Zo moet Maria zelfs u reiken haare hand!
 Daar God zyn sceppter heeft voor eeuwig ingeplant!

Zo moet de Christus Gods u zalven, met de gaaven,
 Waar meê Apostelen op 't Pinxterfeest zig laaven!
 Dan is uw mond bequaam om Sions wensch te doen,
 Als zy van God, en Geest vervult, komt overvloên.
 Dan pleit gy best in 't Choor, voor Jesus waare leeden;
 Och! Janssens, als gy bid! gedenk me in uw gebeden;
 Zo blyft de Rozenkrans, uw stut in d'ouderdom;
 Daar 't Beitje van uw ziel, zyn honing zuigt uit blom,
 En reine geur van liefde, en Dudaimsche velden,
 Daar 't Kruis en druk een prys, voor braave Kampers, stelden,
 Die hier gezolt op Zee, door wind van tegenspoet,
 De Duivel, vlees en bloed vertreden met den voet.
 Lauw'riert, myn God, uw Kerk, de Herders, en hun schaapen,
 En doet ze in den tyt, en namaals vreugde raapen!
 Zo galmt de Hemel van een Hallelujahs toon!
 Tot eer van u, de Maagd, en haar geliefden Zoon.

**Droefheit op haar bleeken troon,
of Maria,
In Cypres gedost door Wee, en Ach, om 't leiden hares zoons.**

**Opgesteld om geplaatst te worden in de Kerk van de E.E.P.P. minder
Broederen, binnen Antwerpen, alwaar het nog berust.**

ô Droefheit! die u vest in afgeleege baanen,
Daar hondert zugten meêr als duizent Paerlen traanen;
Wys my een voetje lands, waar op ik dryven mag,
Of 't hart verdrinkt in 't nat, 't geen welt, uit wee, en ach
Der Maagd, die God gewyd, vast dobbert op de baaren,
Daar zeven zwaarden zyn tot door haar ziel gevaaren:

De Roos, die Wierook baart, is met krystal bespat,
 Het geen het vuur, te heet, uit brakker Oevers trat;
 Naar dat de Dageraat was in den nagt verschoolen,
 Waar in de Starren om haar Maan van liefde doolen.
 Zo dooft een Avondstond den glans der blankste lugt;
 Zo komt naar zomergroen de wind uit zyn gehugt,
 En velt 't Oranje-wout, met klem van Noordsche vlaagen,
 Die 't teêre bloemgewas tot aan den steel afknaagen:
 Zo kwynt een Weeuw, wiens Zoon den Vader volgen moet,
 Wanneer ze bitter proeft, voor het genoote zoet.
 De bruid aan God verlooft, en in haar Cel beslapen
 Van hem, die 't eigen bloed heeft in haar zaat geschapen;
 Was naâuw met vreugt verlost, in Beth'lems slegten stal,
 Van 't Kind, 't geen 't aardryk eens, als Koning regten zal;
 Of moest in 't Tempeldak, Gods Altaar gaan begroeten,
 Daar Simeon, stok oud, den Heilland komt ontmoeten:
 Hy, vol van geest gepropt, vat in zyn stramme hand
 Het eeuwig licht, waar naar zyn duister watertand;
 En broemt een Lofzang uit, daar Hemelen van waagen,
 Zo duikt de nevel weg, wanneer de zon komt daagen.
 Myn brein dat tuurt het goud, 't geen alles blinken doet,
 En Moses Offerdienst zal trappen met den voet;
 De jonger Zoon zal haast in beter hutten wonen,
 God zal de wereld met een schat van Purper kroonen;
 Dog eêr die tyt verschynt, zo krygt de Moeder smart,
 Ziet daar reeds d'eersten steek in 't Godgewyde hart:
 Hoe zal een Vorst, daar Star, en Koningen voor bukken,
 Op 't slagveld van Natuur, dan wond en slagen plukken?

Zal myn Emanuël, dien ik van God verkreeg,
 Dan zyn als een die uit vrouw Eva's baarmoêr steeg?
 En leiden straf, en schuld, voor Adams lekk're beeten,
 Zo mag myn oog van nu af aan wel reegen zweeten?
 Te meêr, nu 't naer gerugt het bitt're vonnis meld,
 Het geen een dwingeland op zynen ryksstoel veld.
 Vrouw Rachel weent by 't Graf, om 't moorden van haar kind'ren,
 En ziet het wreedste zwaart, de teerste jeugt vermind'ren.
 Onnozel Lam! dat om uw Moeders tepel lagt,
 En my het bloed afzuigt, als gy van honger smagt;
 Waar berg ik u? men roept: Herodes is verbolgen,
 En komt met 't glinst'rend staal uw Morgenglans vervolgen;
 Die vrome Grysaart, heeft pas rampen voorgespelt,
 Of ziet daar komt 'er een, die my het meeste kwelt:
 Ik kus uw lieven mond, vaar wel! voor 't eeuwig scheiden;
 Dog neen, Gods Engel kan myn kleinen Jesus leiden:
 Al moet ik met hem voort, en zukk'len door 't Woestein,
 Myn Ziel is onverzaagt, en voelt in 't werk geen pyn.
 Kom Joseph, doe uw pligt, en zaal des Ezels schonken,
 Wy vlieden in den nagt, by 't glinst'ren van Gods vonken;
 Wat lyd een Maagd al druk, die zonder Man een kind
 Ontfangt, het geen zy voor haar waaren Heilland mind!
 Men leeft by 't Heidensch volk, daar blinde Tempelieren,
 Osiris, als een Zon, met zilv're kroezen vieren;
 En mist het Cederhuis, daar God zyn zetel houd,
 Tot dat de Godspraak weêr haar raadsbesluit ontvouwt;
 En bromt, verlaat Egypte, en trek naar Canans Hutten,
 Die by den Nyl u hielp, zal aan 't Jordaan u schutten.

Moest Isis trotsse Beeld, neêrknien van den troon?
 Doe 't Godendom zig boog voor 't aanschyn van uw Zoon?
 Wat zal myn Salem doen, bestuwt met Joodsche wyzen,
 Die Arons Offerdienst ten Hemeltrassen pryzen?
 Als hy de schaduw' van de Wet op zig toepast;
 Sta vast godvrugtig hart, hier krygt gy zwaarder last.
 Maria mist haar God? wyl Israël moet leeren,
 Op Sions kruin, de Spruit van Jesses te waardeeren;
 Die 't Dieren temmen past, gelyk een brave Leeuw,
 Die zyne klauwen slaat in 't Rif van den Hebreeuw.
 Zo peilen twaalef jaar, 't geheim van gryze rollen:
 Daar niemand op en kon, daar gaat hy over hollen.
 Zwigt dieptens van 't Heel-Al, 't is God die alles grond,
 Wanneer de hoofdstof beeft voor d'adem van zyn mond:
 Terwyl Messias hier, op Levi's hooge dremp'len,
 Zyn keur'lyk Beeld, in 't Was van Abrams zaat gaat stemp'len;
 Zo doolt de Moeder, om haar kroost van huis tot huis,
 En torst een wereld op haar hart van bitter kruis.
 ô God! waar mag hy zyn! of is hy uit het leeven?
 Mogt ik myn eigen zelf, om hem te vryën, geeven!
 Maar neen, hy is niet dood! die nergens in misdeê,
 Al wie zyn winkbrauw schouwt, die krygt voor Oorlog, Vreê?
 Hoor Hemel! help uw Lief! uw Vrouw uit haare elenden!
 Die Christus hebben wil, die moet zig rugg'lings wenden
 Naar 't heer'lyk Kerkgevaart', daar hy te vinden is;
 Hier deeld zig God, de Ziel, in een geheimenis;
 Waar voor de Cherub zelfs zig dekt, met goude vlerken:
 Hier drinkt men levend sap, om 't mat gemoed te sterken;

Hier krygt men frisscher kragt, om alles uit te staan:
 Want hy, die God geniet, kan nimmer onder gaan?
 Al ziet de Maagd haar Zoon, bebloed aan hoofd, en wangen,
 Gevild van Geeszel-beuls, die hem met striemen prangen;
 Nog blyft ze trouw aan hem, die alles voor ons lyd,
 Hy sterkt de Ziel, terwyl ons 't Ongeloof bestryd.
 't Is waar, men dobbert veel, door wind, op woeste baaren,
 Wanneer de Noorder Pool zyn dans-toon kweelt, op snaaren
 Van yzig diamant, waar voor de liefde schrikt,
 Zo dra als wangunst, al te fel de deugt verstikt.
 Vrees niet, God is de spil der wisselvalligheden;
 Maar hoe? wat 's dit? ik zie Maria neêrgeleden!
 Haar lelytak die bloost, door rooskleur van haar Zoon,
 Die troonen treden moet, die draagt een doorne kroon.
 Myn kind dat sleept, ô God! een steil van naare Wouden,
 Daar nimmer middags-zon, of straalen, wortels trouwden.
 Vervloekte bast! geteelt op Adams bekkeneel,
 Wat Tyger heeft u eerst ontzenuwt van den steel?
 Hoe kan uw teder vel, myn Lam, die zwaarte draagen?
 Die gist'ren wierd gestreelt, word heden fel geslaagen.
 Onzinnig Graauw, 't geen 't Regt verschopt, om 't booze Rot,
 Het geen voor 's Priesters vuur den kop der Beesten knot.
 Is al 't Hosanna weg, en moet uw Koning daalen?
 Ei neen, men sterft zo niet, straks zal hy zegepraalen:
 Ik ken hem voor myn God, die 't al beheerschen moet:
 Thans grypt hy blixems uit zyn heeten zonnegloed,
 En beukt het bastert zaat aan meêr als duizent stukken,
 Of vliegt naar 't Capitoel, om Arenden te plukken.

De Jood, die stort op 't Duin, terwyl de Tyber schreit,
 't Is God, die zelf alhier zyn eigen zaak bepleit;
 Maar neen: Hy hangt, en is met yzers vastgeklonken:
 ô Golgotha! dat zo veel moordsop hebt gedronken,
 En zuizebolt gy niet, nu gy wat beters proeft?
 De lugt trekt sluijers aan, om dat Natuur, bedroeft,
 Haar schoenste kleeren scheurt, die 't Heilligdom bedekken,
 Waarom een norsche krak een Rots van een moet rekken;
 't Is al in barens-nood, om dat het grendel-slot
 Van 't eeuwig Raads-besluit, word aan het Kruis bespot.
 Boort zwaarden in myn hart, zo mag myn droefheit enden:
 Die blydschap kweeken zou, die krygt, voor vreugde, ellenden.
 Tree af, myn Zoon, daal af, en sta uw Moeder by:
 Haar hart, dat is geprangt van druk, en veeg geschrei.
 Toon dat gy zyt dat Ligt, 't geen in myn ingewanden
 Zo teed're blikken scheen, doe 'k om u lag te branden;
 Doe ik u eerst aanzag in 't flikk'rend Eng'len beeld,
 Het geen uw Moeder koos voor alle werelds weeld'.
 Maar ach! wat mag myn zugt, wat mogen traanen baaten?
 Die ieder helpen kan, die hangt van God verlaaten.
 Bedrukte Zoon! wiens ziel den diepen kelder peilt
 Van Gods getergde wraak! wyl gy de Hel bezeilt
 Van innerlyke angst, blyft eeuwig uitkomst hoopen,
 En gun, dat ik myn wit mag in uw Purper doopen!
 ô Kostelyk Robyn, ik kus uw heilzaam schoon,
 En roep: Ik zie myn held de kaak des doods ontvloôn!
 Wat 's dit! myn inkt verbleekt, dewyl de pen bezweeken,
 Haar zwakke kragten polst, om 't doodzweet uit te breeken

Der kuische Maagd, die in haar hoop gestut, vast staat
 Als een, die uit haar zelf naar banger woonhuis gaat.
 't Is uit met ons, hy sterft, en geeft zyn laaste snikken:
 Myn God! kan 't zyn! wil my nog eens uw hoofd toeknikken!
 Oog my voor 't laaste toe! of kend ge uw Moeder niet?
 Die eêr, om u haar zelfs, met wat ze had, verliet;
 Maar neen, hy is reeds dood! myn God, die is verscheiden,
 Komt Tortels, wilt uw krop op 't spoor van droefheit leiden,
 En kirt van 't ruime veld, langs het Cypres geboomt',
 Tot dat de hardste stof van traanen word doorstroomt.
 De zon gaat in den rouw; zyn Vader is gestorven,
 En 't Moeders hart dat breekt, van pook, op pook doorkorven.
 Johannes hou my vast, zo zie ik hem voor 't lest;
 Maar neen, het goud staat pal, al gloeit het op de test,
 Ligt krygt myn Fenix kragt, en ryft eerlang uit de assen:
 Die and're levens schonk, die kan de dood ontwassen;
 My dunkt hy daagt in 't goud, op 't zilver pluimgevaart',
 En lagt onz' aardbol toe, die steeds met vogten paart;
 Hy kranst met lauwerblaân zyn schoon' gekrulde haaren,
 Daar Engelen, om hoog hun eigen harp meê snaaren:
 Hy zet myn elpetroon aan zyne regterhand,
 Waar voor de kruisstandaar staat altoos vastgeplant:
 Hou op, ô doffe ziel, met ryzen van gedagten,
 Want God laat 't eigen vlees, om 't zondig Menschdom, slagten:
 Dat mist zyn God, 't is waar, maar krygt doordood hem weêr.
 ô Schoone bron! wat is uw diepte wonder teêr?
 Wanneer ik daar in daal, zo moet ik Amen zeggen,
 Of schoon de Moeder zugt daar tegens in wil leggen:

Uw keur geschiede maar! ô Heer! al is 't my pyn;
 't Is wel, als God maar al, en ik een niet mag zyn.
 Gelatenheit geeft kragt om 't zwaarste door te streeven:
 Want schoon de Ziel al mist haar lief, en eigen leeven;
 Of krygt hem, als geslagt, op haar bestorven schoot,
 Nog voelt zy iets, dat uit die bitt're dood ontsproot,
 Het geen 't verstand niet kend, nog zinnen niet en smaken;
 Regt stil te zyn is 't pad, om tot het hoogst' te raaken:
 Dog hoe men verder groeit inwendig, naar den geest,
 Hoe 't vlees ook meerder pyn uit dezen wasdom leest.
 Verbeeld u, kenners van den rouw, de bitterheden
 Die Maagd Maria leê, doe Jesus neêrgeleden,
 Op haare kniën lag, gelyk een doods albast,
 't Welk liefde, met een bron van blonde paarlen wast.
 Beur handen Hemelwaarts, en doet de sluizen scheuren
 Van 't blaauw Azuurgewelf, daar witte Engelen treuren
 Om 't lyden van hun Heer! zo haald de droefheit aâm,
 Wiens blanke vel God zelfs is altoos aangenaam?
 Roept wéé, en ach! 't is nu den tyt van angstig weenen,
 Al zoud gy uit het Mier al 't pekelvogt ontleenen,
 En doopen 't heele Land, met druppels van dat nat,
 Tot dat de Watervloet tot over Bergen spat;
 Denkt egter Noäch na, die op zyn kiel kon dryven,
 Die God voor oogen houd, moet eeuwiglyk beklyven.
 De Olyftak bloeit omhoog, of groend in Edens woud;
 In de allerdiepste Mein, daar wast het schoonste goud.
 Schep moed, godvrugte Ziel, God stierf, om nooit te sterven;
 Dit is de weg om Troon, en Eerkroon te beërven;

Die in de Hel neêrdaalt, staat naderhand weêr op,
 En geeft op 't onvoorziens' de schaduwen den schop;
 Ja boeit de Wet aan 't wiel, en Priesters in Gareelen,
 Waar door de Heiden zal met Sions dogt'ren deelen:
 Het vuur dat Mooren braad, en de allerkoudste Pool,
 Die buigen zig eerlang voor 's Winnaars leere zool;
 De Tegenvoeter ryst uit onderaardsche kimmén,
 En 't volk, daar nooit geen zon kon met zyn stralen glimmen;
 Boort 's afgronds naven door, en huld den fierén Vorst.
 Die 't Kruishout, voor een kroon, heeft op zyn nek getorst.
 Vier Winden knielen reeds by 't ronken van de baaren,
 En wenschen strand, en Zee, door liefdes egt te paaren;
 Dan vaart de Moeder op de lugt, naar 't Starpaleis,
 En krygt van haaren Zoon, een diamanten prys,
 Waar op den naam van God in eeuwigheit geklonken,
 De wereld worden zal in 't Vreê-verbond geschonken.
 Zo galmt Natuur triumph, op 't zilver Harpgesnaar,
 En ziet het wreed Serpent gekeeld voor Gods altaar:
 Maar hoe! ik spreek vergeefs met myn verwaande lippen,
 Nu 't Viôlet ter sluik uit 't Carmozyn komt slippen.
 Het Purper-vagt bezwykt op 't keur'lyk elpenbeen,
 En 't Paerlemoer verflaauwt by een Arduine steen.
 Maria zwymt by 't Lyk, en slaat haar oogen oopen,
 En roept met doodsche stem: Daar is geen heul te hoopen;
 Vaar wel! ô Vrugt myns buiks! ô Zoon van God gebeeld
 In Maagde-was, 't geen wierd wel eêr zo lief gestreeld.
 Vaar wel! vaar eeuwig wel! men gaat u van my scheiden:
 Dog 'k zal, zo lang ik leef, aan deze Grafsteê beiden,

En kuszen steeds de Rots, waar in myn Heiland rust,
 Tot dat myn levens-lamp word door de dood geblust:
 'k Schei 'er zo niet af, maar zal steeds by hem blyven,
 Wy hebben maar één ziel, in twee verscheide lyven:
 De Moeder en de Zoon, die zyn te na verwand;
 God schonk hem my uit min, tot eeuwig onderpand;
 Zyn dood die treft my 't hart, maar 'k weet het zo moestwezen,
 Hy heeft my in het school van 't Lyden onderwezen:
 Ik wagt hier op het end, en heig naar 't morgenroot,
 Het geen den naaren nagt ligt haast in duigen stoot.
 Toef, toef Maria, zwyg, en hoor 't Orakel dond'ren,
 De Godheit blaast 't Heel-Al van een, en stygt van ond'ren;
 Hy polst het snoeimes van de dood, met de eene vuist,
 Terwyl dat d'ander 't Spook, te naar, tot morzel gruiet:
 Zyn uitspraak bromt in 't hol, met klank van zilv're klokken,
 De Moort zal zig nooit zat aan Gods geraamte schrokken;
 Eerlang zo wringt hy zig omhoog, en slaat zyn veêr
 Door dunne lugt, waar langs hy ryst als Opperheer,
 Naar het Saffiere hof, bezaait met flonkerstarren,
 Waar in het groots Robyn wil om het Goud-draat warren.
 Hier treet hy Helden groen, en plukt Oranje-bloed,
 Het geen het zalig volk hier boven juiggen doet,
 In 't Roozen-veld, daar Myrt, en groene palmen waszen,
 De zon verlaat haar draf, en agt geen toom, nog aszen;
 Maar bouwt een hoogen troon voor 's Hemels Koningin,
 Die God zyn hart toedraagt, met een volkomen zin.
 Het Engeldom, dat wagt met smart om u te haalen,
 Zyn zegenwolk, die gloeid van rood fluweele stralen.

Wat blyde dag! wanneer de zon haar Moeder eert,
Die met een kroon op 't hoofd, eerlang den staf regeert.

**Johanna's verhevene lier,
Verdonkert door staamelenden Swaane-zang.**

Schoon Indus Stroom god thans zyn goude armen wrong,
Om al het diamant dat uit den afgrond sprong,
En dreef het tot een Zuil, door wolken vast geklonken
Aan 't eeuwig Stargewelf, waar langs Saffieren pronken,
En vyzelde op het spits, Johanna's beeld in vlam,
Uit gloeiend zons-krystal, 't geen van de dagkar kwam;
Om dus een Zegeboog, die 't al braveert, te heffen,
Nog zou dat schatgevaarte in 't minst' de gaven treffen
Van haar volmaakten geest, die uit den nagt opdaagt,
Gelyk een morgenvonk van 't Purper voortgejaagt,

Door spooren van Robyn, en steigerende driften,
 Die losze beelding doen in wister vormen schiften.
 Haar brein, te steil van ligt, puilt hooger als Natuur,
 Wyl de aszen van zo'n ziel, zyn enkel vlam en vuur,
 Waar door haar Lugt-karos, de nevels met hun Spoken,
 Ziet op een enk'len wenk, door zweep, en toom gebroken.
 Schroef hier geen veër van Was, myn Parnas, aan uw schoft
 Op dat uw dubb'le bult niet in het Meirschuim ploft;
 En doet den Water-reus het zout, ter kil uitzweeten,
 Om 't hoogste van haar roem, door laagheid af te meeten.
 De winden rukken reets uit hun ontbonden zak,
 En geeven 't reuk'loos kei een onherstelb'ren krak,
 in 't aanzien van Apol, tot schrik der zonne-dwergen,
 Die met een zwakke luit, hun fiere toonen tergen;
 Zo dat de Kruidenier by zynen damp besterft,
 In 't Marmer Tempel-choor, het geen myn Digtkunst verft
 Uit Jaspis, en Porphyr, en rompen Ambersteenen,
 Die, van haar toorts getukt, een rei van traanen weenen:
 Dus groeit het Paerlemoer uit ziltig ooggen nat,
 Het geen zyn brede vogt in naauwer kroezen spat:
 Om 't dart'len van de Min te vleijen, door zyn snaaren,
 't Gaat wel, myn kiel word vlot, in 't plompen op de baaren;
 Zy roeit de werelt om, en gilt aan allen kant:
 Johanna is myn zon, en steekt de Zee aan brand.
 Schuilt straks in uwe kruik, ô plonderende golven,
 Of vader Oceaan raakt zels van 't vuur bedolven;
 Zyn Gaffel droog geroost, die wufte lokken kemt,
 Langs Thetys blanke vel, op root koraal gestremt.

De liefde plast niet meêr met twee sneuwitte voeten
 De diepe gragten door, om vorst Neptuin te groeten;
 Maar daalt het Schulpſchip af, en geeft Johanna 't Roer,
 Om dat zy heden zeilt daar eertyts Venus voer,
 Gelyk een Zanggodes in Pallas ſtaal geſtoken.
 Vlucht wanſtal agterwaarts of voelt uw kop gebroken?
 Want deez' myn Amazoon, is op haar pluimen ſtout,
 En hoeft geen and're flits, als 't dart'len van haar goud:
 De Starren kussen reets de lonken van haare oogen,
 En 't Watermannendom leit op de knie geboogen,
 Wyl Bos en Bergen zelfs neêrduiken naar den grond,
 Tot eer van 't ſchrander beeld, dat nergens weêrgaâ vond.
 Stuurt dog geen ſchigten uit om werelden te ſlagten,
 Uw Digtſteil is genoeg om alles te verkragten;
 De blixem van uw pen verbluft den Dondergodt,
 Meêr als een barre Orkaan, die ryzende eiken knot;
 Geef Daphnes kroon Apol, aan de eerſte aller Vrouwen:
 Want niemant kan haar koets, wanneerze vliegt, ophouwen;
 Als zy de wolken beukt door 't trapp'len van haar Ros,
 Zo ſpringt onze aardbol zelfs van zyne grendels los;
 En 't bovenmaans arduin, dat zwoegt op har en pannen,
 Wyl alles wenſt te zyn aan zulk een kuſt gebannen,
 Daar Roos en Lelys 't zaam, langs boorden van een mond
 Geſtrengelt arm in arm, zyn van haar dauw gewond.
 Weg Eliſeeſch plaizier, foei kitteling van zinnen,
 Johanna's ziel alleen is waardig te beminnen;
 Geen and're leeft verdient het kussen van de zon;
 Want voor haar heete dorſt, vind ik geen koeler bron.

Duik dan in heilig ys, in 't glas van zilv're plaszen;
 Uw bloed word wit, ô vuur, als 't is in bloed gewassen.

**Aan den Heer J. van Brekelenkam,
 Op zyn weldoorwrogt Treurspel, van Marcus en Marcellianus;
 martelaars.**

Kon ik, ô Brek'lenkam, myn Swaanevlerken wetten
 Aan 't vloeibaar diamant van uw vergode vuist,
 't Geen, met een fieren glans, den nagt aan stukken gruiſt;
 Ik zouw op heilig goud thans zilv're snaaren zetten;
 En brommen langs de vest der wytberoemde wyzen,
 Die God Apollo's Kerk bewaken om zyn ligt,
 Doof uit de blanke toorts van 't eeuwig aangezigt,
 En zie eene and're zon door vaale nevels ryzen.

Nu is myn stem te boers voor zulke hooge toonen,
 Want 't ongekemde Wout is Pan maar toegewyt,
 Waar in een ritsse Bok op dart'le Gyten ryt,
 Terwyl gy moet, ô Man, in Daphne's lomm'ren woonen.
 Een Zangheldin, gedost in Pallas Krysgewaden,
 Die donders daav'ren kan, langs Atlas kromme bult,
 En met haar blixemflits de zwarte roest vergult,
 Die is alleen bekwaam te snoeven op uw daaden;
 Of laat Latona's zoon, doe hem een Pronknaalt vyz'len,
 Van eigen brein Tyras, die, door 't Asuur dak puilt,
 Waar op uw Beeltenis, in eene Star verruult,
 Mag staan, om door zyn glans, wat minder is te bryz'len,
 Onze eeuw althans verrukt door 't woeden uwer vaarzen,
 Zeigt in het gulle Zant, en stort een reegen neêr,
 Waar uit een Lauwer wast, alleen ter uwer eer,
 Op dat gy, ryk gekroont, zout streven op uw laarzen.
 De Digtkunst kromt haar nek voor uw gewyde voeten,
 Die, op een Praal tapyt, met roem gevestigd zyn,
 En schreeuwt, met volle keel, onze yver is te klein,
 Om dit uw wonderwerk, naar zyn waardy te ontmoeten.
 Schoot de Oudheit slegts maar eens uit slaap, en yz're kleeren,
 En zag, by 't flikk'ren van haar Lamp, uw Treurjuweel,
 Zy lei het hoofd weêr neêr, of smolt van rouw geheel,
 Om dat de later tyt den jongen gaat braveeren.
 De schelle Faam, die blaast van Oost, tot Westerkimmen,
 Begraaf nu Maro vry, in Troyens moort Kapel,
 En smoort den blinden Griek, met al zyn Oorlogsspel,
 In het vergetel hol der afgeleefde schimmen;

Daar Sulmo's geile Zwaan, geplukt van heldre veeren,
 Met zyn geslepen Neb, geen Melk, uit Karssen drukt,
 Nog vroege morgendauw, van jonge Roozen plukt,
 Die hy de Vrykonst plagt, op 't dartelste, te leeren:
 Want Brek'lenkam, die rukt, op 't breetst' gedost, in vlammen,
 Een Leeger voor den wal van onbedenklyk Volk,
 Het geen de Logenzwier, in 's Afgronds duist're kolk,
 Van zyn verheven Trans, door zyne byl zal rammen.
 Daar Zuizebolt het spook voor zyne Moortaltaren,
 Hier giert een Arend op zyn nest, van dolle spyt,
 Gints loopt een Tempel wolf, die vagt van Lamm'ren reid,
 Om dat de Kruistandaar zyn kop ontpluimt van haeren.
 't Is uit met d'Afgodist, zyn gryze Goden vallen,
 En Jupyns rammelknots is Speeltuig voor den wind,
 De Ziel, die God, om God, als 't hoogste goed bemind,
 Moet, langs den grond gesleurt, in Carmozynen brallen.
 Hoe dommelt my 't verstant! 'k ben weg, en buiten zinnen,
 Een drom van Martelaars sleept my den Hemel in,
 Daar krygt men, voor verlies van 't lyf, een zielsgewin,
 Want die de stof ontglipt, snelt aanstonts naar Godstinnen.
 Splyt Beulen vry den romp in meêr als duizent stukken,
 Doorpriemt de vroomme borst, getukt van Min, tot een,
 Die 't al verdient, door 't ligt van haar bekoorlykheên,
 Zo kan men groene myrt, voor Bruiloftspreijen plukken.
 Geen Moeder, Vrouw, of Kind, geen roem, nog staatsi waagen,
 Of Vaderlyk gevlei betoveren 't begrip,
 Van die het West verzaakt, om, over 't zout zyn Schip,
 Te sturen naar een Reê, daar de Oostgodin moet dagen.

Wat gloeit 'er, ô Auroor! voor Meny, op uw wangen?
 Blanket de Zon uw kaak, met haar verliefde blos?
 Of is de Gordel van vrouw Venus Boezem los,
 En om uw malsche heup, tot groter roem gehangen?
 Hout dog u lonken thuis, ô Toverende oogen,
 De wellust geesselt meêr, als 't Negerdom der Hel,
 De Pynbank van den Tyt is niet als Kinderspel,
 Dog 't vuur der Liefde Gods is boven ons vermoogen.
 Dat toont Heer Brek'lenkam, in zyne Martelhelden,
 Die, door Orcanen fel gezolt, en vast geknot,
 Aan een verdorde bast, nog juijgen, in hun God,
 Tot wrok der Heidenen, die hen verwoed verzelden.
 Hier is geen eind aan kunst, want Godvrugt knelt de handen
 Van Wysheit in de haar', terwyl de dwing'landy,
 Op 't Akeligst verbeelt, gelyk een Bosharpy,
 Schuimbekkent woeden gaat door Romens Hofwaranden,
 Natuur speelt hier een rol van onwaardeerb're togten,
 't Zwymt alles naar de Kunst, dog krygt by beurt weêr stem:
 Athenen prykt op 't schoonst', en geeft zyn Lierschool klem
 Om maat Gezang te slaan, dat nimmer menschen dogten,
 O Faenix, die u zelf, langs ongenaak'bre rotssen,
 Van dryvend Wolkcrystal een keurlyk Altaar bout,
 Uit Indiaans Caneel, en geurig Amber smout,
 Om 't snerkent oog der Zon, op zyn gareel te trotssen,
 Waar haalt gy al 't Yvoor? het Bloedcoraal, de Meinen,
 Van heilig Paer'lemoer, in Esmerald gevat,
 Veel schoonder, als de geen, die Thetys kwistig spat,
 Als zy van Liefde leit op Dons van zout te kwynen.

Duikt vry, ô Mooren, in den nagt, en zoekt naar starren,
 Of valt Neptuin ten voet, op d'onderaardsche kust,
 Daar 't Zeemeermannendom langs blanke schelpen rust;
 Hier kan 't Groot-Al zyn hant in schatgewelven warren.
 Hier wemelt zout met kwik, de Solpher-beken ronnen,
 Het eeuwig Element bevrugt zyn eigen romp,
 De Hemel wast met al zyn glans, uit rook en domp,
 En koelt zyn heete hant in ongeworde bronnen.
 Hier is een Oceaän van onuitblus're vonken:
 De werelt smelt, als Was, zo dra de Godheit daagt,
 De Ziel, die 't Kruisbeeld kust, en naar zyn wortel jaagt,
 Voelt, op het Moortschavot, de lieffelykste lonken.
 Hoe, is my 't hart verrukt? waar word ik heen gedreeven?
 Ik ben als Etna's Reus, door min op hol geraakt:
 Ik ben als Typhon, die verwoet de Bergen braakt,
 En geef het al den schop, op hoop van zulk een leeven.
 Het Paradys dat groent, in ys en norsche klippen,
 Daar Beeren, vuil bemorst, zig wentelen in bloed:
 Al trapt een Tyger aär en peezen, met den voet;
 Het hart blyft evenwel geänkert aan Gods lippen.
 De Nectar druipt 'er in uit volle zuiker-prammen:
 De Salamander aast in 't midden van de vlam
 Zyn eigen Rif, het geen hy uit de vuurstof nam,
 Om al het ondermaans aan spaanderen te rammen:
 Want als het Purpur blooft op teëre Lelyspieren,
 Als brandende Robyn, 't geen 't wit Saffier omarmt,
 En met zyn rooden mond haar zilv're kaken warmt;
 Dan spilt de deugt eerst tyt in lustig zegenvieren.

Dog stamelende pen, ga u tot rust begeeven,
En stoor geen Digter meêr in zyn verhevenheit,
Die 't briesschend Zonneros, langs Pindus toppen wyt,
Dat haar Arduine wal moet op de wortels beeven.
Ik strooi, myn Brek'lenkam, op uwe doorweeve bladen,
Geen bloemen van Hymet, nog palmen van Parnas;
Maar slegts wat doven inkt, om dat ik in de plas
Van 't Zanggodinnendom, my nooit heb durven baden.
Had ik vier Winden voor myn koets, ik zag de Poolen,
Hun Duinen-pekelflas rinkinken tot een bron,
Hun kouden navelstreng verzengen aan de zon,
Op dat de werelt zou om uwen circul doolen.
Daar neigt zig 't Pirinees Gebergt', om u te beuren
Op zyn verheven schoft, ver boven 't starreveld,
Daar Demogorgon zig in alle vormen smelt,
Die zelfs de wiszelbeurt weêr moet aan stukken scheuren.
Treê op, ô Konstenaar! de Hemellingen wagten,
Op hun Oranje-plein, met Vaanen in de hand,
Die naar de Godheit hier beneden watertant;
Zal boven, op de geur van Safferaan, vernagten,
Daar 't ongeschape goed onze ad'ren zal doorwoelen,
Met frissche Honingdauw, die van Turkoizen rolt,
En in het ingewand tot zulk een weezen stolt,
Het welk' ons eeuwig vuur met water zal verkoelen.

**Op C.A. du Fresnois Beknopte Leer-regulen der
Schilderkonst,
Uit het Latyn in Neêrduitsche Vaerzen gebragt, Door Heer de Rees,
Priester van het Oratorie tot Megchelen &c.**

Wie blaast een Swaane-veer naar 't Heilig zonnewout,
En drukt myn zilv're neb, door keurig Morgengout;
In bronnen van Natuur, omheint van lauwerieren,
Die God Apollo's Pruik met Esmeralden sieren?
Is 't Maro? is 't Homeer? of Venus min Poeët,
Die met de norsche lugt, op Pindus stranden street?
Neen, neen, een and're geur, een Parnas met twee toppen,
Een borst van Helikon, met dubb'le rozenknoppen,
Stort haar yvoore zog in myn verdorde borst,
Dus krygt men op zyn beurt ook Nectar voor den dorst:
Want Digt- en Schilderkunst, die op een aspunt draaijen,
En als de zon de rest doen om hen heenen zwaaijen;

Staan hier gevormt, uit inkt van onverwelkb'ren trant,
 Nooit heb ik beter spys, met smaak, gelekkertant.
 De wettten van 't Penseel, eerst in 't Latyn gedreeven
 Door Fresnois schrand're vuist, staan hier verduist, naar 't leeven,
 Van Heer de Rees, en dat met zulken zuiv'ren zwier,
 Dat ieder Letter, schynt een snaar van Febus Lier.
 Die Pallas naalt bezat, kon hier een Webbe weeven
 Met bloemen, die Hymet' in reuk te boven streeven,
 Tot des Vertaalders lof, die in zyn Vaerzen wyst
 Dat hy veel meêr verdient, als dat myn pen hem pryst.
 De hooge Pindus knielt, uit dank, en kust 's Mans handen;
 Het ligt doet Lencothé, voor hem op 't Altaar branden:
 Hy vlegt zyn Daphne vast om uw gewyde kruin,
 Terwyl d'Aloudheit boort door haar vermorselt puin,
 Om onze jonger eeuw te zien door wolken spart'len,
 Als slegts Pictura lagt, moet myn Poësis dart'len.

Geesteloos antwoord Op de overgeestige Maatregelen Aan my gezonden, door Juffrouw Johanna &c.

Schoon dat Johanna thans myn kruin met lauw'ren tooit,
 Die beter stonden, langs haar lokken, omgeplooit,

Als zynde ryk doorglanst van 't bloed der zonnestraalen,
 Nog zal myn Boere riet niet van zyn Heispoor dwaalen;
 Ik ken het onverstand, de zwakheit van deez' pen,
 En weet, wie dat gy zyt, en wat ik schuldig ben.
 Al rukte gy te veld, met Starren voor uw Waagen,
 En woud myn zwakken naam op een Azuur-boog draagen;
 Die, fyn van goud gestikt, de vroeger Eeuwen trotst
 Gelyk een Maro, die 't heel Grieken nederknotst;
 Als hy 't Latyn Borduurt langs Trojens veege Muuren,
 Nog zal myn need'rig brein steeds naar uw gaaven tuuren,
 Die vast aan kunst gehegt, den breeden weg inslaan
 Dier Zangheldinnen, die steeds jong, nooit ondergaan.
 Wat schenkt een Rymgodes, de fierheit haarer Zangen,
 Aan die onmagtig is, om iets daar voor te langten?
 Hoe druktze zo veel vuur op dreeven van papier?
 Waar pluktze zo veel bos van ongemeenen zwier?
 Voor die door 't kreupel-bos, moet als een Boks-voet danssen;
 Duikt van uw steilen troon, ô gryze Hemeltrassen!
 En schenkt Apol zo'n Bruid, op 't eeuwig Carmozyn,
 Deez' dogter van Jupyn, is 't ruim der aard' te klein:
 Zy heeft een zilv're ziel, een wel van diamanten,
 En kan Robynen, langs Saffiere boorden planten,
 Voor 't ak'ligst' Nagtgespook, dat in een Swaanevel
 Gedost, naar Hemels zoekt, in 't midden van zyn Hel,
 Om al de heerlykheit der oppermaansche Goden,
 Op vrouw Johanna's geest alleen te gast te nooden;
 Ja schokt vry nederwaarts al wat nu boven is,
 Zo krygt het eerste Idè weêr zyn gelykenis,

In vinding, aart, en toon, in steig'ren, en in daalen;
 In zulk een Schildery moet zelfs een Schilder dwaalen;
 Want toetssend' zwart met wit, zo krygt onze avond dag,
 Zy merkt in myn Gedigt, dat nimmer iemand zag:
 Ja schaamt zig niet, ô Goôn, tot lof van my te zeggen,
 Iets, dat ik niet en durf, om dat zy 't dryft, weêrleggen:
 Dog zo deeze Egcho van een harde klip iets geld,
 En dat een kei, door klank geraakt, best waarheit meld.
 Zo blaast myn schorre keel van Oost, tot Westerhoeken:
 In Wieg, en Bakermant, zyn Muzen thans te zoeken.

Caesar Verëeuwigt, of Keizer Karels

**Heldenbloet uitgetrompet, langs Zee en Duinen, op het vrolyk gerugt van
 zyn nieuwgebooren Prins, in het Jaar 1718. het welk egter naderhand, tot
 leetwezen van geheel Europa, onwaar bevonden is.**

Wel schittert God Apol, om hoog met gulde stralen,
 En lonkt den Kleibol toe, met ongemeen gelag,
 Om dat 'er iets gebeurt, het geen zyn oog nooit, zag,
 Hoe zullen wy dan best vernoegt onz' vreugt bepaalen?

Plukt hy Nymph Daphnes pluim, om Caesar te lauw'rieren,
Die 't water stak in brand, by Siracusa's wal,
Naar Asie getoomt, de werelt leeren zal;
Vorst Karel op zyn Troon, in eeuwigheit te vieren?
Onz' Helikon, die danst op maat van helden toonen:
De Keizer, die deze aard heeft van hun drek geruimt,
Heeft ook de Zee, te geil, van 't vuilst' krakeel geschuimt,
En stapelt op zyn hoofd, een reeks van goude kroonen.
Hy trapt met eenen voet van 't Land, en klooft de Baaren,
Terwyl dat de ander vast de Rotssen nederdrukt,
Wanneer zyn fiere hand de groene Palmen plukt,
Die Goden maar alleen voor Oostenryk bewaaren;
Wiens stam zyn oorsprong kreeg, uit Jupyns minnetogten,
En nu voor eeuwig bralt, gelyk de Dageraat,
Die uit den zwarten buik van 's Hemels nagt opstaat,
En steeds den eersten prys heeft van den dag bevogten:
Om dat de Zon verliefd op Vrouw Aurora's koonen,
Haar Purper voetspoor volgt, met zilver menschen-zaat,
Het geen zig in 't Idè van Karel zinken laat,
En hem tot Vader keurt van 't hoofd der aardsche zoonen.
Schrikt Temmers van de Hel, want Mars krygt nieuwe kragten,
Augustus heeft een Prins, die d'Arent mennen kan,
Een anderen Alcied', een meêr als dubb'len man,
Die voor Europa's eer, nog werelden zal slagten.
Steekt al het kruit in vlam, en doet de Steeden beeven
Voor 't dond'ren van 't metaal, ter eeren van een Helt,
Die Zeekasteelen scheurt, de Maanen nedervelt,
En uit zyn bloed, weêr ziet een Hercules in 't leeven.

Daal, Febus, uit uw Hof, in Weenens Lust-prieelen,
 En drukt Gods Maagde-melk myn jongst' Aartshartog in,
 Zo krygt de dood den schop, en Venus dient voor min,
 Die 't yzer van Vulkaan, uit gunst aan hem zal deelen.
 Dan bralt de Majesteit des Vaders op zyn erven,
 Wanneer de Faam bazuint: Vorst Karels braafste zoon,
 Doet Alexander zelfs neêrbukken voor zyn troon,
 Om dat hy won, het geen den aâr nooit kon verwerven;
 ô Vorst, die reets den staf beknelt van zo veel Ryken,
 Gy zyt te steil in top voor myn geringe veêr,
 Die naar zyn adem snakt, en gilt: ik wensch niet meêr
 Als dat de werelt mag haar vlag voor caesar stryken.

**Stuivende swaane vederen Door Arends Spooren verwekt,
 of Thomas Arends Steigerende toonen, by Hendrik Bos
 gedrukt, door nederige klanken gestut.**

Zo als ik, langs 't gepuilt Lauwrier der barste Rotssen,
 Myn Swaaneneb uitstak, naar tepelen der Zon,
 En niets voor heeten dorst, als wind en dampen won,
 Zo kwam een Arends kiel, door snugg're wolken klotssen;

En greep my by de kuif, dat veêr en pluimen stooven,
 Terwyl zyn norsche tong vast dreunde in myn gehoor:
 Wat doet gy, logge Gans, in ons vergode spoor,
 De stralen van Apol, door uw gepram te rooven?
 Ik als Syringa's riet gegeeszelt door de vlaagen
 Van Vee-God Pans geweld, dook in myn brak getraan,
 En riep, als 't Halmen past, is 't dan zo kwaad gedaan,
 Dat een, die niets en heeft, gaat by zyn ryker vraagen?
 En ruilt onze Aardkloot niet zyn floers voor Faebus glanssen?
 Omriemt de Zee zig niet, met gordelen van vuur?
 En keert het laagste niet in 't hoogste der natuur?
 Mag dan een kreup'le dwerg, niet op zyn krukken danssen?
 De Vorssen kwaken thans als schelle Philomèlen,
 En geeven Ezels stof, te balken langs 't gehugt,
 Waar in Latona's kroost, voor Pythons vlegels vlugt;
 Maar Cygnus mag op 't graf van Phaëton niet kweelen!
 Zyn boersche zugt verveelt den ligter aller menschen,
 Daar kleine kinderklap, aârs ouderen verblyt!
 Een Exter, die zyn rol veeltyts verkeert opsnyt,
 Zou elk op het tooneel nog wel voor Koning wenschen.
 Ik ben, gelyk te voor, een onbedreve kuiken,
 En heb nog nooit geproeft van 't eeuwige kristal;
 Dog zo de lust tot kunst, in kunst verwisz'len zal,
 Dan vang ik 't heele Meir, in allernaauwste kruiken.
 Tot dat zy overvloên, en Dam en Dyken breeken
 Van myn verdroogde Hei, die om een Reegen bid,
 En thans in het geprang van zulke klaauwen zit,
 Die Arends standers doen op Swaanevlerken steeken.

't Is Jupyns Vogel! Goôn! die my den rug komt borst'len,
 Met blixems van Lauw'rier, en donders van Parnas.
 Hy duikt, die eertyts steeg, naar 't steig'rend zontyras,
 Om met een zwakken Zwaan, voor ieders oog te worst'len.
 Hy is in goud getooit, met kroonen vol Saffieren,
 En voert Gods Schepter meê van 't eeuwige gestarnt,
 En ik, ik ben gedost, gelyk een Zee die barnt,
 In pluimen van het zout, die naar de Duinen gieren!
 Hy rukt Kanon, en Bom, Kartouwen van hun pooten!
 Steekt Werelden in brand, en klooft het Meir van een!
 Plant in het Oost zyn één, in 't West zyn ander been,
 En kan een Herkules van zyn Triumphhoog stooten!
 Hy sleept God Mars by 't haer, dog knelt hem aan de bouten
 Van Venus steil yvoor, als hy de Myrten strooit;
 Ja, de Aardbol huilt en pruilt, als hy Cypressen plooit,
 Om Helden, voor het roest der eeuwen, in te zouten;
 Waar hy de deugden maalt, op Hemelsche Paneelen;
 Daar beeft de Hel van angst, gerabraakt in de vlam,
 Als hy de vinnen roert, zo worden Winden lam,
 En doen de Poolen zelfs neêrplofften van hun steelen!
 Die zo veel ys inslokt, en yzer weet te smelten,
 Die Arends veder, die zo groots de wolken treet,
 Agt die zyn dapp'ren roem, dan niet te slegt besteet,
 Als hy my bonst in 't stof van myn onnoosle stelten.
 Zo dra ik zyne bas, den trommel van die snaaren
 In myne vuisten greep, en al de Nooten zag,
 De weefkunst van zyn Lier, die met een Etna's vlag
 Den Ygod bloozen doet, in 't midden van de baaren;

Zo viel myn Typhon neêr, voor 't brullen van die vlaagen;
 Genaâ! riep ik genaâ! ô Arend van Jupyn!
 De heelen Oceaan is voor myn brand te klein,
 Zo niet een ted're dauw komt met Gods morgen daagen.
 Dat rekken naar Apol, dat lonken op Godinnen,
 Die snoeplust van natuur, en drift der eerste jeugt,
 Die my de peezen zweept, door ingebeelde vreugt,
 Moest ik daar van ontbloot, al 't gaaren weêr ontspinnen!
 Ik had een web gereet, en dagt my op te schikken,
 By BOSCH was 't reeds te maak; maar ach! ik schei 'er uit,
 Want die uw Ceders ziet, en oogt op myn onkruid,
 Die tiert, daar schuilt een Slang in 't gras, om voorteschrikken.
 't Is modder van den nagt, kom vliegen we naar straaLEN,
 Naar Fenix Arends toe, herboren door den druk;
 Want daar is de Amber sterk, 't Kaneel, en al 't gepluk
 Der Kruideniers by een, om Musen regt te onthaalen.
 'k Beken, 't luit vreemt in 't oor van onbedreven Oszen:
 Dog Ganges tot een naalt gespilst, met Pactools zweet,
 Op 't Indiaansche strand, en met Saffier bekleet,
 Waar meê de toomen zyn belaân van Faebus roszen,
 Heeft niets, by deez' Kolos, uit diamant geklonken:
 Het eerst' is geest van stof, dit 's geest van enkel geest.
 Myn Pindus leert A, B, hy spelt den Babokleest,
 Hy krygt een and'ren zwier, zyn kei, gebeukt, schietvonken:
 Sta ruim, ô volk, sta ruim, ik zal u haast ontmoeten,
 De veeren groeijen weêr, al ben ik eens geplukt,
 Heeft Arends my ontpluimt! het is my ook gelukt,
 Dat ik myn matten nek mag buigen voor zyn voeten!

ô Thomas, het gevoel deed 't ongelooft gelooven:
 Men zei, gy waard een lamp, een Delphos van uw tyt,
 Ik stemde 't half en half, maar nu regt uit gezeit;
 Gy gaat, al wat ik dagt, in schoonheit ver te booven.
 Zo BOSCH, fok steeds zulk houd, zo blyft men altoos groenen,
 En gy krygt meê een kwast van Pindus vieze luim:
 En zo dat niet gebeurt, verwacht van my een pluim,
 Waar op Apollo zal zyn Daphne aardig zoenen.
 Al ziet een Swaan om laag, een Arend naar de Starren,
 Al eet de laatste vuur, en d'ander 't kille nat:
 't Is schoon, als vlam in ys, de Zon in 't water spat,
 Om dat Natuur, door war het beste kan ontwarren.
 ô Amstels zilv're schaar! karbonkelende zonnen!
 Gy Lauw'ren van Saffier, en roozen van Hymet!
 Gedoog dat ik deez' pen op uwe schilden wet,
 En doe eerlang myn bloed, op blanker velden ronnen.
 Dan hef ik Neêrlands roem, langs stuivende Gareelen,
 Eens in het wout der zon, en stel den Ygod zelf,
 Met eene knots van vuur, op 't eeuwige gewelf,
 Om aan de wereld nog meêr werlds meê te deelen.
 De Keizerlyke hoed, op 't Kapitoel, met veeren
 Van breed lauw'rier verguld, staat in zyn marmer vast,
 Gelyk een waterleeuw, die op een stormdog bast,
 Op dat het zwemmend zaat de brandstaf zou regeeren.
 Hier is een Zee van schat, hier kan een Digter smeerren,
 Hier woont Apollo zelf, de zoon van God Jupyn.
 Myn paerle-zog dat zweld, myn emer word te klein,
 Om pallas wyze speer, met diep ontzag te eeren.

Geen noot, ik donder op myn trom, met Arends toonen,
 En volg myn Winnaar naar, geketent aan het rad,
 En gil, dat Amsterdam in zig alleen bevat,
 Den boezem van de kunst, en 't puik der aardsche zoonen.
 Omgord my met uw pik zo lang, ô duist're kimmen,
 Tot ik, in vlam gekleet, den held'ren dag ontmoet,
 Met eenen Swaanzang van ongewooner gloed,
 Als ooit, van zyne Burgt, plagt naar de zon te klimmen.
 Nu leg ik my voor eerst, in 't nest van Arends dreeven,
 Dog werp eerlang een jong in 't Bos, by 't Wezenhuis,
 Gelyk een eersten klomp, nog niet gelikt van 't gruis,
 Dat doorgaans kleeft aan 't vagt van 't geen begint te leeven,
 Zet Beeren tongen schrap, zo krygt het schepzel wezen,
 Maar denkt, is zo 't begin, en heet dit kinderklap?
 Wat zal 't niet zyn, als hy den Arend, langs zyn trap
 Naar streeft, om starren van het blaauw azuur te leezen?
 Dan knotst hy Stier, en Bul, als zifters maar van woorden,
 In 't hol, daar Midas huist, en denkt, nu zit het Rot,
 Als Ezels, by malkaâr, in Pallas Uilen kot,
 Om datze een blanken Swaan, met Ravens schagten spoorden:
 Dog hef den Maagdom op van jeugdige Narcissen,
 Als zuigers van hen zelf, op lelys van crystal;
 Die zyn 't alleen, die vry van alle bitt're gal
 Graag zien, dat ieder vangt, daar zy gestadig vissen.
 Natuur is ryk genoeg, maar die ontbloot van geesten,
 Steets zoeken, daar niets is, die lurken wuften wind:
 Dog wind is weêr en waar, daar ieder zy by spint,
 En daarom schoeit de mensch doorgaans op diersche leesten.

**Op de weergaloose Zomer Vrugten,
Van den Heere L. Bidloo,
In zyn Hoogen Ouderdom uitgeschut, in Heer Simon
Schynvoets schattresoor.**

Gaf ooit het Cederbos, van Libanon gescheurt,
Op Sions barsse kruin, een galm van duizend tongen;
Doe 't ligt, de schaduw wars, ten Tempel ingedrongen,
Zig voelde Hemelwaarts, van 't greize sneeuw gebeurt,
Voor Arons Tempelhaart, beklad met Offersmout,
In 't aanzien der Leviet', en Godgewyde knegten:
Wat zegengoud zal ik, op zilv're snaaren, vlegten?
Nu thans het Winterys met Zomerlonken trouwt,
En zyn verglaasde vel in Tyrus kuipen doopt,
Die, op hun Purpur stout, de Lelyën doen bloozen
Van 't afgezolt Zaisoen, met puik van Lente roozen,
Door gordelen van Inkt, in wit Papier geknoot.

Kreeg Simeon, wel eêr, de stralen van de Zon
 In zyn vervroren arm, na 't tuuren op de kimmen
 Van zo veel Eeuwen tyts, en afgeschudde schimmen;
 Hier spiegelt zig de kouw, in aller zielen bron.
 Heer Bidloo, uitgeleeft, plukt vonken van het vuur,
 En trekt, voor Bont, en Pels, aan zyn verstramde leeden
 De tongen van Gods Geest, die, heet op wonderheden,
 Doorkruissen al den gloed, en vlammen der Natuur.
 Wat vind hy, in de Mein van Scheppers ryken wil,
 Een diamante Rots van eindelooze schatten!
 De Zee mag in haar schoot een heele wereld vatten,
 En stoffen op haar geur, en Paarlemoere kil!
 Zyn Daemogorgon is de wortel van 't Heel-Al,
 Die steeds onz' Aardbol torst, op steigerende baaren!
 Waar van myn Faenix damp, uit zyn Kaneel-altaren,
 Naar 't laggend Stargewelf, dat nooit verwelken zal.
 Hoe heerlyk brald 's Mans pluim, gemeitert met Saffier,
 Op zyn Yvoore wolk, door tintelende stralen!
 Kan God Saturnus melk uit kinder schonken haalen?
 Hy plant, op 't barre Noord, den standaard van Lauw'rier.
 Myn Pallas slaat de maat, en trommelt op den kam
 Van Parnas koop'ren nek, met blixemende toonen.
 Zyn doodsche vuist raapt bloed, om 't hel krystal te kroonen:
 Dat uit den vaalen Nagt, in 't held're Dagligt kwam.
 Dit oud Atheenen baart een andere Minerf,
 Apollo krygt een zoon, een zangberg van Godinnen,
 Waar langs Pomona ryt, op ongenaakb're vinnen,
 Na Ceres Graan-trezoor, en Bacchus dartele erf.

Gods Magazyn, dat scheurt, en schut de darmen uit:
 Europa is verrukt door 't zuigen van die speenen.
 Houd stant, ô Hemelliên! waar wil uw goedheit heenen?
 Nu, in een gierige Eeuw, een dubbele Oogst ontspruit.
 De Nyl gaat in den rouw, om 't derven van zyn vet,
 Dewyl al 't slym, getapt in onze leege kruiken,
 Den sterveling, verarmt, doet in de Hooren duiken,
 Waar op thans d'overvloed zyn zetel heeft gezet.
 Hoe schildert ons 't Penzeel van Bidloos armelyn,
 Vrouw Flora's bloemtuint, op Zepniers wind-paneelen?
 Wat kan zyn zuiv're maat het oor der Velden streelen?
 Als hy haar lippen drukt, met dauw van Cristallyn.
 ô Overoude eik! van jongs Jupyn gewyt,
 Waar in my Demoet schuilt voor 't bassen van den Donder,
 Gedoog, dat ik een tak van uwen schouder plonder,
 En vlegter Beelden van tot uwe onsterflynkheit.
 Dat ik een Star boetseer, uit uw vergoden stam,
 En, op een Pronkboog voer van Indiaansche bergen.
 Ik zal, met goud, op goud, Vorst Faebus wallen tergen,
 Tot ik u zie aan 't dak, van waar de tyt u nam.
 Het Roer hoort in uw hand, ô Toetscher van 't Azuur,
 Want gy zuipt Meiren leeg, en sliert die in de toppen
 Van 't brandende gehugt, om dus de dorst te stoppen,
 Van 't bovenmaansch gestarnte, en zyn onnaakbaar vuur.
 Van hier lonkt gy ons toe, gelyk een flukse Zon,
 Die maar langs de Alpes dwaalt, om 't laage gras te kussen.
 Geen jagt, nog Hagelbui kan immer d'yver blussen,
 Welke uit uw ader spat naar Amstels Helikon,

Die Palmen schiet van vreugt, op 't hooren van uw Naam.
 Daar de Ygod 't pekkel schuurt, by 't klinken der trompetten,
 Zal de Egcho steeds uwe eer, op blaauwe Duinen pletten,
 En gillen langs de Lugt, met een ontrorde Faam:
 Dit was een Amianth, een steen die nooit verteert,
 Een Hekla in het ys, die op zyn kille boorden,
 Den noorder Beer eerst sloot aan Diamante koorden,
 Na 't zoele vreê Muziek van zyne Lier geleert.
 Kruip Oudheit uit het Graf, met uw gevlokten baard,
 En kem de borstels uit, u van de roest gegeven:
 Hier groeit een Eeuwigheit, hier scheidt de dood het leeven,
 En al wat Hemels schynt, is thans met klei gepaart.
 Wat bol was uitgebrand, ô Vader van het goud,
 Doe Bidloo wierd gevormt, om hem een ziel te schaffen?
 Laat Nyt, en laster nu op helden toonen blaffen,
 Ik zeg hier prykt een Zon, uit Pallas helm gebouwt.
 Toets met uw brein, ô jeugt, dit overduurzaam sneeuw,
 En klem het in een hart van enk'le Robynen,
 Zo zal 't een Zomer zyn, die winters doet verdwynen,
 Gezoldert op den rug van Neêrlands Waterleeuw.
 Schut vry de Maanen uit, ô aller dieren Vorst!
 En steek de borst voor uit, nu dat uw gulde toomen,
 Van zilver aangevat, langs Amstels heuvels stroomen,
 Als vloeibaar Berg-albast, dat Etna's schoorsteen torst.
 Hoe noem ik dit Juweel, dien beker van gedigt?
 Dat kind van Ouderdom, en vrugt van veege looten?
 Dat wonder van den geest, uit geest van geest gesproten?
 Als slegts een vlugtig kwik, op vuur, tot zout gestigt.

Ik ben de Heirbaan mis, en spoor, en halfter kwyt,
 Dog dol van woede spyt, dat ik 't Bazuin hoor brommen
 Van Bidloo's Zang-trophè, en zelve moet verstommen,
 Om dat hy meêr alleen als duizent and'ren zeid.
 Zo geeft een matte Kaars, op 't laast de grooste vlam:
 Zo rukt een Sampson, voor zyn dood, de wortels stukken
 Van Dagon's vloekbanier, dat spinne-zog wou drukken,
 Op 't heilig voorbeeld van 't gezegent Offer-Lam.
 Kom Schynvoet uit uw Tent, ontfang uw Simeon:
 Beladen met den gloed van Choorschat, en Altaaren,
 Hy offert, aan uw grond, zyn Hercules Pilaaren,
 Gelyk een Caesar zelfs, die werelden verwon.
 Hoe danst het ys, ô Volk, nu 't stramme steen uitbot?
 Twee grysaarts zyn verrukt, door 't onderlinge kussen.
 Sleept water by het haer, want 't vuur is niet te bluffen,
 Ten zy het zig ontaamt in 't Firmament van God.
 Zy zien het ongebeeld, in 't Beeld van 't Raatbesluit;
 Zy dringen door de Vrugt, in eindeloozer Vrugten:
 Deeze overvloed doet hen om nog veel grooter zugten,
 Want daar de honger heerst, heeft zatheit eeuwig uit.
 ô Boven zinlyk schoon! ô Bronaâr van u zelf!
 Gy geeft, en krygt, en doet ons geeven, en weêrkrygen,
 Eén enk'le ziel, één geest praalt hier in dubb'le lyven,
 En schuild, in 't zoet Zaisoen daar ik met kouw naar delf.

**Ter betuiginge van Onderdanigsten pligt, onderwerpt de Bestierder
uwer adelyke Zoonen dit geringe v e r j a a r d i g t ,
Aan de goedkeuringe van zynen Meester, den Hoog-Welgebooren
Heer, Mynheer Henderik,**

*Baron van Laar, Vryheer van den Ligtenberg, Lid der Ridderschap van
Gelderland, Extraordinair Gedeputeerde ter Vergadering van haar Hoog
Moogende, Admiraliteitsgenoot van het Noorderquartier, &c.*

Wat Godheit knelt myn ziel aan Rotssen, die vermoeit
Van wrange kouw, geen sap van groene lauw'ren zweeten?
Heeft dan Natuur de kunst, of kunst Natuur vergeeten?
Of is myn hart alleen aan dofheit vast geboeit?
De loomheit, die myn ziel besneeuwt, met spat op spat
Van gryze Noorder lugt, doet al myn vogten stremmen,
Waar door myn brein, onthalt van pit, niet meêr kan zwemmen,
Gelyk by vroeger eeuw, in weelig Henkste-nat.
Wat heb ik vaak, in 't vroegste van myn Morgen-gout,
Niet meenig Digt geneurt, vol strelende gedagten?

Aan alle kant gepunt, om zinnen te verkrachten;
 Maar nu, nu is, helaas! die Hemel-drift verkout.
 Voor Bos- en Stroomgodes, voor Venus met haar Zoon,
 Kon ik, bestuwt door drang van scheppende Orak'len,
 Een tuil van wonderheên, in 't kort te zaamen schaak'len;
 Dog nu, nu polst, ô Goôn, myn hand den laagsten toon.
 Nu dat ik rennen moest ver boven 't blaauw Azuur,
 En doopen wiek en pluim in goude Hemel-stralen,
 Om 't beeld van Heer van Laar, naar waarheid af te maalen,
 Zo zit ik uitgedooft, ontbloot van godd'lyk vuur!
 Waar draait zig myn gemoed? wat hol? wat Etna's romp?
 Wat zwarte nagt zal my van dezen dag verbergen?
 Ik wil, dog wat ik wil, is enkel Goden tergen,
 Want myn verharde kop valt hier toe veel te stomp.
 'k Bezweer het schuimend spog van parnas dubb'le kruin,
 By Faebus tulleband, om kragt van zin en woorden;
 Och of de Starren tog een ziel, benart, verhoorden!
 Zo lang geänkert aan het zant, en keiÿg Duin.
 't Gaat wel, de dag glimt aan, myn vaale nagt verdwynt;
 Apol, de Vorst stygt op, tot in zyn Hemel-zaalen,
 En wenst zyn groen, met d'eer van Heer van Laar te praalen,
 Om dat hy meerder bralt, wanneer hy 't goud beschynt.
 De Vader van de Lier, en schepper van de kunst,
 Nu uitgeput van geest, heigt op uw borst te stranden,
 Ons Maagden negental, doet geurige Offerhanden
 Op uwen Helikon, en vlamt naar zulk een gunst.
 Uw hoofd, een baak in Zee, voor Land, en Staats beslag,
 Verstreckt aan 't heigend' volk, een toevlugt in gevaaren;

Hun kiel die plast met angst, op 't schuim van zilte baaren;
 Dog afgezolt, zo vind de nagt in u zyn dag.
 Wyl Themis wetten drilt, door 't punt van Diamant,
 Op 't breedste van uw borst, zie 'k fout en lasters wyken
 Van 't laage Graauw, terwyl Geregtheit aan 't pryken,
 Door onzer Vad'ren zorg, regeert aan allen kant.
 Met welk een glans bescheen wel eêr de Zon dien dag!
 Doe gy, ô snugg're Geest! voor 't eerst' aan 't ligt kwaamt praalen!
 Geen blyder uur was ooit in 's Hemels fiere zaalen,
 Als doe de wereld weêr een nieuwe wereld zag.
 Hoe vrolyk zong Auroor, doe 't Moederlyk geschrei
 Om uw Geboort', door vreugt getemt, de Zaaln vulde
 Met bly gejuig en dans? de Zon deed u zelfs hulde
 Met Wierook van het Hof, en dart'len van zyn rei!
 Had ik een styve keel, op maatslag afgeregt;
 Ik dreef myn galm om hoog, langs steigerende wolken,
 Om al uw Heerlykheên, aar ieder te vertolken;
 Maar nu bezwykt myn moed, te vast aan 't aards gehegt.
 Myn taaye nek verzwikt voor zulk een ryken schat:
 Dit voegt geen Man alleen, ô neen, de Reuzen zweeten
 Op 't aanbeeld van de kunst, om uwen lof te meeten,
 Waar meê gy zyt, myn Heer, aan allen kant omvat.
 Gelyk een Rots verschrikt, door krak op krak, zig smyt
 Van 't vaste puin, in 't hol van grondelooze kolken,
 Zo zinkt myn Icarus naar onderzeesche volken,
 Om 't al te stout bestaan van zyn vermetelheit.
 Was wensch gepaart met magt, ik zou, terwyl ik daal,
 Een diepen Oceaan van steile wond'ren uiten,

En by de Poolen zien op eenen hooren fluiten,
 Hun ryke Zegen-dreun, langs Jupyns Starre-zaal.
 Nu offer ik myn geest, alleenig aan de spil
 Van 't Werelds-rond, en bid den oorzaak aller dingen,
 Dat hy in u een toon, voor my te hoog, wil zingen,
 Die evenaart met raad en daad, van zynen wil.
 Wiens ziel zig buigt vernoegt, naar keur van hooger hand,
 Vind altyt rust, ook dan, wanneer de wisselvallen
 Steets tandende op deugt, hem evenwel doen brallen
 Als Ced'ren van azuur, op Libans-huit geplant.
 Gelyk het was gekneet door wiszer merk, de Wet
 Van 's Heeren zin uitdrukt, zo stelt myn ziel te panden
 Aan uw beleid, haar zelf, met hoop van eens te landen
 Op 't wit, het welk uw keur, ten doel aan ieder zet.

Maatregelen, Opgesteld ter verjaaringe Van myn Heer H.V.W.

'k Zal nu geen Oorlogs-bas, met schorre vingers knellen,
 Nog 't norsche Veltklaroen, voor veege Vesten stellen,

Met geen verwaande vuist rinkinken op 't Metaal;
 Of beuken Reuzen los met splinteren van staal.
 Die fiere Donderkunst, uit Pluto's test gebooren,
 Laat die Soldaten slegts, ons maar niet, ringelooen:
 Wy eeren nooit den rook van Ethna's donk're keel,
 Nog vinden tytverdryf in 't joelen van zyn feel.
 Al wringt, al schuurt Vulkaan, al kneet hy spies en dolken
 Voor Mars, voor 't Kafferdom, voor onbesonner Volken,
 Wy zitten in onz' Hut, vernoegt en wel te vreên,
 By Bacchus lekk're borst, en Venus elpenbeen.
 Raas vry Bellona's stoet, te paart, door Bos, door Duinen,
 Door laag Moeraszig Veen, of Hemel hooge kruinen;
 En kittelt uwen lust op 't bloedig Moortschavot
 Der afgestrede liên, door Atrops byl geknot;
 Wy lurken weelig zoet uit teêre zuiker lippen,
 En konnen Hemel dauw van aardsche roozen stippen:
 Wy drukken zog uit hout, den wyn van 't schraalste land;
 Terwyl onz' ziel, vol vuur, naar 't Minspel watertant.
 Een teêrer gloet doorboort ons merg, en levens-aären,
 Ons vlotte geest zwymt weg, door 't hupp'len van die snaaren,
 Wanneer de Parnas dreunt door 't Maagdelyk gedans,
 Zo zien wy opwaarts aan in Jupyns Starre-schans;
 Daar werpen ons de Goôn, uit brandende Saffieren,
 Hun Toverlonken toe, om reiën meê te sieren,
 Om Vaerzen op de maat, met zulk een taal te slaan,
 Dat al wat onder is, wil naar het bovenst' gaan
 Nu schyn ik voortgestuwt door dryvende Meerminnen:
 Sta ruim, den Digter zal op 't schuim, met vuur beginnen,

Het marmer van de Zee doen staan in ligte vlam;
 En wyzen eens, hoe dat van zyn oorsprong nam.
 Gy Land-, gy Watergoón, gy poesle Wout-najaden,
 En Zuigsters van de melk, die uit verborgen Baden
 Natuur het leeven voet, zet my uw togten by,
 En schenkt myn schraale neb een aangenaame Wei;
 Doet my de wieken slaan om uw albaste spieren,
 Zo zal een vlugger geest, deez' dag, als heilig vieren.
 Daar briest, daar woed, daar stuift myn Ros het zonpad op,
 En geeft de bleeke stof, de schaduwen den schop;
 Een ongewooner spoor geeft vleugels aan de hielen,
 Men zou dus uitgedost, een nagt, hoe breed, vernielen.
 Apol, hou stant, uw goud dat bloost Aurora na,
 Dog gun, dat ik myn Rif aan uwen Waagen sla;
 Dat ik meê Purper pluk, meê Meni mag vergaaren,
 Om Heer van naar pligt, daar mede te verjaaren:
 Dat ik hem bloedstof schaf, en levens-kragten wens,
 Hem steeds verjongen doe, en kan het zyn, ontmens;
 Dat ik hem Starren schenk om eeuwig in te wonen,
 En Diamanten roof, om namaals meê te kroonen.
 Al hoog genoeg gezwoegt met myn verroeste drift,
 't Word meêr dan tyt, dat ik het waar' van 't valsche schift.
 De Dagkoets is te steil, wie kan dien top genaaken?
 De Godheit woont in niets, als kleur van rootscharlaken;
 Wy weem'len als een vlieg, slegts om haar fakkel om,
 En 't minste vonkje vlams, dat maakt ons aanstonds stom:
 Ik zoog nooit zulk een pram, 'k heb nimmer vuur gegeeten,
 'k Zou anders u zyn beeld, zyn weezen af gaan meeten;

U schild'ren in 't verschiet, den oorsprong van Natuur,
 De wording van den tyt, de slooping van het uur;
 De wiszelbeurt der stof, de duurzaamheit der dingen,
 Ik zou van met my in 't ongeworden dringen,
 Uw weezen doen, het geen gy zyt, ja nog vry meêr;
 Maar zagt, ik spring als wuft met mynen pols te veêr.
 Die in de Baarmoêr daalt van Gods geheimenissen,
 Kan ligt de reden van zyn eigen zyn opvissen:
 Verstaan waarom men is, gelyk men zig vertoont,
 Een ieder draagt den schyn van 't geen dat in hem woont;
 En de omtrek onzer leest, wyst wat wy zullen wezen,
 Wyl 't sneedig brein kan uit der menschen oogen leezen,
 Of voor, of tegenspoet, of wel, of duurzaam kwaat;
 Een zaak, die Kalchas nooit, hoe zeer doorleert, verstaat.
 Geen Griekse Letterhelt van Tempeldamp bezeeten,
 En met Latyn gesmukt, kan van die waarheit weeten:
 Dat volk sloopt doorgaans deugt, en sluit opregtheit uit,
 Hun Godsvrugt zoekt meest gelt, dan naam, dan eer, dan buit;
 Het Priesterlyke kleed, de Myter en de Kappen,
 Zyn net als Exters, die van hooren zeggen, klappen,
 In 't tuuren op het stil, in 't spraakeloos, in 't klein,
 Daar opent zig een bron, waar uit wy alle zyn.
 Uit die verborgen Wel zyt gy gevlooten,
 Door vating van Gods Beeld, in 's Moeders lyf gegooten;
 Gy wierd het geen gy waart, en zyt het geen gy wout,
 En wierd voor dat gy kwaamt, al geestelyk getrouwt.
 Het zweevende Idè, het speeltuig van de zinnen,
 Dat wist uw Beeld, als Vrouw, in haar tot Man te winnen:

Die band gaf Vader stof, om van zyn stof, u net
 Zo veel te geven, dat gy wierd in staat gezet,
 Om meê, gelyk een mensch, op 's Aardbols rug te wand'len;
 De fynste lugt, verhit, kan best de grofste hand'len.
 De modder van den tyt is zelfs aan de eeuwen vast;
 Niets is 'er dat vergaat, het geen niet aanstonts wast;
 Gy zyt, en 't geen gy zyt, dat zal voor altoos blyven,
 Want de eene Hemel-bol moet door den and'ren dryven;
 De Man word weder Vrouw, het water stadig vuur,
 Niets heeft 'er, in deez' romp, als wisselbeurt, maar duur;
 Dog die van gruis gezift, den puinhoop kan ontwennen,
 En op een Arends-pen, weêr in zyn wortel rennen,
 Is, schoon hy word gedraait, van al 't bewegen vry,
 Die niets alhier verkiest, is zelfs in droefheit bly.
 Het lagent huis der Zon, die ryk vergulde daaken,
 Zyn 't hoogste, sterveling, waar in gy kond geraaken;
 Dan staat het fyne goud, op zyne vuurtest pal,
 En zwenkt de werelt, om zig om, gelyk een bal;
 Dog deeze heete toorts, dit Hof van Diamanten
 Is niet die steile glans, die op Azuure kanten
 Zyn stralen kwist, voor 't oog van 't ondermaansche volk;
 ô Neen, een and're Mein, een onuitblusb're kolk,
 Een Moeder van de Zon, een Schepper van zyn zelven,
 Die al wat wezende is, kan in zyn wezen delven;
 Dat is die fiere Zaal, waar in men rusten moet,
 En 't Heiligdom, waar voor de Cherub valt ten voet
 Myn Heer van gedoog dat ik naar al myn Digten,
 En zwieren op en neêr, mag by u neder zwigten,

Na dat gy zyt geleit, tot dat het geen gy zyt:
 Een Ceder der natuur, een plant der Godd'lykheit.
 Een die door wil van God, de zelfsheit wist te grypen
 Uit 't Vaderlyke zaat, en tot een vorm te slypen,
 Die zelfs een ruime baan tot grooter trappen wyst.
 Het voegt geen braaf Gezel, dat hy zyn Makker pryst
 Voor oog, of oor; 'k zou aârs met regt u op gaan tooijen,
 En als een zuiv're ziel in Helle-vonken plooijen;
 Uw naam borduuren, met myn wiek, op blank yvoor,
 Op schoonder lugt-tapyt, als ooit de dag verkoor:
 Ik zou een Zegen-zang; een naalt van Rymstof maken,
 Die met een schellen toon zou aan de wolken raken;
 Wat zou ik niet al lof, al roem, wat wond'ren niet
 Zien springen uit uw Wel, die niet als deugt uitgiet,
 Gelyk een Waterval, de Rotssen splyt aan stukken,
 Door 't stadig bruissen van zyn dons, en 't vogt indrukken
 Van zynen natten buik, zo is het al geraakt
 Door u, die waar gy komt, het al met vriendschap naakt:
 Ik barst van doller spyt, dat ik myn drift moet toomen,
 Dat ik met voozen inkt niet aan u toe kan komen;
 Dat gy te deugtzaam zyt voor myn geringe veêr,
 Die geerne juiggen zou; maar laas! zy kan niet meêr.
 Een Swaane pen, schoon wit, zal duiken voor uw pluimen,
 Waar voor de Middagzon, ook zelve plaats moet ruimen;
 Zy komt gedost in goud, in keurlyk diamant,
 En geeft aan u als Neef, de regterhand:
 Jupyn strooi uit zyn kist, uit zyn verhoole schatten,
 U meêr juweelen toe, als iemant kan omvatten.

Vrouw Venus koos wel eêr voor Paris een Heleen,
 Om dat hy haar had ver voor Juno aangebeên;
 Dog zy heeft met haar hand u braver Vrouw gegeven,
 Wyl schoon-, en wysheit t'zaam', zyn in één leest geweeven;
 Zo praalt een fyn crystal, in zilver ingezet;
 Zo gloeit het hoog Robyn, wanneer het Paerlen plet;
 Zo lagt de Dageraat op Indiaansche gitten;
 Zo moet zy als een Roos, op blanke Lely's zitten.
 Gelukkig Paar! ô Volk! van melk en bloet gebouwt,
 Wat zyt gy juist te zaam', wat zyt gy wel getrouwt?
 Wat botten uit uw stam al zoete rooze knoppen?
 Wat karssen voor de min, wat tedere amberdruppen?
 Weg Hemelen vol lag, hier word wat aârs geteelt,
 Als gy daar boven u van deze twee verbeelt;
 Plant starren aan de lugt, onweetende Oppergoden!
 Om ons gezigt daar door, van hier naar hen te noden:
 Die zulke fakkels ziet van vleezig elpenbeen,
 Is meêr met die, als met uw doffen glans te vreên.
 Kweekt meêr van zulk Yvoor, van zulke Bloetkoraalen,
 Zo zien wy haast een stoet van Zonnelingen daalen,
 Zig neigen voor den dauw van 't Maagdelyk albast,
 Het geen van alleen uit uwen Welstream wast.
 Uw Zoon sta pal, gelyk een eik op steile bergen,
 Geen donder mag den duim van zyne takken tergen!
 Dat hy een Wyngaart plant in 't aanzien van de zon,
 En ryke Meinen graaft, daar niemant goud en von!
 Zo bloei uw Egemaal, de parel van de Vrouwen;
 Zo moet zy eeuwig u, gy altoos haar behouwen!

Zy rusten op Saffraan, gy op haar Armelyn,
 Tot dat gy beide moê van aardsche mist en schyn,
 De wolken treet om hoog op ryk gestikte broozen:
 Daar heerst het hel azuur, daar pryken zomer-roozen;
 Daar geurt de Violet, de Myrt dient tot tapyt,
 Hou op verkoude pen, waar toe nog meêr gezeit;
 Men springt 'er op het dons, me trekkebekt met lusten,
 Men leit 'er aan de borst, aan mond en wang te rusten.
 Het hart smelt heel van een, als Was, door dat gewin,
 De Godheit stort zig uit, men ademt Hemels in.
 Ontduik u hier van verlies uw eigen stroomen
 In 't diepste van Natuur, langs Sions breede zoomen;
 En kabbel met uw drift op 't Wellig waterzant,
 Het geen de wysheit heeft in ieders ziel geplant;
 Zo vaart uw kiel, voor wind en stroom, naar breede Duinen,
 Naar Rotssen vol van glans, naar diamante kruinen,
 Waar op de vuurstreek tuurt, de Godheit zelve aast;
 Die op die steilte komt, staat voor dat ligt verbaast.
 Dan valt, en tyt, en stof, dan moet ons water branden,
 Wie zou daar na, ô Goôn! wie hier niet watertanden?
 Dat zoet is boven ons, dog word in ons verwekt,
 Zo slegts de vlotte keur naar deze haven strekt.

**Rym en Pronknaalt, Opgereg't ter eere van Mejuffrouw
Johanna**

Huisvrouw van den Heer By de Intreede des Jaars 1723.

Opgedragen &c.

Vergulde Godheit, die uw hoofd met lauw'ren tooit,
 Als gy de vonken gouds, op zilv're wolken strooit;
 En uwe koets gareelt met Henksten, vlug als Draaken,
 Die pek en zwavel, uit hun schorre keelen braaken;
 Vergund een regtsse ziel, een telg des Zonne-stam,
 Die uit een weinig wind, van 't denkt speeltuig kwam,
 En vast gewrongen is, door vezelen, tot spieren,
 Dat hy gekroont mag op uw Waagen zegevieren,
 En breidelen den bek van 't gloeijent vuurgespan,
 Het geen Natuur het flukste uit haaren Welstroom wan;
 Doe alles overhoop geschokt, scheen 't zaam geronnen,
 Tot aazing van den nagt, in 't diepst' der Modderbronnen.

Het donker dampte 't eerst zyn eigen wortel uit,
 En 't Spook-gewelf besprong de schaduwen, voor Bruit.
 De beelding baarde zig, en zoog haar eigen prammen,
 Tot datze groot genoeg, de Moër kon stukken rammen;
 Waar uit de Lugt-godes, pas ryp, naar boven steeg,
 En voor een Egemaal, het Vuur tot Man verkreeg;
 Die, heeter op zyn zaat, den stofkloot ging ontwarren,
 En 't onderst' van den grond, nog taai, naar boven scharren.
 Hier stortte God zyn melk in 't gapende Idè,
 Het geen van vorm in vorm, tot wiszer wezens gleê;
 Die rakende van bol, in duizende van bollen,
 Het blyvend' Werelds-rond, zelfs de eeuwen door kon rollen.
 Gy hoort, ô Faenix, op uw reuk- en ambertest,
 Dat ik een jonge ben van 't egte Hemelnest:
 Geen aterling, nog smet van ondermaansche Reuzen,
 Die 't vlugtig harszenvogt op stompe leugens kneuzen,
 Die styf van nek, en op onwisze droomen stout,
 De bellen van het brein aanzien voor flikk'rent goud.
 Clymene's Zoon en keurt die monsters voor geen vrinden,
 Die vryë zielen aan den band van dofheit binden;
 En 't reed'lyk deel des mensch, tot hooger nut gestigt,
 Berooven, om hun winst, van 't ingeboore ligt.
 Hier kent men Basterts aan, dat zy te bot in 't peilen,
 Niet derven met hun Roer het Starren meir bezeilen,
 Zig beuren door den wind op 't ryzende oppervlak,
 En zien wat voor de stof in 't ruime geesthol stak;
 Wat teepels, 't weezen mat, wat borsten of hy drukte,
 Die van zyn eigen romp den maagdom zelve plukte;

Hoe het geschapen stond, doe 't ongeworde zout
 Wierd aan de sluizen vast van 't los vermaak getrouwt.
 Wie tornden 't eerst den buik? wie drukte duim in ving'ren?
 Wie zag de navelsnoer van een, in stukken sling'ren?
 En 't kind gezwagtelt op den schoot der blyde Moêr,
 Die pas verlost, weêr in de schors haars Vaders voer?
 Wie aasde deze Vrugt? hoe raakte 't aan de speenen?
 Daar d'ader van het vogt, was in den Man verdweenen;
 Daar 't water dieper zonk, als 's afgronds vaale kil,
 En gants verslonden wierd in 't vuur van drift en wil:
 Spreekt Grysaarts van Atheen', spreekt Delphos wiggelaaren,
 Die God Apollos deur wilt dag en nagt bewaaren,
 En zo veel gissing raamt, uit duist're woorden zin,
 Wat heeft deez' kleine vraag voor zek're waarheit in?
 Is Pallas Uilen-kot, ontbloot van harszen-spooken?
 Of zyn haar Lyfstaffiers daar zelve ingedooken?
 Te waanwys, nu ontbloot van helm, van speer en schilt,
 En niet in 't ongemeen, maar in 't gewoon gedrielt.
 't Gemuilband Letterrot weet van geen wonderheden,
 Ze blyven met de kap en rinkels best te vreden;
 Waar op dat elk verzot, hen overal naloopt,
 En voor een beurs vol gelt, een zak met boonen koopt.
 Ik zal 't verhaalen, en uitprenten op papieren,
 Die 't zaam' gewassen zyn uit sappen van Lauw'rieren;
 U hooren doen een Zang, die door de wolken breekt,
 En op een trotsse snaar, een gladden Lier-toon spreekt;
 Daar 't nat is van den brand in 't holle lyf gedronken,
 En 't eeuwige krystal is in de vlam gezonken;

Daar ademt God zyn jeugt, zyn lekk're ziel om hoog,
 En streelt het opperzwerk met eenen Regenboog
 Van Esmerald, van goud, en zagte Purper straaLEN,
 Die met een dunnen geur van boven nederdalen
 In 't zuigende Geslagt, dat altoos leppertant
 Naar 't Paerle-vogt, het geen van vuur tot water brand.
 De Vrouw leeft uit den Man, hy uit haar zagte togten;
 De tweeheit is in één, het één in twee gevlogten;
 Het geen hy geeft als Man, ontfangt hy zelve weêr.
 Houw op, ô stompe pen! die stof is veel te teêr;
 Die zoete Muscadel maakt zwakke zinnen dronken,
 Of doet een yzig hart tot heete koolen vonken:
 Ons voelen, wat het is te zyn van zelfs bevrugt,
 Wanneer men 't al verkrygt, om dat men 't alles vlugt.
 Gy Godheit, die in 't bloed van hooge Carmozynen,
 Uw Vorst'lyk Armelyn doet hel en schoonder schynen,
 U zelfs hervormt, tot al, wat dat gy wezen moet,
 En 's werelts ingewant met heete stroomen voed;
 Gy, die op 's Moeders schuim, en teêre liefdens-vliezen,
 Uw denkbeeld van myn zyn hebt willen gaan verliezen;
 Op dat gy vinden zoud in my uw Phaëton;
 Een vonk, een held're lamp van 't straaLEN uwer zon,
 Ei span uw Waagen in, uw taaije Donder-rollen,
 Die meir, en golven doen in hunne kruiken stollen,
 En Bergen weem'len zien op gronden van Arduin,
 Of Wolken sneuv'len doen in 's Aardryks dorre puin;
 En leen hem my één dag, om wonderen te maalen,
 Om al het diamant en goud by een te haalen;

Om Indus, op uw koets, te voeren naar myn land,
 Om al 't Arabis hout te steeken in den brand,
 En om het Paerle Ryk te ontroven van zyn schatten:
 Ik zal den rykdom van 't heel Ooft' te zamen vatten;
 De Meinen van Peru vast binden aan het rat,
 En sleepen 't al byeen wat in den donker zat;
 Om van die grootsche tryn een Pronknaalt op te vyz'len,
 Die nimmer roest des tyts zal met zyn tanden bryz'len;
 Tot roem van 't Vrouw'lyk schoon, en zuiver pronk-albast,
 Het geen geen and'ren roem als eigen deugden past.
 'k Verstom om 't bly verzoek, de vreugde sluit myn lippen,
 Daar zie ik, naar my dunkt, Auroor ter kim uit slippen:
 Gods winkbrauw lagt my toe, hy ademt vrind'lyk ja,
 En 't lieff'lyk Vaders hart dat schenkt den Zoon genaâ.
 Houw nu de denking in om 't onverwagt te hooren,
 Apollo zal een toon door dunne nevels booren;
 Uitdaveren een stem die Werelden ontroert,
 En 't afgeleege volk aan 's Winnaars raden snoert;
 De Tegenvoeter valt, door schrikken ingenomen,
 Den Vorst te voet, die zelfs vier Winden kan betomen;
 De Moor verbleekt van kleur, en staat van angst verstomt,
 Om dat de Draaijer van het ligt Orakels bromt.
 Wat zult gy Aardeling? wat wilt gy gaan beginnen?
 Kunt gy een kunstjuweel verheffen met uw zinnen,
 Die zwart en donker zyn? uitbrommen haaren lof?
 Daar gy niet anders zyt als louter as en stof:
 't Is waar, myn zaat is in uw Moeders slym gezonken,
 Doe haare vogte kouw myn vlam heeft ingedronken;

Dog egter zyt gy tot dit werk heel ongeschikt,
 Om dat myn zuiv're glans is in uw ziel verblijkt.
 Het Vrouwelyke deel, Clymene's Toverwellen,
 Die ik getroetelt heb, om u tot Zoon te stellen;
 Voorzeggen uwen val, naar 't onbedagt bestaan:
 Een reukeloos geklim is oorzaak van 't vergaan.
 Bind, bind die zeilen in, om naar om hoog te steig'ren,
 Of gunt my deze gunst van uw verzoek te weig'ren:
 't Is boven uw bereik, Johanna is te groot,
 Als die uit vlug krystal, en Godd'lyk zweet ontsproot.
 Het is geen Menschen werk, haar weezen uit te schild'ren,
 Het ingespanne brein zou op 't gezigt verwild'ren;
 Gy zoud versmelten, kind, als sneeuw in 't heet Zaisoen,
 En schreeuwen in uw dood, zy heeft geen lof van doen.
 Al naamt gy 't Zonnevuur, als Priester in uw handen,
 Om al het Ambersmout in eene keer te branden
 Op een Kaneel-gewelf van onwaardeerb'ren schat,
 Het geen de levens-kragt der schoonste bloem in had;
 Nog was die geur te min, en zou den glans onteeren
 Van die verdiensten heeft, om Goden te regeeren:
 Al kloofde gy de Zee, en dook in 't Marmer-nat,
 Het geen een Oestermein in zynen schoot bevat;
 En schuimde Ganges vloet van zyne roode baaren,
 Tot siersel van 't gewelf en steile pronkpilaaren,
 Geboort met hel Saffier, en zoomen van Robyn,
 Nog was die grootsse zwier, voor haar tot praal, te klein.
 Al dreeft gy op myn Ros naar Pindus breede heuv'len,
 Of zag het Wolkendom voor uwe voeten sneuv'len;

Ja kreeg den Helden-krans, als Digter, om uw kop,
 En voert nog hooger, als Virgiel, ter starren op;
 Om met een schorre pen Johanna's lof te maalen,
 Nog zoud gy, ruggelings, ten afgrond moeten daalen:
 Ze is boven het bereik van uw gemeen verstant,
 En heeft een ziel, waar naar de myne watertant.
 Ik leen haar zelfs myn koets, ik offer haar de toemen,
 Om langs het Firmament van 't eeuwig rond te stroomen;
 Zy teugelt mynen wil, ze boeit myn hartaâr vast
 Aan 't sierlyk Purpervagt, dat op haar wangen wast,
 Aan 't lodd'ren van haar mond, aan 't dart'len van haar lokken,
 Die duizent zielen uit hun zilte vormen schokken.
 Maar hoe! waar ben ik? ach! is de oorzaak van het ligt,
 Door 't zien van zulk een schoont', berooft van zyn gezig?
 Ben ik dan zelfs op hol? moet ik te barsten rennen?
 Daar breekt de Zon in twee, door 't smeulen van zyn pennen?
 ô Phaëton! houw stant, en eis geen draaijent wiel,
 Dat niemant, als myn arm, tot stuur te beurte viel.
 Geen Donderkloot, Apol, zal mynen moed verzetten,
 Al zou Jupyn, te norsch, my met zyn blixem pletten;
 My kneuzen in de Hel, of stampen tot een niet,
 Nog wil ik, voor myn dood, beklimmen het gebied
 Van uw vergulde vuist, om langs 't Azuur te brallen,
 En zo het wezen moet, dan aanstonts nedervallen.
 Wie stuit den Oceaan, wanneer hy hevig ronkt,
 En, in een Nagtgezig, het Duin met golven pronkt;
 Wanneer hy dromende op zyn kooi, gaat wolken scheuren,
 Om 't ysz'lyk Waterspook, langs 's Hemels-vest te sleuren.

Wie dwingt het vuur met klem, wanneer 't te fel verhit
 Van wind, op 't gruizig puin der hoogste toppen zit?
 En zyne darmen vuld met Marm're pronk-paleizen,
 Die, op hun keigrond stout, nogtans van schroom neêrdeizen.
 Geen heerscher boeit den wil, wanneer hy vreeslyk woed,
 En met een duist'ren snuit in yz're Meinen wroet.
 Daar is de Kar, tre op, ô stoute Zonne-jongen;
 Maar wagt u op de baan voor al te hooge sprongen,
 Is 't laatste woord, het geen uit Vaders lippen vloeit,
 Die zynen heeten geeft aan myne traanen boeit;
 En zig bewegen laat, om my te doen beginnen
 Een togt, waar by ik 't al verliezen moet, of winnen.
 Nu zit ik op 't Fluweel, op 't eeuwige Carmyn,
 En dwaal, met laggent goud, langs vlugtig lugt Sattyn.
 De Dagkaros krygt moed, zy wil de wereld temmen,
 En Zee, en baaren in haar snelle gangen stremmen;
 Den Aardbol tuim'len zien, om 't stralen van haar kap,
 De stoffen voeden gaan met vloeijend Sulpher-zap;
 Zig enten in de klei, den grond weêrom ontgronden,
 En vinden iets, 't geen nooit van iemand is gevonden.
 Zuig, zuig, ô Vuur! dan ys, breekt Wintersneeuw in twee,
 En doet nu eens een teug, die nimmer Digter deê,
 Zo tuimelt dronkenschap op dryvende tapyten,
 Op Webben van de kunst, die nooit door tyt verslyten;
 En braakt een Helden-deun, een ryken woorden-zin,
 Tot onverwelkb'ren lof der deugt van myn Vrindin.
 Daar spat het root koraal, uit water-wildernissen,
 Die in hun holle kil van heete vlammen zissen;

En kromt de takken, om de speenen van hun bron
 Nu lang genoeg gerekt, door 't lurken van de Zon;
 Om met een zoet gebloos het Paerle-ryk te streelen,
 En aan het blankst' albast zyn Purper meê te deelen.
 Wie zag ooit schoonder trouw? vereeniging van band?
 Als daar het Oesterschuim word aan het bloed verpand;
 Daar zig de zilver-toorts, door 't goud zo laat beleezen;
 Datze één in schikking zyn, en altoos willen weezen;
 Die vreemde pekeltwier, en smeeding van het zout,
 Heeft vrouw Natuur, in 't hol des vaalen nagts vertrouwt.
 Die strengeling van jeugt, die tegenstrydigheden,
 Die in één zelve ziel, gelyken 't zaam geleeeden,
 Heb ik gekeurt voor 't schoonste, en tot Johanna's eêr:
 Een ander hef een naalt, met zyn gewyde veêr,
 Van 't uitgegrave ligt, en onderaardsche vonken,
 Die vast uit Sulpher zyn, tot diamant geklonken;
 Of kneet het gulle zand van 't Mexicaans gebergt
 Tot eene spits, die met zyn haar den Hemel tergt;
 Of, ent Robynen op Saffier, langs elpenbeenen,
 Die zwarte gitten uit hun zuiv're oogen weenen,
 Voor tooissel tot een Kerk, of deftig pronk-altaar:
 Ik die gebooren ben, voor speeltuig van myn Vaâr;
 Na dat hy was gespoort om my uit hem te scheppen,
 Zal van geen braaf metaal, nog zulke leuren reppen.
 Ik duik de baaren in, en kus Vrouw Thetys mond:
 Haar liefde heeft myn hart, myn ziel de haar' gewont.
 Ik vry haar om haar hals, om Paerlemoere doppen,
 Om borsten, hart van melk, waar op Granaten knoppen;

Om 't Godd'lyk bloed-koraal, het geen haar kaaken dekt,
 En duizent zugten naar dat Suiker-eiland trekt.
 Die diepte van de Zee, die kronkelende schatten,
 Die Reuzen van het Meir, die Walleviszen vatten;
 Die Dwergen van den Nyl, dat Crocodile volk,
 Al t'zamen Monsters van het slym der duist're kolk;
 Met 't Zeemeir-mannendom, en ruig geschobde Vrouwen,
 Zal ik vereënen, met myn schorre Snaar-gebouwen;
 Hen heffen doen 't Gewelf, het Amber-pronkgevaart,
 Dat ik gevezelt heb, en tot haar eer bewaart.
 Verliest uwe oogen niet, aanschouwers op de daaken,
 Want Vrouw die rust alreeds op fyn goud laken;
 Ze krygt een Hemelvaart, door 't bruiszende krystal,
 Naar 't opperst' van dien top, daarze eeuwig blyven zal.
 Myn Zangheldin, thans prat op stuivende gareelen,
 Op splinteren van glas, en bloem van watersteelen,
 Verliest haar laag begrip, haar prentbeeld van den tyt,
 En al de heer'lykheit die in den afgrond leit.
 Geen ziltig dons van vogt, bestuwt met schulp sieraden,
 Waar naar de zwarte Slaaf, in Moorenland, gaat baaden;
 Nog frissche Regenboog op Paerlemoër geplant,
 't Geen uit wat zugten vloeit van d'innerlyken brand,
 Voldoen myn trots gemoet, nu hooger op de pennen,
 Als immer Aardeling dorst op zyn wieken rennen.
 Draaft Henksten, dat gy rookt, en sneller als gy plagt,
 Op dat ik uiten mag 't geen niemant heeft gedagt.
 Ik zweep u met myn wil, ik ruk u by de toomen,
 Om aan het Staat-paleis des Donderaars te komen;

Daar 't eeuwig Vuur zig mest met blixems van 't verstand,
 En 't zonligt van de ziel zyn eigen lamp vermand,
 Om 't Water-element te streelen in zyn armen.
 Hier kan een geest zyn hart op zweevend ys verwarmen.
 Hier aast een zilte wil het Suiker van 't Heel-al,
 En proeft den voorsmaak reeds van 't geen men worden zal,
 Als het gescheiden twee die eenheit zal verwerven,
 Waarom wat levend word, gestadig dient te sterven.
 Maar zegt, ik weet niet wat ik zeg, verrukt door 't steil,
 En ben, als die door een Orkaan ten Hemel zeil:
 Myn zinnen zyn op hol, myn brein dat heeft vergeeten,
 Hoe of men u waardy, o uit zal meeten.
 Hoe beeldhoud best myn ziel den rykdom van uw ziel,
 En omtrek van die leest, die haar te beurte viel?
 Het zilver van natuur, verliest zyn bleeke tuiten;
 Help, help ô Faebus! help uw Zoon nu wond'ren uitten;
 Hy is in lyfs gevaar, hy weet begin, nog end,
 Ten zy gy met uw spoor, zyn wufte driften mend.
 Daar kryg ik weêr een zwier van Icareesche vleug'len,
 Wie zal Apollo's Zoon? wie zou hem durven teug'len?
 Daar hy de dogter pryst van 't fiere Hemeldom;
 Een Swaan, die sterven moet, is voor zyn dood, nooit stom;
 Maar zwenkt de neb om hoog, en proeft het zog der Starren.
 Ik zal iets wonders, uit verborge hoolen scharren;
 Eens melden hoeze wierd, en wat Johanna is;
 Maar Goôn! waar haalt men verw, tot haar gelykenis?
 Al had Saturnus Zoon, zyn zelfs met moed bekroopen,
 En in zyn eigen hol, by nagt, als man gesloopen;

Zig zelf hervormt van stip tot stip, en dat gevoed
 Met eigen Moedermelk, en ongeworde bloed,
 Tot dat hy zelfs gescheurt, had op zyn schoot ontvangen
 Het lieff'lyk doelwit van zyn ingebeeld verlangen;
 Zo had het dog in kragt niet eëlder kunnen zyn,
 Als haar sneeuwit krystal, getoetst met Carmosyn,
 Het geen de Goden tergt op hun verheeven zaalen;
 Wie schaft my kleur, om haar nog vlakker af te maalen?
 'k Ben nog niet wyt genoeg, 'k moet streeven met myn kop,
 Door 't tint'lend Lugt-azuur, en bonzen 't van zyn top,
 Om 't ziels-paleis naar by te tuuren op zyn boogen.
 Maar ach! wat duizeling! hoe schemeren myne oogen!
 Daar louter flonker-duin Saffier tot geesten stolt,
 En 't ongeschapen goed zyn straaLEN om zig rolt;
 De denkingen verbind tot vaste wezentheden,
 Dus kan één enk'le wil wel duizent willens kneeden:
 Hier wierd uw ziel gevormt naar 't opper Raatbesluit;
 Hier sprong uw snugger brein het eerst' ter kinnen uit;
 Hier kreeg gy regt een band, een strengeling van zinnen,
 Een volt Idè, bekwaam om anderen te winnen;
 Een eigenschap, die u doet zyn meêr als een Vrouw,
 En d'oorzaak is, waarom ik deeze Vaerzen bouw;
 Dog schoon ik Jupyns vlam-penseel dwong met myn ving'ren,
 En dat ik 't ondermaansch kon boven wolken sling'ren;
 Dat ik een Chaos schiep van nooit verzonnen stof,
 En plukte van het wout der Zon de Starren of;
 Ja wrong de Goden vast aan mynen Helden-waagen,
 Om uw volmaakten geest op 't rykste te doen daagen,

In 't midden van den rei dier zaalige Gemeent',
 Die al haar vluggen glans van de eeuwigheit ontleent;
 Nog schoot ik veel te kort in 't treffen van uw gaaven,
 Een hart, als hart, maakt al de zielen Slaaven;
 Het glinstert op zyn zelf, en heeft geen lof van doen,
 Een vyfde weezen kan steeds de eigen darmen voên:
 Dat schrokt geen tyt, geen wind, geen steigerende driften,
 Dat kan het waar van 't vals, het goed van 't kwaade schiften;
 Dat is zyn eigen toets, een kloot daar 't al om draait,
 Het geen Natuur van haar verborgene akkers maait.
 Dat maakt uw Digter dol, en ziet hem zuizebollen,
 En doet de toomen los uit zyne handen rollen;
 ô Ja, daar voor verstuikt de Dagkar van Apol,
 En jaagt het Vuurgespan met Phaëton op hol.
 Waar bergt hy zynen roem? de stoutheid om u te eeren?
 Die u verheffen zal, die moet het daalen leeren.
 Gods teugel is te bros voor Vrouw Clymenes kind;
 De jongen is te los, en met twee oogen blind.
 Als de aarde Faebus schouwt, zo schrikt ze voor haar zelven,
 Ze splyt, ze barst, ze toont haar vuile Graf-gewelven:
 De hette scheurt haar buik, zy is den adem kwyt,
 En zwoegt, als die om zog, op dorre speenen byt.
 Geen wonder dan, dat ik, verzengt door lust tot digten,
 Moet voor de toetsen van uw stralend brein neêr zwigten;
 Dat ik geblixemt daal, naar plaszen van den nagt,
 En, als een veege romp, den laasten snik verwagt.
 Ja, span maar Donders in, Cartouwen voor uw raaden,
 ô Norsse Lugt-zoldaat, om my tot gruis te braaden;

Rukt vry uw doods-geweer uit zyn verroeste scheê,
 Het geen dat zo veel moort en bange gruw'len deê;
 En keeld my, in 't gezicht der braafste stervelingen,
 Nog zal myn stof, schoon dood, weêr uit zyn Kerker springen;
 't Zal juiggen tot uw spyt, en brommen voor 't Heel-Al:
 't Is zy alleen, niet gy, waarom ik nederval:
 Uw Wapens zyn te wrang, te Boers uw Buldertoonen,
 Gy moet in 't onweêr slegts by bui en hagel woenen;
 Daar zy, van God Zefier verzelt, den Zomer mind,
 Oranje-bloessems gaart, en Roose-geuren vind.
 Zy eert Vrouw Juno's knoop, en Pallas blanke wetten,
 Niets kan haare ed'le deugt, maar zy wel lasters pletten.
 Zy staat in Godvrugt vast, en lieft haar Egemaal,
 De weereld is ze wars, haar kinders zyn haar praal:
 My agt zy als iets vreemts, en die wat schynen, prullen;
 Die kapt het best, die elk kan naar zyn aanzigt hullen,
 Gelyk Vrouw doet, die op haar deugden pal,
 Nog eindelyk eens in een Zon verwisz'len zal;
 Om steeds getrapt te zien, van 't Bos der ebbe boomen:
 Hem, die te wuft van moed, de snelste Henksten toomen;
 Deed rennen langs de lugt, dat radt en Waagen brak,
 Waar door te voorschyn kwam, wat in den donker stak;
 Terwyl het ligt, gefloerst, den ondergang beklaagde,
 Eens Zoons, die avonds schiep, om dat Johanna daagde.

**De verreze Pythagoras,
Of een Nieuwe Poëtische verrekker,**

**Om te beschouwen de verbeteringe aller dingen, opgedraagen aan
Mejuffrouw C.... H.... Weduwe van den Heer Andreas van der
..... *Op haar 62ste Verjaardag.***

De Schepper van 't Groot-Al, die 't winter ys bezielt
Met gloeiend vuur, waar voor de zwarte modder knielt,
Waar uit de wereld wierd in eenen vorm gegooten,
Schiep slegts den tyt alleen om de eeuwen om te stooten.
De Wisselbeurt, voor lang, Gods rykste Wonder-mein,
Vaart steeds den Aardbol om, met een onzigtb're tryn

Van dun geblazen wind, waar in de geesten leeven,
 Die geesteloos van geest te vooren moesten sneeven.
 Dat zielse volk weêrom belust op vaste stof,
 Snyt ook, als is gedaan, aan hen het leeven of,
 Van die, wiens Hut, of Kluis zy wenssen te bewoonen:
 Dus worden Ouders vaak de Kinders van hun Zoonen.
 Men peilt den Oceaan, dog nimmer de Natuur:
 Dan heerscht de Lugt, nu Aard', dan Water, straks het Vuur;
 't Grenst alles aan de dood, die weêr moet leevens teelen
 Voor stoffen, die gewis het leeven zal verveelen;
 De Doolhof, daar 't Heel-Al zig blind'lings in verliest,
 Is vol gespook, het welk voor 't ligt, slegts schaduw kiest.
 Die al 't gewemel van de dingen zou verhaalen,
 Waar zou die dog 't begin: waar dog het end' bepaalen?
 God zweept dit groot gevaarte in eenen rondon kring;
 Geen zak, hoe vast, blyft ooit een stip, een zelve ding.
 De Maker is 't alleen, die eeuwig zit te rusten;
 Bemantelt met een stoet van ongeschape lusten:
 Dog deze Hemel-Vorst is boven myn bereik,
 Dies zwyg ik liefst van Hem, en rol naar drek en slyk;
 Of stort my in het diep van grondelooze vogten,
 Daar draait een geest, als ik, in duizenderlei bogten,
 En paart zig met den glans van 't ongeboore ligt,
 Het geen zig in 't Idè, een Marm'ren tempel stigt,
 Waar in 't verborge goud zyn aders weet te schak'len,
 Geschat by 't wyze volk, veel meêr als al de Orak'len
 Van 't gryze Priesterdom, en zuffende geslagt,
 Het geen van ouds meêr vals, als waarheit heeft bedagt.

Men lekkertant met regt op 't Feest der grootste Gooden,
 Zo dra men al 't getalm van Droomers is ontvlooden:
 Dan drukt de wellust zelfs een teepel in den mond,
 Van die zig opwaarts zwenkt van d'allerlaagsten grond;
 Ver boven kruin en spits van dunne Hemel-wolken,
 Daar huist een tierig volk, dat ontaal kan vertolken;
 Dat digten kan naar maat, dat alle dingen weet,
 En, zo men 't zeggen mag, ook zelve Goden smeedt:
 Die zien uit aart en kragt van allerhande zaaken,
 Hoe men een Vrouw tot Man, een Man tot Vrouw zal maken:
 Die peilen 't vogt, waar meê Natuur de klei verëent,
 En zien hoe d'eene geest, den aâr een geest ontleent;
 Wanneer de groote Baas de Menschen staat te timm'ren,
 Die naar hun 't zamen-stel, of beteren, of slimm'ren.
 Wat leit 'er in dit werk niet al verborgentheit,
 Waar op de domme-kragt der eeuw gestadig byt?
 Den ondergang van 't geen, dat is, weet elk te preeken,
 Maar hoe een ding weêr komt, 't geen sterft, dat laat men steeken.
 Die fiere taal te hoog voor 't greinig onverstant,
 Loopt thans in ballingschap, verschooven agter 't lant.
 ô Ja, de snugg're ziel moet eeuwig blyven werken;
 Steek vry den klomp in d'aard', en dek hem toe met zerken,
 Hy waasemt door het steen, en zoekt een ed'ler lugt,
 Of port den Man, dat hy zyn Vrouw, met hem bevrugt,
 Die aangezet, het zaat slegts slagt ter offerhanden
 Van 't lyveloos gestel, in 's Moeders ingewanden;
 Maar hoe, ik draaf te ver de geesten naar op 't spoor,
 En hoor, naar dat my dunkt, den bas in 't Eng'len Choor:

Ik kan ontvouwen, als ik wil, de zagte toonen,
 Die in het starrenveld, om hoog als Goden woonen;
 De 't zamen-bindzels van dat yst'lyk zevental:
 Wat zeg ik! God verstrekt den aardkloot tot een Wal.
 De tyt die roest, en dag en jaar, maar door dat roesten,
 Zo kan de wereld steeds een nieuwe wereld oesten:
 Verheug u dan, ô Mensch! wanneer gy jarig zyt;
 De Winterstreek blyft Moeder van een jonger tyt.
 Het sneeuw, de voorboô slegts van schoone zoomer-bloemen;
 Geen grooter heil, als die op ouderdom kan roemen,
 Waar in d'aloude deugt haar woonsteê heeft gevest.
 Een Faenix, leevens-zat, verbrand zig op het nest,
 En voeld uit zyn geraamte een zonnekind herleeven;
 Wie zou niet graag zyn huid, om weêr te leeven, geeven?
 Alle ondeugt naar haar sleept een ysselyke straf;
 Maar die de Goden eert, die scheid van 't wanstal af,
 En word gevoert door wind, naar Goddelyke dreeven:
 Een schepzel moet, eêr 't Goden evenaart, steeds sneeven,
 En blyven stadig hier beneden wiszelbaar,
 Elk oogenblik verstrekt den mensch een ander jaar;
 Dus zoekt een Wysgeer niets, als loutere eeuwicheden;
 Wel hem, die al al zyn tyt in eeuwen kan besteeden!
 De Prins, die door zyn wenk, het eigen bloed verkragt,
 En, uit de onstoffe heeft een stof in 't ligt gebragt;
 Die stort uw adem toe uit zyn azuure zaalen!
 Dan leeft men steeds gerust, bevryt van 't namaals daalen;
 Dan steigert vrouw Natuur op 't wat'rig elpenbeen:
 ô Goôn! waar dryft het hart? waar holt de ziel niet heen?

Ze zinkt, nog klimt niet meêr! Ze rust, ontlast van zorgen!
 God is haar zuiv'ren dag, haar avond, en haar morgen!

Ik zwyg, de stilheit boeit myn tong aan 't duist're slot;
 Geen eik, hoe fier, wierd ooit met meêr geweld geknot,
 Van donderend metaal, als ik, die neêrgezegen,
 Gelyk een aarde wagt, op Danè's gulde reegen.

Verslind Semèle vry, Jupyn door gloed en vlam!

Nog stofse, wyl een God, door vuur haar 't leeven nam.
 Men sterft niet, als men sterft, door brand der opper goden:
 Geen beeter dag, dan als men 't leeven is ontvlooden.

**Zang-maaten, Geneurt ter Verjaringe van Mejuffrouw
 Margareta**
Huisvrouw van den Heer Jan

Mogt ik langs 't Waterwout, gelyk een Roover stroopen,
 En myn heldhafte vuist in 't zog van Paerlen doopen?
 Ik dreef, ô Margareet! uw naam niet slegts, met git
 Op blank papier, maar stal veel eêr al 't zilver-wit,

Dat Tetys boezem drukt, om u daar meê te tooijen;
 Dus zag men 't eêlste schoon, met Oesterdropp'len strooijen.
 Die eer die kwam u toe, ô Paerel van dit Digt,
 En 't was my roems genoeg, had ik die daad verrigt;
 Maar, laas! een Swaane pen kan door geen golven rennen:
 Ik kan den neb niet aan een marm'ren tepel wennen;
 Ik wroet slegts 't aardryk om, en ploeg maar 't bruine zant,
 Daar Daphne nooit een stap heeft met haar voet geplant;
 En evenwel, ik schyn geport door gulle winden,
 Om iets uit 's Aardbols puin, tot uwen lof te vinden;
 Dog 't goud valt veel te slegt, en 't diamant te zwart,
 Voor u, die Venus lach, met held're lonken tart.
 Een Winkel van Saffier, behoeft geen Berg-krystallen:
 Uw Hemels lugt Sattyn kan op zyn plooijen brallen;
 De Morgenstont danst zelfs op uw yvoor gelaat,
 Waar op de vrind'lykheit, zo juist geschildert staat.
 't Is wonder dat de Zon niet zwymt uit haren Waagen,
 Om u haar flonker-staf voor eeuwig op te draagen;
 Dat zy geen Bronnen zweet, vol ryke Majesteit,
 En op den Helikon uw zuiv're deugt bepleit:
 Maar neen, zy is te bot, en kan geenzins genaaken
 Met lippen van Lauw'rier, aan d'ontrek van uw kaaken.
 De Vader zuft op zyn Karos, om 't wonder-schoon,
 Dat vrou Natuur u heeft te kwistig aangeboôn;
 Want, zonder dat, gy zaagt, eêr hy zyn Paarden stalde,
 In dit geschrift gezaait een bos, vol Esmeralden:
 Ik zou door zynen geest, tot uwen lof gespoort,
 Uitbrommen, 't geen nooit is tot iemants lof gehoord:

De naam van Margareet, zou door de werelt klinken,
 Dat godd'lyk pronkjuweel, zou in Robynen blinken,
 't Zou vligen op myn vagt, naar Jupyns staale tent,
 En blyven daar gehuist, schoon 't bovenste onder wend.
 Nu torst myn dommekragt vergeefs uw hooge gaaven:
 De bruine Neger wil in 't zout naar Paerlen graaven,
 En word nog zwarter, door het zien van 't helder wit,
 Van 't elpenbeen, 't geen op een struik van Roozen zit;
 Waar voor de braave Pool, op welk' ik loer, in 't vaaren,
 Zyn ys versmelt, gesnerkt door 't vuur der oog-altaaren,
 Van die geen schat zo waardig agten kan,
 Als 't byzyn van Heer Jan, haar lieve en waardste Man.
 Hy warmt zig by haar ligt, zy koelt zig in zyn plaszen:
 Zy beide zyn voor één alleenig opgewaschen.
 Zy vonkt hem geestig aan, hy valt haar lustig toe,
 En zyn niets van haar spel, als 't lieff'lyk moê zyn, moê:
 Dus trekkebek de Min op groene velt-tapyten;
 Zo mag de zoele jeugt, met vreugt haar tyt verslyten:
 Dus slaat men Starren vast aan 't blaauwe Lugt-paneel;
 Ik zie eerlang een bloem getrokken van den steel:
 Den Moederlyken schoot met vollen glans versieren:
 De Vader van zyn Lief, naar 't kind, en weêrom zwieren,
 Verdwaalen in 't gekus, en 't hupp'len van den mond:
 Een Kraam-vrouw word het best door zulk een weg gezont.
 Leeft zilv're Ziel, vernoegt, met uw Gemaal, in lusten!
 Zo moet onz' Margareet', steeds by haar Minnaar rusten!
 Hy d'Amber van haar lip, 't verborge Muscadel
 Afzuigen! met een drift, die al 't voorgaand' gekwel,

Vergetend', niets meêr wenscht, als hondert jaar te leeven.
 Dit wil de Hemel u, en hem, voor 't minste geeven!
 Eêr dat de wisselbeurt met een verroeste vuist,
 Uw beider Pronk-naalt, met haar knots aan stukken gruiſt.

Graaf Oswald van Hohensollern, Op zyn Verjaarfest begroet.

Al word myn hart voorzegt een Phaëtonschen val,
 Uit Faebus Dag-karos, naar onderaardschimmen,
 Daar nooit de minste vonk van Zonne-vuur kan glimmen;
 Nog staat myn ziel ten trots van donderbuijen pal.
 Geen dood verzuft den moed, van die aan pligt vereelt,
 Zyn roem plant op 't Arduin van ongenaakb're Wallen,
 Waar langs Graaf Oswalds star, aan 't breed Azuur kan brallen,
 Om dat hy is uit zaat van Goden zelfs geteelt.
 Jupyn, wiens septerwenk de Hemel-reuzen dрилt,
 Wierd van den Griek weleêr geviert in tempel-daken;
 Geen Kalchas schor trompet kan die natuur genaken,
 Waar toe dan aardeling, u vlyt met tyt verspilt.
 Zo stoft myn Zangnimf ook vergeefs op Gods Robyn,
 Voor 't heer'lyk Altaar-choor, Heer Graaf, van uw Orak'len,
 Die uitgedost met stoet van deugt, hun vonken schak'len
 Om 't gaafste van uw borst, geviert van groot en klein.

Het Zonne-paart bezwykt alreë in 't Morgen-root,
 Op 't zien van uwe kruin, gevylt door drift van wolken,
 Die hand aan hand geboort, vier Winden door vertolken,
 Hoe Hohensollerns stam, uit godd'lyk bloet ontsproot.
 Deez' dag, den schoonsten dien Natuur haar zelf ooit schonk,
 Verworf een toon, gespoort door schelle Maagde-keelen,
 Die met hun lief gevlei, ook Noordsche Rotssen streelen,
 Terwyl een nieuwer Zon aan Hemel-transsen blonk.
 Hoe snort myn wufte veër zig stomp, van klip op klip!
 Terwyl myn brein, Heer Graaf, uw Wellen wil bezeilen,
 Wiens afgronds diepen lof geen sterveling kan peilen,
 Hoe zeer doorleert in kunst, op de allerminste stip.
 Ik geef het op, 't is eer genoeg voor my behaalt,
 In 't uitten van uw roem te sneuv'len aan uw voeten,
 Waar voor de Reiën van Parnas ook knielen moeten,
 Als slegts uw grootheit door myn kleinte zegepraalt.
 Wat start myn oog, langs ruim verschiet, op wit albast?
 Uit roozen-bloet gestremt, tot keur van poezelheden,
 Alleen gebootst, myn Heer, tot wellust uwer leeden,
 Terwyl Diaan vermoeit, haar blanke dyën wast.
 Dit lodderlyk gezwier, bekroon uw Mann'lyk hart
 Met Hemeldauw, waar in gy eeuwig moogt verjongen,
 Terwyl de zaligheid van boven togedrongen,
 U voere in zoeter lught, bevryt van alle smart.
 Verschoon, doorlugte Man, myn al te stout bestaan,
 Ik vind my veel te bros, om u naar eis te looven;
 Want Oswalds goud, draaft zelfs de hoogste toets te boven,
 Dies wil ik zwygend' door verwondering vergaan.

**Zegen-zang, Opgeheft ter eere van den hoog Welgebooren Heer,
Mynheer Adriaan Willem, *Baron van Keppel*, by het intreden
van het Jaar 1717.**

De staat des Lands gestuurt op 't Haagsche Capitoel,
Naar 't overwys compas der Vaderlyke grooten
Van 't zevental, staat vast, dog was ligt los te stooten,
 Zo Mars den teugel brak, en draaide van zyn Pool.
Schoon Janus Tempeldeur, door vreê gesloten zit,
En dat de Donderaar, vermoeit, legt vastgeklonken,
Nog was die taaije rust, haast weêr ontdooft, aan 't vonken,
 Indien men slegts den Wal ontdeê van Oorlogs-pit.
Daar Pallas steeds de Zaal, en Mars den Muur bewaakt,
Daar moet een Argus zelfs zyn hondert oogen derven,
Voorzigtigheid, die kan een Hydra zelfs doen sterven,
 Als slegts Alcides deugt het brave stuk aanvaart.
Het kroost van Bato, slaapt op 't schild van Mavors moet,
In d'ysre vuist gevat der dappere Oorlogs-harten:
Men zeg ook, wat men wil, ons Land kan Helden tarten,
 Dewyl het niet als Staats-, en Oorlogs-wond'ren voet.

Van dit getal, myn Heer, gy een der eerste zyt,
 Die, uit een sieren stam ontvonkt, Belloon durft trotssen,
 Wanneer haar zwang're schoot zig splyt, als Ethna's Rotssen,
 In vuur, en vlam, het geen de Landman vaak beschreit.
 Dan springt uw drift te paard, als 't vyand'lyk Arduin
 Haar blixemsteenen braakt uit woedende Cartouwen,
 Een Oorlogs-reus, die roem beoogt, kan niets benouwen,
 Als hy slegts standers poot op het geborste puin.
 De veege dood, die schrikt voor Keppels wakker staal,
 En durft geen tweegevegt, met zulk een Man verkiesen:
 Want schoon hy won, hy zou het meest daar by verliezen,
 Wyl men hem Benden slagt, en zend voor zegenpraal.
 De helsche Veerman pruilt, wyl hy zyn Boot ver stelt,
 Die lek, onbruikbaar is, van al het Zielen-voeren:
 Wie kan dien grysaart dog, met reên den baart toesnoeren,
 Wanneer hy van zyn ramp, u als een oorzaak melt?
 Vrouw Venus strookt haar boel, op 't dart'le ledikant,
 De tyt is walgens zat van pluizen, en van vegten,
 Men kan met mond en wang dat vuur vry ligter slegten,
 Als daar men voor de vest een bui van hagel plant.
 Hier wind hy 't minst', die steeds de meeste stormen waagt;
 Dit bloed-krakeel heeft keur van zagter Oorlogs-wetten,
 't Verliezen is de prys, van die 't op worst'len zetten,
 Al was 't van 's avonds vroeg, tot dat de morgen daagt.
 Dog ik val van myn streek, tot op een laagen wal,
 Dies wend ik 't hooger op, en zie het Noord te peilen
 Van uw verdienst', die ik wel wou, kon 't zyn, bezeilen;
 Maar 't is vergeefs, want stroom en tegenwind staan pal.

Vergeef, ô Zoon van Mars! myn laagen Helden-toon;
Ik had wat hoogs in 't zin, dog steilte doet my zinken,
Die 't verst' beklimt, moet vaak een volle Zee uitdrinken,
Of geeven rekenschap aan Rhadamanth zyn troon.
Het ga my, zo het wil, ik heb wat groots bestaan,
En kom ik schoon te kort, uw wysheit mag my straffen,
Ik ly met lust, en zal 'er nimmer tegen blaffen;
Want 't is my lofs genoeg, om uw ten grond te gaan.
Jupyn, die 't al herstelt, het geen zyn hand ooit brak,
Die voer uw kruin met moed, langs vrolyke eere wegen,
Tot dat gy moê van heil, met rust in 't Graf gezegen,
Uw Star geplaatst moogt zien aan 't blaauwe Hemel-dak.

Mei-zang, Op den 18ste Verjaardag van de Kunst- en Bloem-schilderesse Agatha vander Myn.

So als ik eerst ontwaak, in 't vroege Morgen-goud,
Myn Bokken dryven ging naar 't lomm'rig eiken Wout;
Zag ik de Bloem-godes, verliefd ter neêr gezegen,
Nog nat aan hals en wang, van aangenaame regen;
Om dat de Weste wind, die aârs haar koontjes kust,
Nu was op 't wazig blos van zoeter mond belust.

Zy als een Bei, die 't zoet uit bloeissem zuigt, en geuren;
 Riep, wylzy aâmtogt kreeg, zo 't scheen, door droevig treuren,
 Verzwagert zig Apol, met eeuwig kristallyn,
 Wanner hy 't vogt omhelst met lipjes van Robyn,
 En drukt zyn heete tong in koele waterstroomen,
 Alleen op dat myn Man een schoon 'er zou bekomen;
 Zo staat de snoeplust van dien God, my veel te dier;
 Want Flora zit, helaas! ontbloot van haar Zephier.
 Myn hart had deel, 'k beken 't, in 't plengen van haar klagten,
 En dagt, mogt ik myn vlam, in haar gelonk verzagten,
 Zy traande nooit om my, nog myn ontrouwigheid:
 Want Harders min is steeds van alle gal bevreit;
 Maar neen: als beter komt, moet altoos minder wyken.
 Diaan, verbleekt van schaamt', zo dra Auroor komt pryken,
 En buigt haar witte Maan voor 't hulzel van die Maagt;
 Die oorzaak is, en blyft, dat Faebus 's morgens daagt.
 Wat zag ik Vorst Zephier, vernoegt te lekkertanden,
 Wanneer ik voortgestapt, hem leppen zag de randen
 Van flonkerent Agaat, prop vol van Ambrozyn,
 Gedouwt uit ziel en oog van 't Nymphje Vander Myn.
 'k Verwonder my niet meêr van zyn genegenheden:
 Had ik een lyf of tien, ik zou ze aan haar besteeden,
 En was vernoegt, zo zy slegts deelde in myne smart:
 Agaat is wonder schoon, maar valt vaak hard van hart.
 De adem van Zephier kan best haar zinnen streelen,
 Wanneer hy op zyn knie een Mei-lied leit te kweelen,
 En dryft zyn zagte lugt tot in haar boezem in;
 De wind, de Weste wind, heeft streekjes van de Min.

ô Zoete Toveres, Godin der Schilder-bloemen,
 Sprak hy, ik moet uw kunst, ver boven Flora's roemen,
 'k Verlaat myn eigen Vrouw, en geef aan u myn hart;
 Een hart, helaas! te diep in uw penseel verwart.
 Zo 't heeden Flora gaat, zal 't morgen my gebeuren;
 De bloem, die 's morgens lagt, slaat 's avonds meest te treuren;
 Schoot zy hem weder toe: ô neen! dat kan niet zyn,
 Riep 't Prinsje van de lugt: uw bloemtje is al te rein:
 Gy maalt met Goden-bloet, Granaten en hun kleuren;
 Uw verwen zyn Saffier, die Lely-bossen beuren;
 De Violet, en Myrt, die stuuren uwe hand;
 Wat zeg ik meêr? Zephier is door u overmant.
 Hy hoort zig niet, gy zyt Meestresse van zyn zinnen;
 Ik zal, zo lang ik leef, myn Vander Myntje minnen:
 Myn geest zal by u zyn, alwaar gy plantjes teelt,
 En als gy Roosjes drukt, myn ziel uw Roosje steelt;
 Ook dan, wanneer de tyt uw leeven wil verheeren,
 Dan zal men als een Star, door my, u boven eeren.
 Reeds vlegt het Hemeldom, voor u, olyve-groen;
 Maar zagt, myn zoete Maagt, gy hebt zulks niet van doen,
 Apol bekranst zyn Pruik met frissche Lauwer-bladen,
 Wanneer hy digten mag van uwe Schilder-daden:
 Dan juigt het Goden-Choor, en gilt eeuw in, eeuw uit;
 Lang leef Zephier, met Agatha zyn eêlste Bruid.

Morgen-groet, Ter Verjaringe van Mejuffrouw C.....

Aanminnige Catryn, wiens frissche dageraat
 Een Roos, die Lely's kust, in geur te boven gaat,
 Gedoog, dat ik dit wit papier boetzeer, met gitten,
 Zo zal u zagt fluweel op inkt van wolken zitten,
 Gy streeven als een Zon, langs ved'ren van den nagt,
 En zien myn zwakke pluim voor uw altaar geslagt.
 Dit is de dag, ô Goôn! die Venus heeft verkooren,
 Om met een diamant ons harten te doorbooren;
 Dit is die vrolyke uur, waar in Catryn verscheen,
 En teffens met haar komst zo veel bevalligheên.
 Myn maatrym staat verstomt voor zo veel hemel-gaaven,
 Zy struikelt naar de kunst, in 't midden van haar draaven,
 Zy smyt de Lauw'ren weg, en zalft uw hoofd met smout,
 Waar van de Faenix 't nest heeft voor zyn Jong gebouwt.
 Al de Amber van Natuur moet hier te zamen stollen!
 Dat Faebus goude kroon komt op u vlegten rollen!
 Dat gy Adoôn geniet in 't eêlste van uw jeugt!
 Zo pryk uw geestig brein, door sprenkelen van deugt,

Tot een Saffiere Zuil van Jupyns steile transsen!
 Wat zullen daar al gloet, al teëre vonken danssen?
 Hoe 't hart gebalzemt zyn, dat onder kweelent leeft,
 En langs een Myrt feston, zelfs de eeuw te boven streeft?
 Door 't lodderlykste zoet, en sap van zuiker-rieten;
 Wie zou in zulk een bron niet graag zyn vuur uitgieten?

**Bybel-stof, Schielyk uit de pen gevlooten, by het Verjaaren van
 Mejuffrouw Zuzanna Bloemendaal,
 Huisvrouw van den Heer Heroman vander Myn;
 kunst-schilder, &c.**

Was Edens lustpriëel nog in de klei te vinden,
 Zo streefde ik Elohiem om 't aangenaamste fruit,
 Waar op den adem Gods zyn dauw van zilver stuit,
 En schonk het heeden aan de beste myner vrienden;

Wiens Jaardag word geviert, by 't Scheld, op blyde stranden,
 Daar liefd', op liefd' verzot, Zuzanna's koontjes kust,
 Dewyl haar wil, uit God gehouwt, op deugden rust,
 Die nimmer in het aards, met zinnen lekkertanden.
 Nu is die Hof te ver, of voor Natuur verborgen,
 Die in den laagsten grond, maar as en vezels vist,
 Waar door de fynste geest vergroft, het beeter mist,
 En brengt den sterveling, op 't hooge school van zorgen.
 Myn Hagar weent om vogt, voor 's Jongens drooge lippen:
 Stuurt uwen Engel af, dat hy de Ziel-bron wyst!
 Daar Ismaël van God word in 't Woestyn gespyst,
 Eêr 't hartje, reeds te mat, komt uit het lyf te slippen:
 Zo groeit de Levens-boom, uit Eva's zaat en vlooden,
 En drenkt de Ziel met melk, die uit Gods speenen groeit,
 Als hy op 't Kruis-altaar, al 't vuur met water sproeit,
 En ziet de Lamm're wol, in Purper kuipen bloeden.
 Jeruzalemsche held, die Zions dogt'ren kussen
 Op Libans hoogsten top, daal tot uw Tempel neêr,
 Zo eet de Wolf geen Schaap, maar voelt zyn tant te teêr,
 Om Jesus heilig volk, door zyn geweld te blussen.
 Hoe dobber ik zo om, langs krystallyne baaren,
 Waar Noach, uit zyn schulp, het Duifje vliegen laat
 Naar 't Duin, daar 't vet Olyf, altoos te groeijen staat,
 Voor die de kiel, aan God, vertrouwt in zyn gevaaren.
 Ik kryg een groenen tak, uit Tortels lieve lippen,
 En schenk hem aan Zuzann', tot teeken van Gods vreê,
 Die God betrouwt op 't zout, komt onverwagt ter Reê,
 En voelt hem zelfs, uit zig, in ons gemoet inslippen.

Houd Sabbath, Zebaoth! onz' Ezel leid in stallen,
 En ziet het Bethlehem vervult met eeuwig brood,
 't Geen door den Schepper zelfs, uit Maagde-roozen sproot,
 Waar van de wereld leid in zonne-goud te brallen.
 Drukt zegels op het Was, het geen ik kom te leggen
 Voor 't Diamant, waar door de wereld word gedaagt,
 Zo is Zuzann' gekneet naar 't beeld het geen gy draagt,
 En weet op Christus wenk alleen maar ja te zeggen.
 Men steigt, of duikt, men leeft, of sterft naar Gods behaagen,
 Het Paradys vaart meê, want 't leeft alleen in ons,
 Door hem die Duivels gaf, met Hel, en dood, den bons
 Door 't klimmen naar de lugt, op zynen Zegen-wagen.
 Zet uwe deur wyt op, Azurre pronk-paleizen,
 Zo treet de held vol moed, de fieren Hemel in,
 En dwingt de Maan, te los, naar 't raadslot van zyn zin,
 Waar door het killig ys, naar de Ooster-kim gaat ryzen.
 Stuur uwe Booden af, zo houd men Pinxterfeesten,
 Daar 't vuur de harten zweept, tot spreekken van den lof
 Dien hem toe komt, die slegts de vlammen draait in 't stof,
 En schoeit het zielen vogt op puik van Starre-leesten.
 Geen afgrond knelt de Ziel, op dorre Winterheiden,
 Daar 't sneeuw de Velden pynt, nu 't Bloemendaaltje bloeit,
 Een Nardus zoetste reuk, waar van den Heiland snoeit,
 Als maar de Minnares uit liefdens-pligt wil leiden.
 Hy likt de traanen af met zyn Saffiere zoomen,
 En stort zyn zaat haar in, of maakt ze weeldens vol;
 Houw op verstompte pen, Gods wellust maakt ons dol,
 En doet uit 's Aardbols drek, ons naar den Hemel komen.

Zingt Eng'len nu het Lied van Bruigoms zoete nukken:
 Want Salamon, die lagt thans duiven oogen toe;
 Laat vallen het gordyn, want liefde word nooit moê;
 Maar doet Bethesdas worm nog danssen op zyn krukken.

**Blyk van Liefde en Kinderpligt, Opgesteld ter Verjaringe van
 myne lieve en waarde Moeder Margareta Voster,
 Weduwe van Cornelius van Swaanenburg.**

Verlaat een Ooijevaar de gevels van het land,
 En kiest voor Wintertyt een aangenamer strand;
 Hy torst het Vaderlyk geraamt' op by zyn schoulers,
 En leert den sterveling den pligt eens Zoons, tot de Ouders.
 Ik die de Wetten ken, en de eer van Vrouw Natuur,
 Weet hoe het killig ys zyn leeven krygt van 't vuur.
 Dies dek ik met myn Ziel, de half bevrooze spieren
 Van u, wiens Jaardag, dien ik tragt, als 't past, te vieren.
 Een Vogel neemt zyn streek, met Grysaarts, door de lugt;
 Maar ik, ik voer u Hemelwaarts, door myn gezugt,
 En bid van God, voor u, al wat u kan behaagen;
 Kan wel een zwakke Zoon een Moeder verder draagen?

Zo 't mogelyk kon zyn, 'k gaf u uw harten wensch,
 Dog denk, die van een Vrouw voort komt, is slegts een mensch,
 En hangt gestaâg van hem, die 't alles moet bepaalen.
 God, die uit nietig niet, een wereld wist te haalen,
 Die schep, om u, kan 't zyn, den allerblydsten dag!
 Een dag! die nooit geen oog te vooren schoonder zag!
 Een dag, die nimmer daal! of zo ze dog moet zinken,
 Dat zy uw lydstar strek om schoonder nog te blinken.

**De Zwakke Lier in 't Harnas,
 Op den Verjaardag van Mejuffrouw Catharina V... Weduwe
 van den Heer J... S....**

Wie schaft myn doffe Ziel thans moet, en fiere pluimen?
 Wat vyand moet het Veld voor onzen Sabel ruimen?
 Wien geld het dezen dag? nu ik in 't Harnas trap,
 Als een die glinsters tergt, en naar het Vuurhof stap.

Myn Ros dat briescht, en snoeft, het stampt de klippen stukken;
 Het wil het steilste groen van Pindus hoorens rukken;
 Die kruinen zweeten al, en spuuwen Lauw'ren uit,
 Om dat myn Oorlogs-bas reets op hun lendens stuit.
 Daar vel ik Lans en Speer, het spel dat zal beginnen,
 'k Wil duizent werelts, zyn z'er slegts, zo aanstonts winnen:
 Dat valt een Kakus ligt, dat is geen Typhon zwaar,
 Dat hy Gods lampen keelt, en toortssen sleept by 't haer.
 Die Baggen huilen reets een reegenboog van kleuren,
 Om dat men beter zon gaat op hun zetel beuren.
 Weg goud, en Majesteit van 't opperste gestarnt'
 Voor 't diamant gelonk, 't geen langs uw Duinen barnt;
 En als een Amazoon den Wal beklimt der Goden,
 Alwaar men deugt trompet, daar is geen schyn van nooden;
 Daar stelt zig Aard, en Zee, gewillig in den band,
 En zo ze 't niet en doen, men blaast ze straks in brand.
 Dat geeft den Krygsman moet, als hy in 't hart der vlammen,
 Het barsse moortmetaal, kan van zyn pooten rammen,
 En Doggen beulen mag, wiens muilen dol verwoet,
 Slegts yzer tanden, met een saus Salpeter gloed.
 Dat 's kost, die Pluto smaakt, als hy wil banketteeren;
 Een Sulpher-myn, strekt Mars een dis om aan te smeeren,
 En als de Donder bulkt om 't knorren van Jupyn,
 Dan kunnen Negers van de Hel, eerst vrolyk zyn.
 Ik slimmer, als dat Graauw, zal 't op een blixem waagen,
 En Catharina's Vaan, voor myne Troepen draagen;
 Rinkinken op de Vest, en brullen door het heir:
 Stryt voor haar lof alleen, of werpt uw spietssen neêr.

Daar vreet myn veder vuur, myn inkt die is aan 't branden,
 Waar zal 't papier, aan welken oever zal het landen?
 Mag het den Etna zien, de spookten van den nagt?
 Of zal 't ten gronde gaan, en sterven in zyn dragt?
 Neen, neen, de Hemel lagt ons toe, als uitgelaten:
 Apollos maatschappy, die huppelt langs de straaten,
 Rammeit de Poolen los, de grendelen van ys,
 En gilt in 't kille glas: Cathrina hoort den prys.
 Nu 't sneeuw aan 't dooijen gaat, zo is de dam gewonnen;
 Want liefde sloop de kouw, en voelt geen sap meêr ronnen,
 Om dat Natuur doorpriemt, op spreijen van Yvoor,
 Haar bloed te geestig kwist langs wangen van Auroor'.
 't Vloeit alles heen en weêr. ô Zon! omarmt uw vogten,
 Myn Zeeschuim is verhit, door duizende van bogten;
 Men damp't zyn zelven uit, waar vind ik weêr myn ik,
 Die als een jonger Mars, in Venus bouten stik.
 Dat is her loon eens Gods, die Hydras kan verpletten,
 Alwaar Cupido vegt, ontfangt Alcides wetten:
 Hy die met vuur begint, krygt water in het end,
 En duikt, als Phaëton, in 't eeuwig Element;
 Wiens takken van koraal, hun paerle bloeiszems geeven,
 Wie zou om dit genot niet aanstonts willen sneeven?
 Te meêr, daar 't Esmerald, op 't zilver van 't Heel-Al
 Geboort' blyft met een naam, die nooit verwelken zal:
 Een naam, die stralen geeft, uit heilig goud gehouwen;
 Staat my, vier Winden by, en wilt den rol ontvouwen,
 Waar op ik haar borduur, die Hemelen braveert,
 Wanneer de Faenix pogt, zo is hy uitgeleert;

En ziet zyn Offer meest in rook en smook verdwynen,
 Daar 't Boskaneel, gehakt uit eeuwige Robynen,
 Steets ryken Amber schept, en tyden overleeft.
 Uw Wierook, ô Catryn! die boven Flora's streeft,
 En al de Zaaen tooit van Jupyns Hemel-daken,
 Zal nimmermeer ten eind van Gom en geur geraken;
 Wyl die uit vast Cement, aan een gekneet, gewis
 Een pronkspits hier vertoont van Pallas beeltenis.
 Duikt in uw Kelders dan, aloude Praalgewelven,
 Gelyk de Mollen in de klei de kluiten delven;
 En kiest het naare graf van elks vergetenheit,
 Dewyl de veêr, die 'k bouw, op hooger toonen ryt,
 Als d'Aardbol toomen kan, of met zyn aâm omvatten,
 Wat ziet men reeds al goud uit Ganges ader spatten?
 Hoe gloeit zelfs de Oceaan, en wat gaat Tagus aan?
 Waar haalt gy, zwarte Moor, al 't blanke zog van daan?
 Wilt gy my in uw schat, en diamant verstikken?
 Neen, Indus, neen, blyf t'huis met al uw strik en kwikken:
 De naalt, die ik verzin, hoeft zulke lorren niet.
 Men ent een and'ren stronk, door wolk en ruim verschiet.
 Ik plant Zafieren, op Zaffier, en Star, op Starren;
 De Hemel schaft my vlam, de Zon smeult op haar harren:
 Dat bloozende Metaal, 't geen op zyn vuurtest kookt,
 Giet ik, van Oost toe West, dat Zee en Aarde rookt;
 En beur het op myn schoft, om Berg en Dal te trotssen,
 Of is dat niet genoeg, ik stapel 't Meir tot Rotssen,
 En knêe zyn afgrond vast aan myn verheven Digt,
 Het geen voor niemant, als Catryn, den hoet aflight;

Dewyl 't geen splinters schuuwt van krakende gareelen,
 Men zou een wereld, dus gehart, wel vierendeelen;
 Een Hel opslokken, in 't gezicht der wakk're Goôn,
 Ja zelfs de bleeke dood, die nimmer sterft, nog doôn;
 Maar zagt, hoe tuim'len langs myn kop, der Goden vonken,
 De Swaan, die dolt op 't nest, de neb is vol, hy dronken;
 Hy schud zyn veëren uit, en weet niet wat hy wil:
 't Heel-Al dwaalt in de ban, de Schepper, die lykt stil;
 't Is of een Chaos zwoegt, naar blyder morgen-blikken,
 Wie zal het beeld der deugt: wie zal het best opschikken?
 Of ik al toorens bouw, een Babylon oprigt,
 Myn eigen taal, verwacht, vliegt my in 't aangezigt,
 Om dat Catryn te steil, onnaakbaar door haar gaaven,
 My doet op Faebus Henkst, geheel te barsten draaven;
 Gelyk een Atlas lilt, wanneer een Lugt-Orkaan,
 Door vuur gespoort, de kouw tragt uit het Veld te slaan;
 Zo duik ik voor myn moed, slegts barre Noorder-buijen.
 Stuif Zeevorst van uw dons, op 't zien van 't blaazent Zuijen,
 En grypt, by 't schreeuwent zout, een Walvis in den arm,
 Die knarssende van spyt, om 't onverwagt gekarm
 Van Thetys Jufferdom, de Maan bezwalkt met dampen,
 Zo ziet geen gryze stok deze Ikareesche rampen
 Eens Zoons, die op zyn Was, en wufte veëren stout,
 Een Zon begluuren dorst, die de oppertoomen houd
 Van waarheit, en van trouw, en dus haar Kar kan dryven
 Tot zulk een hoogen ligt, daar 't al moet duister blyven,
 Het geen myn los verstant boetzeert met dartel git;
 Het eeuwig Diamant, dat op Robynen zit,

Bestuwt van blaauw Azuur, en tintelende stralen,
 Wil van zyn steile Burgt, en zetel zelve daalen,
 En drukken op Albast, met Ebbe toetsen uit,
 Een zilv'ren helden-klank, die langs vier Winden stuit,
 Tot lof van 't wonder goud, waar uit gy zyt gedreeven!
 Myn driften, ô Natuur! zyn weêr aan 't gaan, ze leeven,
 En heigen naar het kleed, het geen zo'n ziel vergult,
 Dus word een Morgenstont van 't hoogste vuur gehult;
 Zo stygt zyn dag ten top, zo kan geen avond naken,
 Als daar het Bruilofts-feest geen and'ren nagt zal maken,
 Dan die van vlammen vol, de Hemelen kristalt.
 Dit is myn wensch, Catryn, waar op 't gordyn neêrvalt.

**Digt- en rym-festoen Gevlogten ter 29ste Verjaaringe van
 Mejuffrouw Margareta.....
 Huisvrouw van den Heer Jan.....**

Gord my den zadel vast, en toomt het Zonne-ros,
 ô Volk van 't steil gehugt; ik ga 'er zo op los,
 Met zweepen in de vuist, in 't aanzien onzer Poolen,
 Al zou de Ruiter zelfs van 't spoor des Digtters doolen;

Hy, die voor Wildernis, nog woeste Heiën schrikt,
 Hy, die geen water vreest, dat zant en klippen slikt,
 Nog woedent vuur ontziet, 't geen knarsent op zyn tanden,
 Een Mars, die yzer slokt, durft in het nest aanranden;
 Waagt dezen dag een togt, die Jupyn zelfs ontstelt.
 Ik zet het langs 't Azuur naar 't eeuwig Starrenvelt,
 Daar Vader Faebus danst op onuitblusb're koolen,
 By 't glinsteren der vlam, slegts Bassen en Violen,
 Die 't goud, 't geen anders stolt, doen vloeijen heen en weêr,
 En duik met eenen sprong in dat schatryke Meir;
 Om dus, verguld van huid, den Aardbol toe te lonken,
 Die zwarte Ryks-slavin zal dezen dag eerst pronken,
 Ontketent van den nagt, in eer en Majesteit,
 Om dat myn fiere toon voor haar Dogter pleit.
 Steekt vry de borst voor uit, Natuur, op uwen Waagen,
 Om dat gy hebt gebaart, 't geen eeuwen is gedraagen;
 Uw schoot zo lang gescheurt, door arbeids wee, en ach,
 Sluit zig vry altoos toe, naar 't geeven van zo'n dag,
 Waar in een Paerel bralt op diamante Zuilen.
 Vrouw Thetys krop die barst, ze kan van spyt niet huilen,
 Die anders droppels schreit, in zilver ingeleit,
 Om dat een heele mein van glans ter kil uitgleit.
 't Is of de donk're buik van 't blyvende vermoogen,
 Zyn stralend ingewant heeft teffens uitgespoogen,
 In kroezen van Saffier, en beekeren Robyn,
 Om al zyn grootsheit eens te zien in 't eêlste klein.
 Juig op uw eigen trom, ô Temmer der vier Winden,
 Die nimmer iets verliest, als om het weêr te vinden;

Dat gy vergeefs geen sprong op 's Aardbols spieren deed,
 Nu gy het loon aanschouwt van uw vergode zweet.
 Wat tepelde uwen brand niet duizende van golven?
 Hoe was de Zee verhit? de Aarde in ligt bedolven?
 Eêr gy het Beeld verzon, dat ons Gedigt versiert;
 Sta ruim, Apol, sta ruim; Jupyn die zegenviert.
 Pas was zyn zaat gestremt, zyn nukken aan 't bedaaren:
 Die donderende bui begon naâuw op te klaaren,
 Of Venus joeg haar melk uit weelig elpenbeen,
 Als Rooze- en Lely-dauw, naar deeze aderen heen,
 En gaf het wigte een vel, 't geen Hemels moet beschaamen;
 De Noorder Reu die sliep, op dat het West zou aâmen;
 Die dreef de Oranje vrugt naar Flora's lieveling,
 Om welkers roem alleen, ik Nachtegaal, en zing
 Gelyk een Choor-koraal, wiens keel trompet, aan 't blaazen;
 Een Marmer Kerk-gevaart', kan door den galm verbaazen,
 Als hy God Janus Hut met zilv're klanken sluit,
 Tot spyt van Veltheer Mars, die 't Graauw tot Oorlog ruit;
 Zo dra zyn kam, pas root, aan 't woeden slaat, en tieren,
 Laat zo een Havik vry met yz're vlerken gieren,
 En gonzen langs het glas van 't opperste gebouw,
 Ik blyf het teêre dons van Paphos wangen trouw:
 Ik kus, met zoelen inkt, thans de eêlste van haar spruiten;
 Dog of ik zuiker nam, om regt de zoetheid te uitten,
 Waar me zy ingeleit, de Muscadellen tart,
 'k Bleeftog in 't werk, als een die in een Chaos wart.
 Net als een Tantalus, zou 'k grypen naar de Druiven;
 Want of schoon de Ethna dorst, hy mag geen water kluiven;

Maar schrokt het heetste vuur tot zyn bederf en schand,
 En smult, als Kinderbeul, aan 't snerkent ingewand:
 Dus vaart de Palfenier van God Apollos Paarden,
 Die 't wilde dier beklom waar op de Musen staarden,
 Om Hemelen te zien in hun verhevenheit;
 Ik ben maar als een damp, die slegts op blixems byt,
 En woede blikken vreet by 't buld'ren van Orkaanen,
 En zonder vrees voor straf van Jupyns moed, en Vaanen,
 Myn tand en kiezen kneus op zyn gehart metaal,
 't Wordt tyd, 't wordt tyd, ô Zon, dat ik naar onder daal;
 Dat ik een Wolke-breuk uitbrom van Wierooks-geuren,
 Een Regen-boog schakeer van vlugge Faenix-kleuren;
 Dat ik in 't laage Woud een Harders liet begin
 Van Vrouw Marg'reta's lof, tot aazing van de Min;
 Daar krygt myn Harp een stuip, een trekkinge van aâren;
 Zou wel de ziel van d'eene snaar in d'and're vaaren?
 Zou ik wel dollen, op myn kooi, geheel ontzint
 Van 't sap, het geen men in vorst Bacchus tepels vind?
 Het zy ook, hoe het zy, de Swaan is uitgelaten,
 Zyn neb proeft melk, zo 't schynt, van jonge Honingraten;
 Hy lust geen and're kost, geen prammen van kristal,
 Wat of het op het laast', ô Goôn! nog worden zal?
 Danst Lelydal! ei danst! om 't joelen van myn pennen:
 Uw Digter is velieft, zyn Lauwer niet te mennen;
 Hy dompt het eeuwig groen in uw verborgen wit,
 En kust de Roozen-gaart, die langs die struiken zit.
 ô Bondelen van bloed! vernis van gryze Starren!
 Myn Orgel is op hol, zyn braafste Nooten warren;

Ze zoeken heul in gloet, in trotsser Majesteit,
 Als in het Mexikaans Geberg't verhoelen leit.
 Weg goud, weg wufte stof van 's Werelts ryke troonen,
 Ik wil Marg'reta's kruin met blyder Palmen kroonen;
 Want zulk een Diamant, vereist geen diamant,
 Als die de Schepper zelf heeft in haar borst geplant.
 Ze boeit Saffier en git aan 't dart'len van haar oogen,
 Granaten aan de wang, met Lely's overtoogen;
 De Persik, Abrikoos, de Karssen en Morel,
 Die vloeijen van haar mond, gelyk een Nectar-wel
 Die langs de pinnen holt met hobbelende zonnen,
 Waar in het vormgestel, voor 't daalt, eerst diend te ronnen;
 Dit maakt de Goden zat aan Jupyns vollen dis:
 Schaf my een kroes hier van tot haar gelykenis.
 Zo druk ik op Azuur, niet aârs als star en straaen:
 Geen Schilder kan haar beeld, met wiszer verwen maalen;
 Want ons Karmyn besterft by zulk een Karmoosyn,
 Als haar sneeuwit borduurt met ranken van robyn;
 Het geen Natuur getuult heeft in verborgen hoeken.
 Hoe kost Saturnus Zoon, die schoone veêren zoeken?
 Waar plukte hy zo'n pluim, die langs zyn Helm afwaait,
 Gelyk een Morgen-spruit, die 't eerste dagligt kraait?
 Hebt gy u zelfs verkragt, Bevrugter van u zelven?
 Hebt gy in 't eigen klei, te rits van togt, gaan delven?
 U zelfs verlost van 't uw'? het zelfs gevoed, gespeent?
 Met traanen groot gemaakt, die uwe boezem weent?
 Op uwen arm gezolt? gekust, gelept, geneepen?
 Uw zelven aan het Wigt verzoent, verlikt, vergreepen?

Hoe komt het zo volmaakt, zo juist, zo teêr van leest?
 Houw op, ik vraag niet meêr, 't is 's Vormers wil geweest?
 Zyn denkbeeld is genoeg om werelden te scheppen,
 Als hy de ratel roert, kan 't ligt den nagt opkleppen;
 Al 't geen hy aâmt, dat word, en moet weêr straks vergaan,
 Zo dra hy rugwaarts geeuwt, en laat de vezels staan:
 Als hy zyn zelven tast, dan ziet hy duizent Hem'len,
 Slegts knobbelen van glas, waar in de Zielen weem'len,
 Gelyk het vuur in 't hart van 't stralend' Diamant,
 Het geen de hoogste kroon van alle steenen spant.
 Uit dat gewest, zo vreemt, is Margareet gevallen,
 Om op den kloot van 't rond, als een Godin te brallen.
 Ja, heerschter op, ô Zon, met bevalligheid,
 Tot dat deze eeuw van staal den tyd aan stukken ryt,
 En u in dreeven voer, die nooit door kouw verslenszen,
 Kon ik nog meêr, ô Goôn! kon ik iets beters wenschen!
 Ik dampte myne Ziel ten Offer voor uw troon,
 Op dat haar meêr wierd, als ik denken kan, geboôn.
 Maar zagt, myn long die zwoegt, 'k ben mat, wat zal 'er worden?
 Gods wind is veel te dik, wilt my den navel gorden,
 Op dat ik niet en barst door 't Quik, het geen my spoort,
 Niet iets aan 't volk vertrouw', 't geen nimmer is gehoort:
 Dat ik geen toverklok doe baszen langens de eiken;
 Geen Gryze Bos-Papin, zie op haar kruk bezwyken:
 Want 't spog, het geen ik braak, is woedender van gift,
 Als 't schuim, het geen de kunst van haare test afschift.
 Ik heb te lang geleeft, om langer nog te leeven:
 Myn Bed dat is gespreit, ik ga my zelf begeeven;

De Faenix zuft op 't smout, op 't heilig Berg-kaneel,
 En leit het hoofd reeds neêr, vermast van snaar en Veel,
 Om 't Wierooks-vuur te zien, het geen hem zal verbranden,
 Hoe wil de Zon: hoe zal zy heden lekkertanden?
 Als zy zo'n ziel inlurkt, gelyk myn eigen is;
 Die steeds de waarheid treft als hater van 't Vernis.
 Rukt nu de Bylen uit, verborge wonderkragten,
 En wilt my in 't gezigt der stervelingen slagten;
 Uw Os is vet geweid, ik heb het gras geknaagt,
 Myn avond is voorby, Gods dageraat die daagt:
 Een toorts zit op haar Kar, en zal den dag regeeren,
 Ons Offer-bloet geplengt, haar fiere gangen eeren;
 Het doods-gezigst gestolt, en veeg, nog drukken uit,
 Het geen ik zwygen moest om een vervrongen luit;
 Die adems boeijen wou aan schelle Maagden-keelen,
 Die haaren Digter, thans gaan in vier deelen, deelen,
 Op dat geen Element verstookten blyven zou
 Van 't heerlyk pronk-gevaart', het geen ik heeden bouw
 Door 't spillen van myn geest, voor Vrouw Marg'reta's gaaven,
 De dood alleen is 't loon, voor al 't verstandig slaaven:
 Hy die iets anders wagt van arbeid, zweet en bloed,
 Is nooit een egten Zoon van Pallas opgevoed;
 Maar slegts een aterling, die agter 't land moet doolen.
 Nu is myn ziel verbrand, haar as draait door twee Poolen;
 Dog klampt den oudsten aan, als die de naaste schynt,
 Waarom ze dezen dag uit haar kales verdwynt.
 Zy steekt haar matte vuist in uw geëerde handen,
 En gilt: Ik storf op 't bed van eêr, wil zegebranden;

Bevestigt dezen dag den Goden wat gy zyt.
 Vaart op een blixem heen, daar geest en stof zig scheid,
 En stort uw kruiken uit, om 't goed aan u geschonken,
 Zo blyft gy steeds aan God, als ik, aan u geklonken;
 De Vader, Vader u, door 't geeven van een kind,
 Waar in de Naneef staâg de deugt der Ouders vind!
 Op dat de stam van Pool, van eeuw tot eeuw mag brallen!
 Tot dat het groot gordyn eens end'lyk toe zal vallen;
 Waar agter gy gelaarst zult treden op koraal,
 Met uw gepaerelt wit langs een Turkooisse zaal;
 Die vlam op vlammen schiet, om stadig uit te schat'ren:
 Nu praalt ons eeuwig vuur op zyn gewyde wat'ren.

**Zegenwensch, Ter 25ste Verjaaring van Mejuffrouw
 Clara.....
 Huisvrouw van den Heer Swerus... &c.**

Men hoeft thans geen Crystal in zilver vast te planten,
 Nog boordzelen van goud te slaan om Diamanten;

Om al het sneeuw-wit vel, van 't blankste Paerlemoer,
 Waar op Vrouw Venus eêr langs marm're dreeven voer,
 Tot tootszel van een beeld, 't geen ryk van deugds Saffieren,
 Haar eigen pronk-albast, het voeggelykst' kan sieren.
 Daar het volmaakt' ontbreekt, daar diend alleen 't blanket;
 Dog 't zuiv're Lelyspier op root Sattyn gezet,
 Zwoegt alle verf voorby, door tederheit van stralen.
 De Zon, gedost in vuur, kan wel Azuur-stof maalen,
 Met laggent Puper-root, dog nooit genaaken 't ligt,
 Het held're levens-kwik van Clara's aangezigt.
 Haar ziel speelt door haar oog, haar zinnen uit haar zeden,
 En juiste sierheit heerscht in haar aanminnigheden.
 Natuur was op haar eêlst', doe zy dit hel Y voor
 Tot proef van hoogste kunst, uit 's afgronds mein verkoor.
 Al kwam Homeer te veld, met duizende Heleenen,
 In plaats van één, om meêr Trojanen te doen weenen,
 Als d'Aardbol voeren kan, hy gaf die al den schop,
 En trok om dit Juweel de Lauw'ren van zyn kop.
 Het huppelende vogt, dat stolt op Pindus kruinen,
 En 't Helikons geraamt' stort neêr tot wrakke puinen;
 Niets durft om deze Vrouw, de hand slaan aan de Lier,
 En was ze niet getrouwt, Jupyn wierd wis weêr stier.
 Een nieuwe Euroopa vlegt op heeden bloemen-kranssen:
 Dit is een volle Maan, waarom de Starren danssen;
 Een teder dagfluweel, waar voor de nagt verdwynt,
 En 't waare Morgen-light, dat uit de kimmen schynt.
 Ik heb nog niets gezeid, ik zal ook niets beginnen.
 Verwondering zal 't Veld op onze pluimen winnen:

Want hy, die al te los zig op zyn wiek verlaat,
 En verder met zyn brein, als 't steig'ren kan, opgaat,
 Word doorgaans neêrgeklotst, gelyk de trotsse Ced'ren,
 Die zig voor 't bars Cartrouw des blixem Gods verned'ren.
 Die 't bultig kei opzwoegt van 't Pirinees Geberg't,
 Dat met zyn taaijen nek, de steilste wolken tergt,
 Schokt dikmaals van 't bestek in yz're slaap-spelonken,
 En vind zyn denkgestel in Laethes-stroom verdronken;
 Die 't water ploegt van 't Meir, of op een goudtogt trekt,
 Word veelmaal, eêr hy 't denkt, van een Orkaan begekt,
 En zuipt als dol naar vogt, zyn naauwe balg te barsten.
 Die zig het naast' verbeeld, is veeltyts 't aller varsten.
 Van dat gewenste spoor, 't welk hy met drift begeert.
 De kleine worden meest van grooten overheert;
 Dies kruip ik in myn schulp, en doe u opwaarts dringen,
 Gy moogt het allerbest' de schaduwen verwringen.
 Ik spoor geen Rossen aan, geen vonken op deez' tyt,
 Op dat Prins Faëton niet uit den Waagen glyt.
 ô Vader Faëbus! die met uw vergulde zeelen,
 De heele wereld kunt in dag en nagt verdeelen;
 Druk eens uw Harp, met klem, en zing Vrouw Clara's lof!
 Myn heesche stem valt plomp, myn keel is veel te grof.
 Daar opent zig de Lugt, de Zon vol gloed, wil dart'len:
 Ik zie dien ryken Vorst, reeds langs den Lugt-bol spart'len;
 Hy roept: deez' schoone dag zal eeuwig blyven staan,
 Om dat deez' schoone Star, daar in is opgegaan:
 Een Amazoon van melk en bloed, versiert met gitten,
 Die in een teêr tapyt van Paerle-snoeren zitten,

Waar by het Purper speelt van wang- en monds-robyn.
 Myn Kar, zo groot, ô Goôn! valt voor dien schat te klein!
 't Heel Oosten schynt ontbloot van zyn Carmyne lippen;
 De Roozen moeten van haar wang den dauw afstippen:
 Vrouw Flora word vervreemt van 't Amber van Saphier,
 Wyl al 't Kaneel zig van haar wend, en spreit zig hier.
 Schreit, Watergoôn! niet meêr in uwe Wilderniszen,
 Een stoet van Oester-vagt, waar naar de Negers viszen,
 Om onze Westerkust te sieren met uw schat.
 Hier is te zaam' gestolt, meêr als uw schoot omvat:
 Een drom van Hemel-zoet, een Nectar voor de Goden;
 Een lekk'ren dis, om zelfs de deugt te gast te nooden,
 Waar voor Apollo daalt, en eeuwig tuim'len moet,
 Op dat zy ryën mag, en hy slegts gaan te voet.
 Daar zwymt de Dagkaros, in 't diepst' der breede baaren,
 Op dat Vrouw Clara zou voor hem naar boven vaaren.
 ô Zuivere Diaan, pryk steeds aan 't Firmament!
 En heersch daar met uw toorts! zo krygt de zon haar ent.
 Dan word Endimion op Lathmus plein bekeeken,
 Hy, door haar reine hand, aan wang en mond gestreeken,
 Heel teeder aangeroert van dat volmaakt koraal,
 Dat God Jupyn, voorheen gekweekt heeft in zyn Zaal.
 Heer S.... is de Man, waar van ik kom te spreken,
 Die zyne kudde wyd, naar klare waterbeeken;
 Die aan die Bronnen rust van 't heiligst' Marmersteen,
 't Welk van hem word met zo veel hart steeds aangebeên!
 Dat Faebus beide u kroon met Daphnes groene haeren:
 Dat Juno 't Egtverbond wil steeds voor u bewaaren!

Uw kusjes vriezen doen tot splinteren van glas!
 Tot keur'lyk Menschen-zaat, en eeuwig Vlees-tyras!
 Saturnus hou zyn togt, zyn mag're luimen binnen!
 Zo zal Adoon' zyn Lief, en zy hem altoos minnen.
 'k Zie 't borstelige Zwyn reeds neêrgeveld, schep moed:
 Daar is geen ongeval, dat liefde hinder doet.
 De Myrt' geef frisscher reuk voor uwe levens-spiere!
 Deez' beide zyn weêr aan het kweelent tireliere;
 Zy slaan haar vlerken 't zaam', als Duiven zonder gal,
 Wat of van dit gewoel, nog end'lyk worden zal?
 Te rug, ô Goôn! maakt plaats voor jonger Morgen-starren!
 Heer gaat zig in zyn Clara's ved'ren warren!
 Men bootst' van vuur en vogt een ted're Roozengaart!
 Een Lelyhof, rontom voor Noorde-wind bewaart.
 Wat Elepenbeen stolt hier Pigmalion tot Menschen?
 Narcissus zou geen Lief, zo lief ooit konnen wenschen!
 Kom Weste-wind, ei kom met uw Oranje geur!
 En sluipt het ted're blos met zuiker-waastem deur!
 Zo leeft in eeuwigheit de Nazaat van twee harten!
 Die in opregte trouw, de heele wereld tarten.
 Ach! kon ik met myn geest, nu uit 't Arabisch Wout
 Al 't kruit u plukken, daar de Faenix 't nest van bouwt!
 Gy zat op Wierooks-duin de Zon van ver te lonken,
 Om als een Etna zelfs in 't vlak der Zee te pronken!
 Myn Swaane-pen te zwaar, kan door geen Lugtplein gaan,
 'k Had anders schooner wensch, gelooft het my, gedaan!
 Ik geef't te Goden op! dog zweer hen by hun kroonen!
 Dat zy, wat dat zy zyn, in gunst u beï betoonen!

Dat zy hun veege wrok verdeelen ondereen!
 Wy maken hen ons kwaad, zy ons hun goed gemeen.
 Neptunus lei uw kiel voor 't stuiven van zyn Reuzen,
 Gerust ter haven in! eêr Roer of Masten kneuzen!
 Merkuur, die prop hem vol van 't Peruaansche stof!
 De Faam zwyg altoos stil! of spreek niet als lof
 Van Clara's vroomme ziel, en van haar Uitverkooren!
 Wiens kruinen dat eerlang, door drang van wolken booren,
 Om 't Elizeesch plaizier-te proeven van naby!
 Daar treet men door 't Geboomt', daar leid men in de Wei:
 Daar lurkt men Druive-melk, daar kneed men Armelynen;
 Het hart moet van de Min, als Was, voor 't vuur verdwynen.
 Ontadem u alhier, en kryg uw boven weêr!
 Het onderst' is een drop, dog 't opperst' blyft een Meir:
 Een Esmeralde Zee, vol Tover-Meereminnen,
 Die 't eeuwig Element, met beî hun vuisten spinnen;
 Die 't bruisschen van Natuur, het schuimende Idè,
 Al dobb'ren zien in 't zout, voor 't in de Moeder gleê;
 Die 't Vaderlyke vuur verslinden in hun bronnen,
 Waar uit het Eng'len Choor is eertyts 't zaam' geronnen:
 Dat vist men in dien stroom van 't waterlyk gestarnt',
 Dat men zyn stille dons vlak op den goudkloot barnt.
 Hier is het uiterst' van de kunst voor waare Wyzen,
 Die liever daalen in het diep, als datze ryzen;
 Die in dien zoelen vloed, verkrygen 't waardig end,
 Waar van men zo veel spreekt, schoon dat men 't niet en kend.
 Een strengeling van Melk, van bloed, van Lugt-azuuren;
 Wie kan, die dit beoogt, nog op deez' misthoop duuren?

Foei wemeling van stof, weg rook van voozen tyt;
 Ons hart verlangt, ô God! naar dat, het geen gy zyt.

Johanna's helderen verjaardag, met gitten getoetst.

Schoon dat myne yz're ziel, thans gloeiende van vuur;
 De dood het lemmer bied in 't aanzien der Natuur:
 En zo veel beeten krygt van Ethna's dollen teeven,
 Nog zal Johanna's glans deez' dag ten Hemel streeven,
 Wyl hy haar toegewyd, de kam ter kimme uitbeurt,
 Gelyk een Water-reus, die 't zout aan flarden scheurt;
 Als hy verwoed, Gods wind in 't aanzigt spout, en baaren,
 Uit grim, te grabbel gooit, langs Faebus krans en haeren.
 ô Heerelyke tyd! die blanker als voorheen,
 Kwam op uw uren trots, met stouter laarzen treên,
 Wat tuilde gy al geur op eindelooze doften,
 Tot eene spits van deugt? die barsser op haar schoften!
 Den trotsen keistandaar des gryzen Nyls braveert
 Voor deze Zon, wiens glans de schepzels overheerd.
 Al 't Amber dampgestoet, 't Kaneel van duizent Bossen,
 Het Faenix Paviljoen, met Wierooks lis bewossen;

Ja baden van Apol, en bloemen van Hymet,
 Zyn hier ten spyt van gal, op hel yvoor gezet,
 Tot deun van 't Zeekoraal, en Thyrus steile kuipen;
 Geen Roozenbloet kwam hier in melk van Lely's druipen:
 Die ryke stof, maar stof, was al te slegt van leest;
 Het waare wezen van den geest, gaf 't wezen geeft.
 Het zuiverste Carmyn van vuur en waterkolken,
 De radde strengeling van boven-maansche volken;
 Het vyfde van de vier, en 't edelste van zout,
 Is 't enkel één waar van Johanna is gebouwt.
 Het voegt geen Swaan het ligt te beuren op zyn pennen,
 Apollo moet de Kar van Jupyns raadslot mennen;
 Het diamant hoort hem, en zyne raders toe:
 Ik ben den last van roem, en lof te draagen moê.
 Myn Atlas zuft voor u, en uw verhevenheden;
 Wil hooger nu, ik daal, op eigen vlerken treden;
 Omarmt de Poolen zelf, waar op de werelt rolt,
 En trouwt den staalen Vorst, die d'eeuwen giet en stolt;
 Zo aâmt gy in uw kruik het weelig zaat der Starren,
 De blixem van Gods vuist zal zyn Semeel ontwarren;
 U voeren in zyn vlam, een spiegel van 't Heel-Al,
 Daar nimmer tyt onze eeuw, met roest doorknaagen zal,
 Terwyl de ziels-valei van boven nat gegooten,
 Haar Oly-telgen doet door drift van wolken stooten,
 Tot voor 't Azuur-priëel, waar in de stilheit rust:
 Een plaats, waar op Gods grond, ons diepen afgrond kust.
 Hier zuigt het vuur zyn dauw, met klem, uit paerle vagten;
 'k Zal vonken, op myn beurt, voor myn Johanna slagten;

Haar vieren, wyl ze leeft, en eeren na haar dood.
 'k Ben groot genoeg, ô Goôn! zo 'k slegts haar eer vergroot,
 En langs vier Winden brom: de Schepper heeft bevoolen,
 Dat al wat leeft voortaan, zal om zyn dogter doolen.

Offer-geur, Ter 20ste Verjaring van den Heer Jacobus vander Streng.

Schoon ik met toortschen vuurs, op Pallas Helikon,
 Een diamante Zee van Faebus Lauw'ren spon,
 En dreef myn Stargareel langs 't pekel van die baaren,
 Na Orgels van Azuur, en donderende snaaren;
 Ik bond de zeilen in van 't steigerende ligt,
 En lonkte op de Trophè, die uw verdienste stigt,
 Om met een Faenix veêr de Wierooks geur te maalen,
 Die uit de goudmein barst van uw vergode stralen;
 ô Jonge Zonneling! van Parnas Ambertop,
 Nu gy van daag herleeft, met vlammen om den kop,
 En ons een Etna toont van eindeloze spooren,
 Om met een dolk van geest, al 't vlees te ringelooren;
 Dat my geen Kerk-koraal den pas afsnei door trom!
 Geen stormkларoen braveer van Jupyns Heiligdom!
 Dat niemant stouter dreun op 's werelds moort-trompetten!
 Uw Typhon zal een berg op 's afgronds nave zetten:

Een Hercules pylaar rinkinken op 't yvoor.
 Daar ryd myn Memphis pluim de fierste wolken door;
 Het Firmament dat wykt in 't aanzien van de Reuzen,
 Wyl Beeren, los gedraait, hunne yz're Poolen kneuzen,
 Om het Colos' te zien, dat ik in 't smalt' borduur,
 Met blixems van kristal, en vonken der Natuur.
 't Is Vander STRENG, die men boetzeert op Atlas schoud'ren;
 Laat de Aardbol op zyn kruk, door 't stram Zaizoen veroud'ren.
 Saturnus, kil van ys, uitbraken 't jonge spier,
 Gy plant een eereboog, een Chaos van Lauw'rier,
 En dreigt de Zon eerlang te zweepen met uw toonen.
 Laat Vrouw Arachne vry uw beeld met spinrag kroonen;
 Wy borstelen de Nyt, met hekelen van moed,
 En zien u aan de borst der Goden opgevoed;
 Gy tepelt Pindus melk uit puilende Robynen:
 Geen Dageraat kan uit zyn kim ons schoonder schynen,
 Als uw Aurora bloost, door Roos en Lelykrans.
 Komt Byën uit uw tent, op Marjolyn ten dans,
 En pluk een hooningtak van eindelooze Bossen,
 Waar in het water joelt van Faebus Morgenrossen,
 Gelyk een dauw, die 't bed verlaat, om 't vroege goud
 Te teisteren met damp, uit kelders wind gespout.
 Ik zwymel op myn Kar, en kan geen Streng genaaken
 Van Hemels Lugtsatyn, met myn verhitte Draaken;
 Want schoon ik al een Meir in uwe kroezen goot,
 My zwagtelde in het vuur, en voor my zelve vlood,
 Om dus een keurtapyt van Hofmuziek te dart'len;
 Gy zaagt uw Faëton in Laethes stroomen spart'len:

Ik bleef een Ikarus, een Zoon van onverstand,
Die met een kiel van Was voor uwe Duinen strand.
Dek myne beenders toe met uw gewyde golven,
Voor 't bassen van de gal, en averegtse Wolven;
En leef veel eeuwen door op zegenryk Tyras!
Tot gy, de schaduw wars, op 't laast uw levens-as
In 't Elyzeum stuurt van dans en Zang-godinnen!
Daar zal geen einde zyn van 't zalige beginnen:
Hier word een troon gefokt, maar boven nooit gekeurt,
Ten zy de ziel zig los van klei en vezels scheurt,
En in een toorts herschept van tintelende galmen,
Gods Nectar-beker vat in bondelen van Palmen,
En Meiterstempels slaat op trommels van de keel,
De kunst heeft steeds de deugt, de deugt de kunst ten deel.
Boei die in uwen Streng met ryk vergulde knoopen,
Zo mag uw gladde jeugt op Tithans jaaren hoopen,
Die in een Krekel omgekeert, steeds zingen zal:
Minerva is myn schat, Apol myn eenig al;
Ja schoon de Lier al storf, nog blyven geesten duuren,
Wyl de eeuwigheit steeds speelt op een tooneel van uren,

**Droefheit en blydschap, tot eenen bondel getuult, Door den
Klaagenden D a m e t a s,
En vrolyk zingenden T i t y r, Over de Dood van de Digteresse B.
O g i e r,
Weduwe van Wylen den Heer G. Kerks, *Gewezen Beeldhouwer
binnen Antwerpen.***

D A M E T A S .

Rolt Faebus, gelauw'riert, van boven naar beneên,
En klooft met uwe Harp den Oceään van een:
Zo bromt myn Helikon, op uw verzoope snaaren,
Een trotschen helden-toon, by 't worstelen der baaren,
Langs Thetys puimsteen-hof, en heerlyk schulpgevaart,
Waar in de nagt bevrugt zyn zilvere Oesters-baart.

TITYR.

Ik wil geen natten zwier, nog blonde Paerlen viszen,
 Geen wezen met kristal, of brak getraan verniszen;
 Auroor in hoog Carmyn gedost, behaagt my best,
 Als die een keurling ben van 't Faenix Ambernest.
 Die maar van leeven stof, van gaan en wederkeeren,
 En God Apols genet, doen naar de kunst braveeren.

DAMETAS.

De Dageraat der kunst, de Moeder van de Zon,
 Die 't laggend levens-licht kon koest'ren in haar bron;
 Duikt uit ons oog, helaas! naar bleeke Wester-kimmen,
 En blaast Orakels uit in 't midden van de schimmen,
 Die 't zalig zielen-veld betreden om haar deugt.
 Al wie de Goden eert, krygt voor zyn werken vreugt.

TITYR.

Apollos tempel kraakt, het goud springt uit zyn harren,
 De oogen van Minerv' verwandelen in starren;
 Haar Lely krygt een blos, de zuiv're ziel die lonkt
 Gelyk de Dagkaros, op morgen-straalen pronkt.
 Staat ruim, ô Hemelliên! gy schelle Diamanten,
 En laat ik aan 't Azuur, een and're wereld planten.

DAMETAS.

Voer op een Zegenboog, Atheen vry door de lugt,
 En lag, ô Tityr, op uw beurt, terwyl ik zugt;
 Ja spant den Mantuaan, den Griek, en Sulmo's pennen,
 Voor wolk-fluweel, om haar nog hooger te doen rennen;
 Ik zit in 't heilig groen, en pluk Cypresse-blaân,
 En dryf op elk van die, eert van haar wonderdaân.

TITYR.

Ik zaai in zonne-schuim haar blaakende Saffieren,
 De Lauw'ren van Natuur, die door den aardbol zwieren;
 Slegts Meinen van verstand, een Zee van deftigheit,
 Die thans haar eigen lof voor Delphos bank bepleit.
 Komt Indus uit uw Cel, en dryft langs Tagus vonken,
 Zo mag het overschot in schat-gewelven pronken.

DAMETAS.

Gods tepelen vol goud, de borsten met Robyn,
 De Hooven van Hymet zyn tot haar eer te klein:
 Brand harten op 't altaar, stort bloed, geen zilte traanen,
 Zo kond gy tot haar eer, een weg ten Hemel baanen.
 Daar barst myn ader op, daar krygt myn Digtkunst klem,
 En al wat aan my is, word enkel geest en stem.

TITYR.

Wel dondert dan eens op, en braak metaale klanken;
 De bleeke Non zit in het Wout hier naar te janken:
 De Nimphen loeijen om den Swaan, Apol gewyd,
 En merken hoe dat Pan, verschrikt, by 't lykhout schreit.
 Een zwarm van Bosliên giet haar kruik met Offergeuren,
 Terwyl myn ringelduif zit op een tak te neuren.

DAMETAS.

ô Norssche Hemelvoogt, die zilv're bergen drukt,
 Als gy op eeuwig zog, tot stervens zyt verrukt.
 Wat baat u dat gy legt op wit yvoor te dart'len!
 Wyl gy een Godheit teelt, zo gaat me een ander mart'len!
 Een Amazoon, die Vrouw, met Schild, met Helm en Speer,
 Een Pallas onzer eeuw, leid door de dood ter neêr!

TITYR.

Haar Ziele-lamp gestremt in vlotte zouts-kristallen,
 Kan zelfs de Zon, wanneer zy streeft, te boven brallen;
 Ze mist niets van haar stof, als slegts het slegste stof.
 Geen Atrops nam haar zulks; zy lei het zelve of:
 Want heet naar Star-gejoel, en ongeworde snaaren,
 Zo is zy op haar kunst ten Hemel ingevaaren.

DAMETAS.

Kniel vry Apol, en leer wat Heldendigten is.
 Uw trotsche Pindus is den toom en sporen mis:
 Als zy den teugel drukt, dan gaan de wolken danssen.
 Vier Winden zwaaijen lof uit hun ontbonde transsen.
 't Lagt al wat boven woont; maar onder voelt men pyn,
 Om dat zy huist om hoog, daar wy beneden zyn.

TITYR.

Alcides, die op knots en Leeuwen-vagt kon trotszen,
 Ja met een heelen eik langs Hydra's vinnen botssen,
 Verwisselde van vuur in flikkerend gestarnt',
 Dog dreunde op Phaebus Bas, gelyk een Zee die barnt;
 Toen dit, ons Digtjuweel, voorby hem heenen snorde,
 En met de Lauw'ren van haar bloed Apol omgordde.

DAMETAS.

Wat buil kreeg Vader niet, door 't voelen van dien slag!
 Wat sluijers trok hy niet, om 't dart'len van den dag!
 Hoe stak hy 't oog in floers, 't geen werelden moet ligten!
 't Is uit, Jupyn, 't is uit! geen Aardbol kan meêr digten;
 Het heele brein is dood, de voedster van ons vuur
 Is neêrgeplet, tot gruis, in 't aanzien der Natuur!

TITYR.

ô Neen: nog lagt de Harp, al vielen de koraalen
 Van Gods vergulde Kerk, naar onderaardsche zaalen;
 Al zwoegde Bom en Trom, in een beslote hol,
 Het onderst' van 't Heel-Al, is naar het bovenst' dol:
 Het dondert keijen los, en splyt de Winter-nagten,
 Want de eeuwigheit der kunst, zal tyt en eeuw verkragten.

DAMETAS.

Draai dan op uw Karos, ô aller zielen ziel;
 Carbonkel dat Gareel, 't geen u te zweepen viel:
 En wiggelaart in goud, door altoos zilvere uren,
 Den roem van Vrouw Ogier, die 't roesten zal verduuren.
 Daar blixemt 't eeuwig ligt! daar zal hy gaan beginnen!
 ô Neen, 't is mis, myn avond dryft hem weêr naar binnen.

TITYR.

Omperk u vry met pek, uit nevelen geboort,
 Of poeijer uwe pruik toet sneeuw van 't koude Noord,
 En schroef aan uwe hiel 't gestolde glas der baaren:
 Wanneer gy pruilen wilt, zal zy te beeter klaaren.
 Uw duister geeft haar schyn, z'is boven ons bereik;
 Waar zy haar zoolen zet, neemt straks Apol de wyk.

DAMETAS.

Ik kruip nog langs haar zark, en kus de doodsch palmen,
 Myn veege snikken zyn 't die haaren lof uitgalmen.
 De schorre keel die dut, ik heb te lang geleeft,
 De wereld is ontglanst, wyl ons de Zon begeeft,
 Die 't Paviljoen verkiest van dodderige Spoken,
 Wier onbekende keel de vreemste dampen rooken.

TITYR.

Mort vry, zo veel gy wilt, gy Droefvaart, op uw beurt,
 Ik zie den Hemel reeds door vreugt van een gescheurt.
 De vlokken stuiven van 't Azuur; de tinnen gloeijen:
 De Hemel gaat op 't nest een nieuwer Hemel broeijen.
 Ogier is daar de toorts, een Faenix die herleeft,
 Waar naar myn Parnas zugt, met flaauwe pennen, streeft.

DAMETAS.

Duik eêr naar 't laag Moeras, eêr gy dien dag wilt mennen;
 Wat durft een Phaëton! waar wilt gy heenen rennen!
 Zuip in uw balg de Zee, en knel de Oceaan.
 Eêr zal de Hel, verbrand, ten reinen Hemel gaan,
 Eêr gy bereiken zult de diamante kroonen,
 Die op haar kruin getuilt, haar zilv're deugt vertoonen.

TITYR.

Ik strengel myn Kaneel, myn Balssem, myn Moluk,
 Het Indiaansch Hymet, den Amber dien ik pluk;
 Een heele Mein van Roos, van Bloem, van Lely geuren,
 Om met dien lieven aâm het laast' vaarwel te beuren:
 Daar damp't myn ziel haar naar, daar ben ik by Ogier;
 Maar zag't, ik draaf te ver, en egter blyf ik hier.

DAMETAS, en TITYR te zaamen.

Wy schroeven ons in een, en wiszelen van toemen:
 't Cypres zal door 't Olyf, 't Olyf, door Mirte stroomen.
 De Lauwerstam zweet bloed, dog stolt tot wit kristal,
 Hy word van wind gestuwt, naar 't eindeloos gebral
 Van 't eike Godendom, dat uitgilt door zyn kimmen:
 Dooft men geen water 't vuur, 't geen eeuwig zit te glimmen.

**Swaanen-zang, Ter Uitvaart van den Heer Jacobus de
Man;
Kunst- en prentverkooper, *Tot Antwerpen.***

Doorfloers het vlamvend goud met nevels uwer oogen,
 ô Trotsse Zuster-rei, die Pindus heuvels bouwt,
 Zo paart myn Swaane-veer met treurig zonne-goud,
 En voelt zyn natste wit, door teêre blikken, droogen;
 Wyl droef heit zege-boogt op spits van zilv're lokken,
 En strooit Lauw'rier voor 't Lyk van d'allerbesten Man,
 Wiens ziel gevoert ten top, op God Jupyns gespan,
 Thans wolken kneust met kragt, en slaat den wind aan vlokken.
 Zo boort het fynste licht door steile Hemel rotssen,
 Wanneer het fel verhit de kleistof agterlaat,
 En met zyn vlugge wiek, zelfs de Oostpoort stukken slaat,
 Om op den As van 't Al, gelyk een God, te trotssen.
 Geen donders van 't metaal, in 't diepst' eens Meins geklonken
 Van 't helsche Reuzendom, nog 't yzer van den nagt,
 Met al zyn bars geweld, 't geen 't harst' Arduin verkragt,
 Vermogen iets, als liefd' wil op de Godheit vonken.

Al trekt de dood te veld, met stoet van vaale Spookten,
 En voert zyn storm bok aan op 't godd'lyk Menschen-zaat,
 Ja boort dien taaijen romp, die aanstonds zinken gaat,
 Nog komt Gods Morgenstond, uit d'eerste kim gebrooken;
 Ontgrendelt vry het vlees, zo krygt de ziel-aâr kragten,
 En doopt zyn zilv're neb in 't Purper van Natuur,
 Waar door de tong gestreelt, niet proeft dan Hemelvuur,
 Onraakbaar aan de pen, en boven myn gedagten.
 Hier wemelt 't eerste kwik op dons van Maagde roozen,
 En strooit zyn vlugge melk langs Oevers van Robyn,
 Waar door onze Aardbol stolt, en dryft om 't kristallyn,
 't Geen door 't gekus der Zon, moet eeuwig blyven bloozen.
 Hier peilt ons vlotte zout, zyn eigen kragt en spieren,
 En tornt de windzels los, waar door ons denkbeeld streeft,
 Van al wat is naar hem, die zig om niet weg geeft,
 Aan die van heeten dorst naar volle kuipen tieren.
 Omarm u zelfs, ô vuur, zo krygt myn wereld vogten:
 De Hemel is alleen de kunst van zelfs te zyn;
 De Nectar van 't verstant blyft op zyn droefzem rein,
 En zwenkt zyn levens-sap, naar God, in duizent bogten.
 Hoe zwiert myn doffe brein, van 't laag, naar vette toppen;
 Ik zoek den Man weêrom, die niet verlooren is/
 De Rymkunst, als ze draaft, loopt ligt den bron-aâr mis,
 En moet zyn schraalen mond, met vreemde borsten stoppen.
 Hoe swelt uw speen, myn God! hoe botten marm're Zuilen!
 Hoe baart uw' Oceaan zyn zog in 't teêr begrip!
 Is dan uw groot Heel-Al, niet grooter als een stip,
 Zo wil ik al, wat is, uit niet doen opwaarts puilen;

Weg Hypocrene dauw, weg boezems van de lusten;
 Uw toverlonk te slegt, bevalt de wysheit niet;
 Daar is een and're geur, een eeuwig zuiker-riet,
 Waar aan de Man vast lurkt, terwyl hy leid te rusten.
 ô Zuiger van uw God! hoe vlamt uw lip door 't gloeijen?
 Wat vloeit 'er niet al vuur in 't tedere ingewand?
 Ei zeng u niet, ô pen! de Man die staat in brand!
 En in dat heet gewoel, zo blyft hy altoos groeijen.
 Ik warm my voor uw beeld, en smelt in vreugde-traanen:
 Men mist den Man: maar ach! hy agt nog mist, nog wolk;
 Want 't Seraphynsche ligt, de Prins van 't Hemel-volk
 Doet hen de onsterfflykheit, door 't eigen straalgoud, baanen.
 De wiszelbeurt, die heerscht op haar yvoore troonen.
 Het Carmozyn, dat lagt de blankste Lely toe:
 De snoeplust van 't Azuur word thans geen weelde moê,
 Nu datze ziet den Man met groene Palmen kroonen.
 Een Engel zingt triumph, terwyl de Klokken danssen:
 Zo gaat het steeds den Man, die God voor oogen houd,
 En in de wereld niets, als slegts het weldoen trouwt,
 Waarom hy heden treet op reuk van Rooze-kranssen.
 De Moeder van 't Albast, en Paerlemoere wond'ren,
 Die slaat, vol eerbaar schoon, haar zuiv'ren dageraat,
 Op myn de Man, die straks uit d'eerste asse opstaat,
 Om 't Zons-gewelf van 't bloed, door klem van deugt, te plond'ren.
 Strooi ons wat droppels neêr, zo krygen wy meê vlerken,
 Om ver van ons, by u, in 't pronkpaleis te staan,
 Daar 't groeijen eeuwig wast door 't zalig ondergaan,
 Een diept' die God alleen kan met zyn adem perken.

Duik lomp verstand, ten grond, voor 't bruisschen van Gods golven;
 Ik vrees dien donderaar, die slegts Orakels bromt,
 Als hy zyn blixem-vuist op staale Rotssen kromt,
 En vind al 't aardze rond met dons van zout bedolven.
 De Godheit, die zig kend, blyft van ons ongemeeten:
 De zaligheid bestaat te worden, 't geen men is;
 Het naare Graf is 't pad tot elks Verryssenis,
 En die het minst' hier kend, zal namaals 't meest' vergeeten.
 Ik mis den toom, ô Zon! en val uit uw Gareelen.
 De vlugge Henkst, die schuimt op 't flikk'ren van den dag,
 En neemt zyn loop, daar nooit geen oog te vooren zag,
 Om dat een Aardeling den Hemel gaat besteelen.
 Gods diamant is schoon, en doet myn zinnen dwaalen.
 Het hart, gespoort van drift, verliet Clymene's kluis:
 Want de omtrek van dit rond, dat is myn's Vaders huis,
 Die 't groot gestel van 't werk kan met zyn vinger paalen.
 Men valt niet buiten hem in Eridaansche plaszen;
 Het Water leeft van 't Vuur, en ik van 't eeuwig Al:
 De hoofdstof blyft gestaâg Gods eigen wiszelbal,
 Die in de Mein van 't rond staat altoos voort te wasschen.
 Ontgroeï u zelf, ô Ziel! en slaat uw rank om wolken,
 Zo zwelt uw Druif, by God, bewaasemt van dat nat,
 Dat God voor eeuwen al uit ongronds-baarmoêr trat,
 Om 't ondermaans gestel te smooeren in zyn kolken.
 De Tuimelgeest zy dank, dat ik my niet kan vinden;
 De voerder van den wil, die sleept myn zintuig weg:
 Het stom zyn gelt veel meêr, als al 't verwacht gezeg,
 En kan aan zynen aâm de heele wereld binden.

Vreugt in druk, Over het afsterven van den opregten en deugdryken Heer Jacobus de Man.

Doortintelt nu, Apol, myn diamante Bronnen
 Met eeuwig goud, dat op uw schoone velden wast,
 Zo zie ik op Parnas, hoe 't bronvuur water plast,
 Waar door de kunst bekoort, moet op haar Oevers rennen.
 Om dat de vroomste Man, langs ryke wolken dreeven,
 Zig zwenkt ten top van 't licht, ver boven 't hoog Azuur,
 Die van den Hemel daalt, heeft op deez' Aard' geen duur
 Maar moet, die drek te zwaar, met drift te boven streeven
 De vuurstreek valt te hoog voor myn geringe pennen;
 Het pronkbeeld van 't Heel-Al, is bloedig Carmozyn;
 De Nectar van Natuur is voor myn inkt te rein,
 En wil zig aan geen klei op 't allermint' gewennen.
 Ze word geproeft van die, die vry van alle stoffen,
 In 't lugtpriëel thans staan, als schitt'rent Amathitst,
 Daar de Robyn zyn vlam uit enk'le liefde kwist,
 En doet een heele Zee van vreugt straks inwaarts ploffen.
 De Man, die kent dat fruit, hy smaakt in Hemel-zaalen
 Wat of de Godheit is, als hy zy zelfs meêdeelt,
 En zig vereeuwt in 't hart door 't ongeschapen beeld,
 Het geen ook niemant kan met Engels tongen maalen.

Ik zwyg dit groot geheim, en laat het Mann' genieten
 Aan vriend de Man, die hier heeft steeds in deugt geleefd,
 Waarom hy ook om hoog, op Roos en Myrten streeft,
 En voelt een diepen stroom in teêre kroezen gieten.
 Druk godd'lyk bloed, ô Man! knee zilv're Maagde-borsten,
 En lurk den ziel-aâr vol van 't ongeschape zoet,
 Daar 't Hallelujah juigt, daar danssen hand en voet,
 En doet ons laagste grond naar volle tepels dorsten.
 Stort neêr de Melk, ô Zon! van uw verhitte stralen,
 Zo krygt ons hart meê deel, aan 't geen de Man geniet,
 Die hier de wereld wars, onze as met voeten stiet,
 Op dat hy naderhand by God zou zegepraalen.

Troost- en zegen-zang, Ter wisselkeer van den Heer

Zo duikt die brave Heer, in d'afgrond van Gods wil,
 Van al zyn moeite ontbloot, en in Gods stilzyn stil;
 Hy zelfs gebeeld, bezeilt nu de ongebeeldste plaszen
 Van Gods Natuur, waar in de blanke Paerlen waszen,
 Die God de zynen schenkt aan 't diamant paleis,
 Die hier het beste kampt, krygt namaals d'eersten prys.
 Zuft niet verliezers van zo'n Held, om zyn afsterven,
 Die Starren oogst, kan ligt een bruine wereld derven;

Hy mist slegts d'oude romp, en krygt een nieuwer pluim,
 Waar door hy vaart van 't klein, naar 't onuitmeet'lyk ruim.
 Daar gloeit zyn zilv're kruin van goude Hemelstraalen;
 ô Vader! laat een vonk, op my, uw Zoon neërdaalen!
 Zo dobber ik voor wind, en droog al 't oogen-nat,
 Gelyk een Elizè, die baar en golven tradt.
 Wanneer men zegepraalt, zo is 't een tyd van galmen;
 Ik geef 't Cypres den schop, en tooi het Lyk met Palmen,
 Met eeuwig helden groen, en sap van Lauwerblaân,
 En roep, myn vriend die duikt, om eeuwig op te staan.
 Zyn daaden volgen hem, en steig'ren door de wolken;
 Onze Aard' danst om de Zon, tot vreugt der Hemel-volken,
 Die op de ziel bekoort, hem voeren in hun rei,
 Daar 't jong zyn altoos duurt in 't midde van 't gevry.
 Hier zuigt zyn lieve mond de roozen van Gods lippen,
 En tepelt dat kristal, waar in de vonken stippen,
 Die d'eeuwigheên verzaân, met zoelen gloed op gloed;
 Een vuur, waar uit Natuur haar leven haalen moet.
 't Komt al van 't eeuwig Al, en moet te zaam weërkeeren
 In hem, die de oorzaak is van 't mind'ren en vermeëren.

**De zwervende Naso, Aan den Pontischen Juvenaal, Of een
Ongeveinst antwoord,**

**Op eenige steekelige Vaerzen, my toegebeeten, over het opstellen mynens
Swaanenzang, ter Uitvaart van den Heer Jacobus de Man,
Door myn byzonderen goeden Vriend, de Heer Johannes Claudius
de Kok; *By uitnemenheit kunstig Beeldhouwer, binnen Antwerpen.***

Schoon ik, op Pontus kap, het ak'lig ys moet kuszen,
En als een Naso duik, langs oevers van de Nyt;
By 't ongepunt verstand, 't geen op myn Digkunst byt;
Nog zal de dommekragt geen vuur, dat stroomt, ooit bluszen.

Het hof daar Vorst August' vast prykt in goude rotssen,
 Wyl 't werelddom, getemt, hem Marm're Tempels bouwt,
 Is my zo na, als hen, die in dat Land getrouwt,
 Het werk, voor hen te hoog, met smaad ten afgrond knotssen.
 Ik draag de haardsteê meê der Vaderlyke Gooden,
 En dryf zomtyts myn brein door Caesars Capitoel,
 Als ik Apol, gelaarst in zyn vergulde zool,
 De wangunst zie, ontkroont, met zilv're Harpen dooden.
 Dan danst myn Harders riet hem naar met groene telgen,
 En dankt de blonde Zon, die 't Monster heeft geslagt,
 't Geen 't aardryk eerst byna met gift had omgebragt,
 Doe Python, al te vuil, geen eigen slym wou zwelgen.
 Zo pop ik met my zelf, en strook myn eigen leeden;
 Ja streef Narcissus Bruid, met vrolyk denkgetip.
 Houw op! met uw gelonk, ô Zuigster van myn lip!
 Of 't overschot van ons is straks tot een gegleeden!
 Wie stoort myn lieve rust! wie koelt de watervlammen!
 Ik ben den ik weêr kwyt, en hoor my zelven niet.
 Beweeging stremt de rust, en toont my in 't verschiet,
 Hoe 't Wolvendom myn stad gaat met zyn tanden rammen.
 Men hakt de geesten uit, men plant 'er Boere koppen;
 En de Oszen dryft me op 't veld, Minerva toegewyd:
 Haar Nagtuil zit en dut, die anders 's avonds schreit,
 Om datze Pallas smaad moet in haar boezem kroppen.
 De gouddorst zuipt zig zat aan diamante borsten,
 Nu Koopmanschap, te vrek, ver boven 't Raadhuis streeft,
 Waar van een Kalchas zelfs de trouwste proeven geeft,
 Als hy, met Offervuur, leid naar zyn loon te dorsten.

Het Wildbraad, by den Wyn gevoegt, op volle dissen,
 Lonkt zyne Kluivers toe, die vreemt van Hypocreên,
 Het roode Tyger-sap, met volle koppen treên,
 Terwyl de voeten, zwak, het waare wegspeer missen.
 Men kust den Dageraad, op teêre Rooze-steelen;
 Want Mars verlaat zyn Helm, en geilt naar 't Jufferdom,
 Dat heet van kokent schuim, en door haar snoeplust stom;
 Hem wenst ook eeuwen lang, met zagt gewring, te streelen.
 De Tyber weent gestaâg voor Romens fiere Zuilen.
 Zo duikt de Troische jeugt voor 't slagmes van den moort,
 Nu botheit zegepraalt, en oudheit nederboort,
 Op datze zothet zou voor klem van wysheit ruilen.
 De rol van Prins Homeer, doorpropt met Jupyns schatten,
 Waar voor een Aardeling, hoe groot, zelfs knielen moet,
 Word thans ontwyd, ô Goôn! van 't rymend bastert bloed,
 Om dat zyn ziel, te stomp, geen wonders kan bevatten.
 Men zweept den Henkst, vol vlam, naar norsche Winterbeeren,
 En stalt hem aan de Zee, by Ezels van het land:
 Dog hoe onred'lykheit, ook tegens reên zig kant,
 Nog zal 't verstand altoos zyn eigen pronkbeeld eeren.
 Wraak vry, onnosle Schaar! met ongesleepe bekken,
 De wetenschap, die op een eigen denkbeeld leunt;
 Haar Oceaan, die 't zog uit wortelgronden dreunt,
 Kan al uw stof, geboeit, doen aan haar Waagen trekken.
 Wy scheppen goud uit niet, en pompen Jupyns dyën;
 Wy lubben, als 't ons lust, Apol van 't eeuwig bloed,
 En kussen de eerste Bruid, in haar Oranje-vloed,
 Als zy heel naakt, onthemd, komt onze koon te vryën.

Wat Rozendauw! ô Goôn! vind men op Marm're dreeven:
 Hoe botst ons gaaf Idè, vol drift, op dat yvoor!
 Ontwemelt u, ô Maagt! van myn begrepen spoor,
 Of gun, dat al myn wit mag in uw root herleeven!
 Weg Elizeesche pronk, met al uw Hemelreijen!
 De liefde mint haar zelfs, en boort haar eigen bron!
 Als zy 't Carmyn bezeilt van d'ongeschape zon,
 Die vreugde-traanen laat in Maagdevliezen glyën.
 Zo groeit Natuur van zelfs, en spat haar melk in monden,
 Die, even eerst gevormt, vast hong'rig blyven staan:
 Al wat zyn wezen krygt, kan nimmer ondergaan;
 Maar moet zyn oorsprong voort al de eeuwen door verkonden.
 De Tyger van den tyt verslint de groove basten,
 Tot dat het al gescheurt, gelyk ontvezelt staat,
 Voor min, die zig te rein, aan niemand in en laat,
 Als die, gelyk een kind, leid naar die pram te vasten.
 ô Venus, die uw lip steeds plet op Armelynen,
 Steek my den boezem toe, zo pluk ik 't Carmosyn
 Het geen Natuur uitbot, op dat verheeven plein,
 Het geen myn beelding vat, en 't stam-zaat doet verdwynen.
 Zo val ik op 't tapyt, en teel de wereld-wond'ren,
 Zo dryf ik Jupyn voort langs 't eeuwig vormgestel,
 En maak de wisseling van Hemel en van Hel,
 Al zou een kop're vuist my met zyn blixem dond'ren.
 Dan tem ik 't onverstand, en boei het in Gareelen,
 Ja zweep het met myn wiek, dat het zyn aâmtogt mist,
 Terwyl het, nederwaarts gezolt, slegts logens gist,
 Die 't graag aan ieder zou voor waarheit mededeelen.

De Straat-taal is voor 't Graauw, dog niet voor rype Mannen;
 De Beuzelaar popt steeds met Rymdrek aan zyn dis,
 En loopt ann allen kant, den regten kunst-aâr mis,
 Terwyl een braver geest vast Paerlen zit te wannen.
 Een Moorsche Slaaf duikt neêr naar Tegenvoeters gronden,
 En steelt zomtyts wel iets uit Thetis Schulp-paleis,
 Dog die den drek verâgt, die vind in eene reis
 Fen heele werelt zelfs aan zyne kar gebonden.
 De Neger van den wil, die klooft de zuiker-rieten,
 En braad zyn huid voor 't vuur, het geen de Zon uitbraakt,
 Terwyl hy met zyn drift het zoet dier sappen smaakt,
 't Geen de Aardbol, kwistig, wil door bruine tepels gieten.
 Die trant die is te nors, zo spreekt men by de dwaazen,
 Gelyk de Kok ons meld, die Jupyns tafel siert,
 Als hy, eens jaars te vreên, Vrouw Juno's naamdag viert,
 Op 't Gastmaal van de Goôn, met stoet van volle glaazen.
 Hoe prykt de Zaal van reuk! wat staan hier niet al vormen:
 Want Typhon voert den troep van 't lang gebeent' gespuis,
 En stapelt berg op berg, om 't ryzig Hemel-huis,
 Met vlegels van metaal, heel schielyk te bestormen.
 Alcides Leeuw die brult, en doet de Spoken duiken,
 Terwyl Neptuin het zout met beî zyn armen schuimt,
 En ziet hoe Pluto, dol, den zwarten grond opruimt,
 Om Proserpina's bloem door zyn gevlam te snuiken.
 Vrouw Venus geeft haar speen, in 't aanzien van Satyren,
 Aan Paphos snugg're jeugt, en melkt haar Uijers leeg,
 Tot lessing van den dorst, die door een koorts opsteeg
 Naar 't brein, om in 't gevoel van 't streelbaar nat te zwieren.

De greize Beul, die smult het spier der jongste kind'ren,
 En morst zyn baart, te lang, met ongeworde bloet,
 Terwyl dat Priapus het zaat uit starren wroet,
 Om door zyn onderstand geen zielen te vermind'ren.
 Onze yz're Wapenheld snort op een Bom daar heenen,
 Terwyl 't Kartouw rinkinkt langs steilen van Arduin,
 En schud de Steeden los, of dondert ze tot puin,
 In 't aanzien van Apol, wiens vensters traanen weenen.
 De Meiter van Natuur glipt van Cybeles Leeuwen,
 Wyl 't Wierook stolt in 't goud, door 't blaazen van het Noord.
 Werpt uwe Beeren vry, ô Caelum, overboord:
 Want rekels van de Hel staan hier beneên te geeuwen.
 Daar zwoegt het Chaôs reeds langs roest tot damp en Spooken;
 Myn kelder stygt om hoog, Gods zolder zoekt den vloer;
 Het Tin omarmt de Maan, Apol kranst thans een Boer,
 Om dat de zothheit is ten Kerker uitgebrooken,
 Rammeit geen Poelen meêr, die 't zout tot glaazen stremmen,
 Met mookers van Saffier, ô Reuzen van de Zon,
 Den Oceaan der kunst, die lurkt zyn eigen bron,
 En kan het wufste Wout, met Lelygeuren kemmen.
 Wat bot hier niet Robyn voor Flora's zilv're duinen;
 De Weste wind danst langs haar tuiten van Citroen,
 Om dat Narcis beloert de dieptens van zyn vloên,
 Die hem een lossen rook tot een verbeelding kruinen.
 Zou Baggus wel den moed verwekken van die lusten?
 Wyl hy zyn Wyn-non streelt met druppelen van bloed,
 Schenkt ons geen Druiven meêr, uw Digter word verwoed,
 En wenst een oogenblik in Daphnes arm te rusten.

Maar ach! ik ben op hol, ik bom en trom door wolken,
 Ik pluk de starren van hun stam, en plant ze hier,
 De wereld word te klein, voor my tot een banier,
 Dies duik ik aanstonds weg, naar grondeloozer kolken;
 Dog steek den Helm weêr op, gepluimt met blanker veëren,
 De veelheit van 't Kaneel, en schorssen die men ziet,
 Die voeren ons uit ons, langs eindeloos verschiet,
 Om 't geen men heeft geleert, weêr eeuwig te verleen.
 Al wat ik heb gemaalt, was van de Kok gehouwen;
 Hier stoft de Schepper op als hy het al vergeet,
 En 't ondermaansch gestel, te slegt, niet meêr en meet,
 Om dat hy beter hof wil in zyn velden bouwen.
 Zo beukt het staal een klip, door klem van Manne-kragten,
 En draait 'er Beelden van, die meêr als Goden zyn;
 De Kok blyft groot door kunst, al is het lighaam klein,
 En doet het geen men niet van Reuzen mag verwagten.
 Een Rif, heel loch en zwaar, mist vaak de fynste sappen,
 En strekt een moordhol slegts van smaak en lekk're spys,
 Terwyl de ziel, ontbloot van deugt en waaren prys,
 Gelyk een zwarte Mol moet naar den grond toe stappen.
 Dat dier dat smaakt geen ligt, nog proeft geen Hemelglanssen;
 Maar wroet met zynen muil, thans drek en modder om:
 Verlaat dat laag gestel, ô pen! want 't maakt u stom,
 En dooft de zuiv're vlam in 't steig'ren naar Gods transsen.
 Ik zing Apol ter eer, en tooi Parnassus ryën;
 Ik schud den Hemel om, en grabbel naar de Zon,
 Ja doop my in haar goud, als in de wortel-bron,
 Daar steeds Salmacis, my komt met haar lusten vleijen.

ô Melkster van myn jeugt, Borduurster van myn zinnen,
 Gy tornt my uit my zelf, en voert my in u in,
 De kunst is eindeloos, en vol van diepen zin,
 Ja 't waar Orakel, dat ik eeuwig zal beminnen.
 Laat Midas vry myn Bas, en hoofsche snaaren wraaken,
 Ik agt zyn ooren niet, al zyn ze nog zo groot;
 Want d'orgel van de Ziel, die klank op wolken stoot,
 Kan 't aspunt van Natuur, met groene Lauw'ren raaken
 Wanneer de wel voortrolt der hoogste Hemel-starren,
 Zo schud het hard Tyras van Gods verheventheit,
 Daar 't hoog Gebergt' zyn zant in diepe golven spreit,
 Waar door een sterveling moet in dien molhoop warren.
 Wie zweept de geesten voort door nieuw gebooren winden?
 Wie temt de Henksten best van Faebus ronde Kar,
 En gooit de hoofstof van Natuur in d'eerste war,
 Als die het ongezien kan in zyn denk-aâr vinden?
 Zo ooit een Digter word van blixems voortgedreeven,
 Naar 't steilste van Parnas, kan hy dan blyven staan?
 Of moet hy, voor dien togt, met lang oors spreken gaan?
 Die slegts van 't droogste hooi, en niet van glinsters leeven.
 Wat weet een Aap, in 't Oost, van kille Noorder Poolen?
 Wat raamt de barre kust van 't heete Mooren-land?
 En hoe een Man, reeds dood, nog leeft in vollen brand,
 Wyl door zyn wrakken romp de wormen loopen doolen.
 Die regt de daaging kent der wykende verschieten,
 Die keurt de nevels goed in zynen tusschen-grond;
 Want zonder zwart wierd nooit geen Schilderbeelding rond,
 En 't waar, zou zonder 't vals gesmukt, van zelfs vervlieten.

De wereld is te guur, om wysheit te beschouwen,
 En bonst haar deuren toe voor 't flikk'ren van den geest:
 Die 't minst' van al verstaat, zwetst meesten tyd het meest,
 En kan den blinden hoop best in den doolhof houwen.
 Ik agt die gaauwers niet, nog stoor my aan het keffen
 Van Pindus agterstraat, bewoont van 't rymgedrogt,
 't Geen sluit, en spelwoord wel, maar nimmer zin, bedogt,
 Waarom het ook geen zon kan met zyn vlerken treffen.
 Deze Uil huilt thans muziek voor 't oor der Vleder-muizen.
 En offert aan Diaan, de gitten van zyn brein,
 Die afgeschrikt van 't Spook, eêr wenste nooit te zyn,
 Als met een naaren stoet van Beesten steeds te huizen.
 De lokken van 't Azuur zyn blonde Hemel-vonken,
 Ter eeren van de Maan, van Faebus zelfs geteelt,
 Die 't zuiver wit zo graag, in beî zyn armen streelt,
 Gelyk de God der Zee leid op zyn kooi te ronken
 Loopt vry den Cirkul rond, ô draaijer onzer aarde,
 En doopt uw Pruik in vogt, om haar bekoor'lykheit,
 Zo zie ik 't zilver-dons, met eeuwig goud bespreit,
 Waar door de wereld krygt haar eerste regte waarde.
 Dan peilt ons bekkeneel de ondermaansche bronnen;
 Dan plukt ons vlamig vuur, den roos der daageraad,
 En proeft, hoe God Jupyn, zyn eigen zaat-stroom baad
 In wortels van 't begrip, die alles overkonnen
 Dan bruist ons bloed zyn schuim in teêre Maagde-vliezen,
 En boord den afgrond door van 't ongeschaape stip;
 Ja dobbert met zig zelfs, langs Juno's malsche lip,
 Op hoop, dat zy ons zal tot haar gemaal verkiezen.

Maar zegt, ik ben te hoog, door 't roeijen mijner zinnen,
 En zeil te ver van hem, die my tot schryven port.
 Houd op, ô Hemellien! die my uw inkt instort,
 Of ik zal nimmermeer, gelyk ik plagt, beginnen.
 Geeft liever Ezels-melk, om 't slegte volk te paaijen!
 Uw Hypocrëen bevalt de zwakke harssens niet,
 Die op Apol venstoort, liefst luist'ren naar het riet,
 Waar op de Boks-voet weet gelyk een Raaf te kraaijen.
 't Gaat wel, ik voel my reeds al plomp, en zwakker worde,
 En voer een laagen toon, die ieder kan verstaan,
 Te meêr, nu ik moet slegt en duid'lyk spreken gaan,
 Met een, die zonder reên, my met zyn krauwel porde.
 Ik schaam my, als ik zie, ô braafste Kok, uw nukken,
 Om dat gy 't Buffel-ryk, als meester gade slaat,
 En my, die niemand deêr, zo bits te steeken gaat,
 Om dat ik danssen kan, terwyl gy loopt op krukken.
 Uw edelmoedigheid is groot by my te schatten,
 Ik vind u waart te zyn, gelyk Poëet geëert;
 Ja, min u als myn vriend; dog een zaak, die my deert,
 Is, dat gy zyt te klein, om al het groot te vatten.
 Ik spreek met Goden liefst, en gy praat graag met Menschen,
 Uw doen verdient een roei, het myn een blixem-vuur,
 Die 't hoogst' beoogt om hoog, heeft op deze aard' geen duur,
 Daar and're slegts met vlyt, naar laage kleidrek wenschen.
 Ik raad u op uw vraag? ontmol de blinde Mollen,
 En stoor u aan geen stof, 't geen slegter valt als stof:
 *Uw Weeftouw is wat klein, het draatje veelyts grof,
 Waar door gy blyft Patroon van groene kool, en knollen.

* Deze onze groote Kunstenaar is, hoewel van de Natuur begaafd, van een meêr als gemeene korte leest.

**De voortreffelykheit Van het Afgescheid leeven,
Als een Heldenstuk afgetafereelt ter geestelyke Bruiloft van Maria
Isabella van Miert.**

De Bouwman, die het brein des werelds om moet ploegen
 Met zyn vergulde Kar, staat dag aan dag te zwoegen
 Om 't eeuwig werk, het geen de zielen leven doet,
 Wanneer hy 't Water kneed, door 't parszen van zyn gloed,
 En vind, voor tydverdryf, nog lust in Harp en Luiten,
 Die d'Egcho, op haar beurt, van wolk op wolk moet stuiten,
 Waar door het alles bloeid, op Pindus dubb'len top,
 Het geen het dal verlaat, en steigt dien renbaan op.
 Hy bly 'er als hy plagt, polst heeden heldensnaaren,
 En komt, in 't root fluweel, van boven nedervaaren,
 Om zyn Mari van Miert een offerhand' te doen
 Van Daphnes teêr gewas, en vroegste Lauwer-groen.
 Weg Boks-voet met uw Druif, en geile Venus-toonen,
 Men wil Vrouw Vesta, op haar Vuur-autaaren troonen:

Myn Faebus joelt van min, en kust de schoonste Bruid,
 Bewaazemt met een dauw, gelyk Hymetus fruit,
 Het geen dat Jupyn eet in zyne Hemel-zaalen,
 Waar duizent blixems uit zyn fiere winkbrauw stralen.
 Maar zagt, waar dryft de wind myn wufte veëren heen!
 Klim niet te hoog, of daalt met Ikarus beneên,
 En zuip de beeken leeg van Isabella's plaszen,
 Daar 't Engeldom in baad, om 't blanke vel te waszen.
 Hier tuurt de Hemel op het schitt'ren van haar deugt,
 En danst van kuische vlam, om 't steelen van haar jeugt.
 Staat ruim, gy snorkers; staat, die d'oudheit door wilt graaven,
 Om onze kiesche eeuw met gryzer zog te laaven;
 Ik agt uw vonken niet by 't glinst'ren van Van Miert,
 Die al uw roem, door haar sieraad, ten afgrond stiert.
 Wat stoft gy, Jood, in uw gewyd Hebreeuws, op Vrouwen!
 Die Jaëls ruigen kop, met yz're nagels krouwen,
 Of Holifernes romp onthalzen van 't gebeent',
 Waarom zyn Legertent, verschrikt, een bloedvlaag weent!
 Weg Grieksche gryzaarts, die de speenen hebt gezoogen,
 Des bollen Nyls, waar op gy legt te zegen-boogen;
 Men keurt uw Vaerzen niet, doorvlamt met Jufferdaân,
 Wanneer Mari opstaat, zo moet Homeer vergaan.
 De Trooische Vest, die treurt om 't sterven der Heldinnen,
 Nu Isabel begint een wereld te overwinnen:
 Een Alexander rolt van zyn beroemde Paard,
 Om dat Van Miert een Hemel dwingt, en hy maar aard'.
 Eneas, in 't Latyn, van Maro uitgehouwen,
 Moet op het Pontus ys met Naso's traanen trouwen,

By Beeren ruig, van baart, ontbloot van Zomer-lugt,
 Waarom het wrangste sneeuw, dikmaal van droefheit zugt,
 Terwyl al de eer vervalt der Anchisesche Vlooten;
 Die op een Zeebank stuit, die moet zyn kiel stuk stooten.
 Augustus sloot de deur van Janus in het slot;
 Maar Isabel doet meêr, zy plukt, door liefde, God:
 Zy stoot het helsche Spook, met klem van schilden, stukken,
 En kan in 't heilig Wout de goudene appen plukken,
 Die Herkules eerst greep, doe hy den Draak verwon;
 Die 't stof verâgt, die zwenkt zyn oog naar 't ligt der Zon.
 Hier valt geen Phaëton in Eridaansche beeken;
 De Ziel die kan haar zelf in 't schoonste Purper steeken;
 De Minnaar bloost op 't wit van zyn geliefde deel,
 En plukt den Maagdom, door zyn vlam, van haaren steel.
 Danst Paphos vry op 't merg van Cupidoosche togten,
 Daar Grysaarts, zelfs verkleumt, nog kronkelen in bogten,
 Om 't laaste kus Vaar wel, aan Venus wang te doen:
 Hier huist een ander zoet, daar deugden, deugden voên.
 Men smaakt geen levend kwik van 't vuur der rypste Mannen,
 Die Bagchus dronke koets aan wilde Tygers spannen,
 Nog voelt, hoe Citharè word op het dons gestreelt,
 Als Mars, den Oorlog moê, een and'ren brandtoon kweelt.
 Dat mond-gevegt, dat spel van winnen, en verliezen,
 Laat dat een egteling voor zig, als goed, verkiezen:
 Dat is geen deel, het geen Maria hebben moet;
 Ontdaan te zyn van zig, te zinken in het bloed,
 Te rusten, als God werkt, te hooren naar zyn preeken,
 Dat is een diep geheim, daar weinige van spreken;

Dat leert men in een Cel, of afgescheiden staat,
 Gelyk Van Miert verkiest, die 't alles vaaren laat
 Om haaren God, getrouw, door waare liefde te erven;
 Moest eerst de grootste Prins, om 't zondig Menschdom sterven!
 En gaan uit 's Vaders hof, om zyn Maria weêr,
 Die op den dwaalweg was, te pronken tot zyn eer!
 Wat zal de wederzugt, tot roem van God, niet uitten!
 Wil dankbaarheid, geen vaart, aan myne pennen stuiten;
 Want 'k zie myn Isabel, geknielt voor Gods altaar:
 Zy schopt de strikken weg, de tooissels van het haer.
 De zeide keurs draagt rouw, en 't goud is niet te vinden.
 God is aan 't hart alleen, door ned'righeit te binden.
 Cleopatra verwon Antonius, door praal,
 En Dido haaren Vorst, met vrindelyk onthaal.
 Europa zwom op 't zout, bekoort door witte leeden
 Eens Stiers, waar in Jupyn om haar was neêrgeleeden;
 Maar Jesus vlamt op 't rein, op 't kuische duiven-oog,
 Het geen wat minder is, als God, om hem ontvloog.
 Kwam 't Roomsche Capitoel den Lauwer-held begroeten,
 Als hy, als winnaar, moest den zilv'ren raad ontmoeten!
 En wierp de leger-byl voor zyn gevreesden troon!
 Wy eeren u, Van Miert, als Bruid van d'oudsten Zoon.
 Gy dryft den Waagen voort, langs neêrgevelde ryken,
 En ziet de wereld, vlees, en duivel voor u wyken.
 Gy plant den Kruisstandaard op Adams bekkeneel,
 En krygt voor een geschenk, uw eigen Ziel, ten deel.
 Regeer naar stryd het Ryk, 't welk Jesus heeft verkreegen,
 Uw Zon blinkt allerschoonst' naar 't druipen van een reegen.

Een weinig hier gezolt, en door het vuur verhit;
Zo smaakt de laagte best, wat in de hoogte zit.
Dan brand God zyn Semeel', met gloed van heete starren.
Hou op, ô doffe pluim! van 't Godd'lyk Hemel-warren,
En doopt uw punt in 't bloed, het geen Mari verkoos;
Zo teelt die inkt op 't laast' de schoonste middag-roos.
Geluk, myn Heiland, met Van Miert, uw welbeminde!
Geluk, Van Miert, met God, dien gy zo teêr bezinde!
ô Heilig Paar! wie kent de zoetheit van dien egt!
Als die maar altoos ja, op Christus wenken zegt.
My Isabel, die zwymt, om dat haar Bruigoms lonken
Als heete koolen, in haar ted'ren boezem vonken.
Brand, zieltjes, leeft in egt! en smaakt de vreugt der trouw!
Hy streel u in zyn arm! en kus Mari voor Vrouw!

**De eeuwigduurzaamheit der liefde,
Afgeschetst ter Egtverëeniging van Mynheer Gerrit Willem,
En Mejuffrouw Anna.....**

Een ander dryft met git, op Marm're zege-boogen,
Een duurzaam pronk-tafreel, voor wyzaarts arents oogen,
 Tot lof der Helden, die gefokt uit bars metaal,
 Zyn op een Reuze-togt gestorven in het staal;
En brom een Maro's toon, langs afgebeukte slooten,
Om Grooten, na hun dood, voor eeuwig te vergrooten:
 Of steek zyn Trom in floers, zyn Bas in vaalen nagt,
 Daar nimmer dageraat met dart'le lonken lagt,

Om d'afgestorven geest van Caesars romp te paaijen,
 Die langs zyn leger-byl, een werelt om zag draaijen:
 Ik spreij slegts Myrt-tapyt, voor Venus elpeleên,
 En giet het melk en bloed langs bloemfestonnen heen.
 Ik pomp maar Lelyzog op 't bos van Roozeknoppen,
 Wyl 't hoog Robyn liefst joelt, in Paarlemoere doppen,
 Wyl 't leven van Natuur zig zwenkt van lip op lip,
 En 't anker vallen laat op een korale klip.
 Stoft op een heldesnaar Vrouw Juno's Paauwe-veeren,
 En wilt Minerva vry in 't grys Atheenen eeren;
 ô Zuigers van de Zon, die steile stralen pramt,
 En met uw fieren toon, de lugt tot spaanders ramt;
 Ik kus het Swaanendons, dat vagt van Armelynen,
 Waar op een Mars, hoe nors, van liefde leid te kwynen.
 Dat is de Hemelvaart van 't jeugdig Menschen-sap,
 En 't Elizeesche Veld, dat ik ten pen uitlap.
 Hegt bloessem op 't papier, strooit ted're Violetten,
 Zo zal myn Zang-godes, de Wierooks-duinen pletten,
 En roven 't frisch Kaneel van Flora's zuik'ren mond,
 Die al het tuingewas met Ambergeur doorwond.
 Ik zoek geen milt Citroen, of wangen van Granaten;
 Geen boezems hart gepuult van 't zog van honingraten;
 Geen kuipen met Saffier, of emmeren vol wyn:
 Al 't Nectar van de Goôn valt voor myn dorst te klein.
 'k Wil 't Juffers steil yvoor, op zwakke voeten zetten,
 Cupidoos boog zien op albaste spieren wetten,
 Die voelen doen in 't gras, dat langs de Haagen woelt,
 Hoe 't ted're Mannen-vuur, zyn rif in 't Zeeschuim spoelt.

Onsterffelyke Goôn! die 't water, op de vlammen,
 Tot yzig pekel-sneeuw, voor eeuwen hebt doen strammen,
 En alle stoffen stoft, met sprenkelen van zout,
 Waar op uw Chaös nog zyn trotsse werelt bouwt:
 Wat is de Liefde zoet! wat is ze wel gevonden!
 't Groot Al word door dien band, het hegste aan een gebonden;
 't Tuilt alles door malkaâr, het wentelt om en om,
 En spreekt verborge taal, al schynt het spraaklit stom.
 Natuur aâmt geesten uit, en voelt ze weêr herspatten,
 Om 't onbegrypbaar, kon het zyn, in zig te vatten;
 Dog, in die Zielen-bron word slegts een beeld gezien,
 Maar niet den wortel, die 't Idè ons aan komt biên:
 Die blyft in 't stil gehuist, en doet ons eeuwig dart'len;
 Ja, als een wufte veêr, van tak op takken spart'len;
 Die voert ons af en aan, gelyk als eb en vloet,
 Die 't lighaam van de Zee, dan staan, dan vallen doet,
 Op dat de tyd, steeds tyd, zou door al de eeuwen leven,
 En altoos nieuwer stof aan d'oude weder geven.
 Dit is het Egt-altaar der ingeprente trouw,
 Een oorsprong van den Man, de voedster van de Vrouw.
 Hier om knelt Prins Adoôn' Vrouw Venus in zyn armen,
 Hier uit kan God Jupyn, Semele's schoot verwarmen,
 Dus staat Daneâ bloot voor 't stortend morgen-gout,
 En smaakt, hoe 't bloed der zon haar schoot met zaat bedout.
 Giet myne veêr, vol zog, zo zal de Mingod teep'len,
 En Hymen, uit kristal, de bloed-koralen lep'len;
 Zig tooijen in myn Rym, en-streelen 't leenig Was,
 Dat langs den Aardbol zweeft, op dons van schuiment glas.

Wat zwiert 'er in 't verschiet? wat woelen 'er voor Duiven?

Ik zie de veëren, Gôon, in dunne wolken stuiven:

Het trekkebekken duurt, het kussen krygt geen end,

En 't dynzig Lugt-verniss, is vast op 't vuur geprent:

Het aardig Mannebruin wil 't zilver niet verliezen.

Syringa word gejaagt van Pan, door 't bos van biezen;

En Leucothé verdampt, als Wierook voor de zon,

Terwyl Narcis, verhit, verwezent in zyn bron.

Dit is de ziel van 't spel, 't verborge kwik van 't paaren:

De Vrouw moet in den Man, hy weêr in haar invaren;

Zy wellen in zyn kruik, hy stroomen in haar lust,

Tot dat het wettig Paar is zat van vreugt gekust.

ô Dappere Oorlogs-lui, die 't vegten hebt verkooren,

En dog u laat van 't vuur, als kinders, ringelooren,

Die heeden dezen dag zyt voor 't Altaar gewyd,

En straks het Leger-regt voor Juno's Bank bepleit;

Die 't worstel-spel zult op het dons met bloed beslegten,

En voor een naauwe bres, een hooge standaard regten;

Zet uwe leden schrap, en vegt met helden-moet,

Tot dat de winnaar valt voor 's overwonnen voet.

Die onder rolt, staat op, en ziet den styger nygen,

Het grootste styl moet steeds weêr naar zyn aspunt zeigen.

Al wat hier boven zweeft, moet weêr naar onder gaan,

De Vorsten vallen 't laagst', die het verhevenst' staan.

Dat is de wiszelbeurt, zo slyten alle dingen,

Die, uit de stof gevormt, verdraijen in hun kringen:

Dog wat een teêr plaaisier! ô Hemel! welk een drift!

Gevoelen de ad'ren niet, als 't vuur op 't water schift!

Het zy men klimt, het zy men daalt, 't is altyt willen,
 't Is eeuwig tyd met vreugt, in zuiker-riet verspillen;
 't Is aazen op de Bruid, 't is plukken van den Man,
 't Is alles doen, uit jok, tot dat men niet meêr kan.
 Hier groeijen Roozen van, die Lelyvellen dekken,
 En aan de werelt, tot vermaak, voor poppen strekken.
 Daar stoeit Cupido meê, daar lagt zyn Moeder om,
 Daar spant hy 't boogje na, daar voor staat Faebus stom:
 Daar voor bezwymt myn Digt, als 't edelst' aller schatten;
 Dit is het Meir, waar uit de Negers Peer'len vatten;
 Dit is de zwarte Mein van 't heilig Diamant,
 Waar naar Hermaphrodiet, als dol, steeds watertant.
 Stolt dan te zamen vast, en scheidt de werelt Zoonen,
 Wilt uit u jeugdig zweet, wat dat gy zyt, vertoonen:
 Ja, zaait den akker van Natuur, vol graan van geest,
 En toont aan 't Nageslagt, wat dat gy zyt geweest.
 Zo sterft uw adem nooit, maar uw geslagt blyft leeven;
 Die kind'ren fokken kan, zal nooit in onstof zweeven.
 Zyn Ziel die prykt in 't ligt, op glanszig Esmerald,
 Gelyk een zon, wiens mond, op Thetys boezem valt.
 Het Maagdezout, dat wast, door ey op ey te baaren;
 Een oude Oijevaar, kan best langs golven vaaren,
 Wanneer een jonge pluim zyn taaije wieken schraagt,
 En hem den Aardbol om, op zyne schoften draagt:
 Dan hoort u zegen toe, de Wyngaart schaft u Druiven,
 Geen vuile Wolf, mag 't Lam in uwe kooijen kluiven:
 De Koe stort ryke melk, en de Akker geeft zyn brood,
 Terwyl vast de overvloet neêr rolt in uwen schoot.

ô Trosse Wereld-Vorst, die 't alles meêrt door 't mind'ren,
 En Ouderen herkneet in 't wezen van hun kind'ren,
 Deelt aan dit egte volk, 'k meen wel,
 Uw eigen tydverdryf, uw keur'lyk minnespel;
 Op dat Vrouw Anna steeds, gelyk een Olm mag hangen
 Om Gerrit Willem's hals, die met een heet verlangen
 Op 't zoete Liefje loert, haar met zyn lonkjes tukt,
 En met een heete lip haar kille kaakjes drukt;
 Zo zal ik tot uw lof, Jupyn, een Pronknaalt stigten,
 Waar voor dat Pharo's Grav', op Chayro's zant zal zwigten;
 En planten op de spits uw hooge Majesteit,
 Gedost in rym van goud, daar nooit de tyd op byt.

Regenbuijen om 't verlies der zon, of Tityr zonder Cloris.

Gy Harders, die uw Vee, 't geen dorst naar zilv're stroomen,
 Langs steile toppen dryft, om by de Bron te komen,
 Die in deez' groene Beemd', al ruissend' heenen vliet;
 En laaft, ik bid het u, de matte schaapen niet
 Met droppelen van zout, uit traanen voortgesprooten.
 Al 't water, 't geen gy ziet, is uit myn oog gevlooten:

Dit heldere kristal, 't geen door zyn schoonen schyn
 Den Wand'laar toelagt, is niet anders als venyn.
 't Is harte-bloed, 't zyn, Ach! 't zyn doodelyke zugten:
 'k Ging laast hier in dit Wout, voor Mensch en Beesten vlugten;
 En lei my op het puin van gints vervalde slot,
 Het geen een Oorlogs-held, voor lang, heeft neêrgeknot:
 En riep: ô Goôn! waar is ze nu? waar is ze heenen?
 Mits brak de sluis van 't oog, en ik, ik raakte aan 't weenen.
 Ik stortte plaszen neêr, een halven Oceaan,
 Waar in dat Tityrs romp eerlang zal ondergaan;
 Een diepe Zee van druk, een afgrond van verdrieten,
 Waar in dat niets, van 't geen ik ben, zal overschieten.
 Waar haalt Natuur het vogt? van waar komt zo veel nat?
 Gelyk myn bange borst door 't oog heeft uitgespat.
 Ach Cloris, liefste ziel! ach! zaagt gy myne ellenden!
 Wist gy, hoe 't brandend vuur nu moet in water enden;
 Hoe ik myn vlam verteer, om dat ik u niet vin,
 Die 'k meerder als my zelf, en al wat leeft, bemin.
 ô Uitgekeurde Bruid! een pronkbeeld van de Maagden,
 Wiens schoonheên als de zon in Tityrs oogen daagden,
 Wiens Lelywit, gesprengt met sproetjes van koraal,
 Een wereld dwingen zou door zagte tovertaal;
 Wiens lippen malvazy neêrstorten, langs Robynen,
 Om 't heilig Muscadel nog schoonder te doen schynen:
 Wiens wenk, wiens lag, wiens mond besproeit met Rooze bloet,
 Een eike Reus, hoe hart, van liefde kwynen doet:
 Wiens ryzig borst albast, een volle Maan kan tarten,
 Als zy in 't Stargareel, getrokken van haar harten,

Met sneeuw blank vel gedost, den duist'ren nagt verkwikt,
 Die anders in den rouw van angst, by naar verstikt.
 Dit, en nog meêr, schoot langs myn tong, door deze dreeven,
 Alleen, om dat 'k niet wist, waar Cloris was gebleeven:
 Myn hals-vrindin, de Zon, waar voor ik dag'lyks kniel,
 Die Godheit, die ik steeds, verrukt te voete viel.
 Die eenige één, die ik heb eeuwig uitverkooren,
 Als 't zoetste zoet, het geen de Hemel heeft gebooren.
 Zaagt gy haar oogen eens, die heuvelen van ligt,
 Dat Diamant-azuur, 't geen flikkert in 't gezigt,
 Dat wat'rig Paerlemoer, en Winkel van Saffieren,
 Gy zoud geen and'ren glans, als Cloris lonken, vieren.
 Geen Morgen-stond, getooit in Carmosyn fluweel,
 Op Hemels blaauw Sattyn, heeft by haar schoonheit deel.
 Al 't Indiaans yvoor, des werelts elpenbeenen,
 Gedoopt in bloed, het geen de Purper-kuip kan weenen,
 Heeft by de mengeling van zulke verwen niet;
 Want wie haar ziet, die schouwt een Venus in 't verschiet,
 Op haare Zee karos, door kabbelende baaren
 Van Marmer water-spog, naar Paphos tempel vaaren,
 Daar 't poez'le Vrouwendom op Esmeralden pronkt,
 Terwyl de Satyr, zat, op Tygers-vellen ronkt.
 Nu is dat Dagjuweel, die Zilver-mein geweeken,
 Dat Amber Eiland, 't geen myn liefde heeft ontsteeken.
 En dat my 't meeste smart, is dat ik niet en weet,
 Of zy nog om my denkt, of datze my vergeet.
 Vergeeten! daar ze my heeft haare trouw gezwooren;
 Neen, eêr zal de afgrond door den hoogen Hemel booren;

Eêr hort de Donderaar uit zyne Blixem-kar,
 En gruiſt met zynen val 't Heel-Al weêr in de war.
 Dat lieff'lyk Maagde was is veel te kuis van zinnen;
 Zy zal nooit ander beeld, als Tityrs beeld beminnen.
 Al kwam Latona's telg uit zyn vergulde tent,
 En liet den Waagen daar, dien hy geduurig ment,
 En zong door Berg en Dal, van Cloris, op zyn snaaren,
 Zy zou met Tityr dog, maar nooit met Faebus paaren:
 Al droeg Neptuin, uit min, zyn wyde heerschappy
 Aan Cloris op, ik weet, hy kreeg den ſchop, om my.
 Ik dobber in haar hart, ik ben haar Uitverkooren.
 Zy wil van niemand ooit, als slegts van Tityr, hooren.
 Hoe ſprak zy by dien Olm? hoe drukte zy myn mond?
 Hoe neep zy my de hand! wat was zy teêr gewond!
 Ach! Herder 'k laat u niet om al des werelds ſchatten;
 Dat woord en kan geen mensch, als die bemind, bevatten:
 Dat woord is ingeleit met zuiker zonder gal:
 Dat woord kreeg Jupyn nooit, als hy de Meisjes stal.
 Geen dwang geniet 't vermaak, dat egte driften voelen.
 Laat Gylaarts op Saffraan, en Wierooks-baalen woelen,
 Op ſpreijen van Damast verzaân den dierschen lust;
 Ik hou 't voor liever vreugt, daar Cloris Tityr kust.
 ô Goôn! die ted're vlam, dat onderling verëenen,
 Is vuur, en water 't zaam, is laggen, en is weenen,
 Is iets verbeelden, en verliezen van zyn beeld;
 Dog zwyg, ô losse tong, eêr 't ſtruike en heg verveeld.
 't Is nu geen tyd, om langs het veld-tapyt te dart'len,
 En als het pluimgediert' van tak op tak te spart'len.

ô Neen, de Tortel kirt om zyne Tortelin;
 Hy zoekt zyn liefste Duif, met wiekjes van de min,
 En breekt het kropje los, door eindeloze traanen,
 Die hem den naasten weg naar donk're hoolen baanen.
 Ei hooge boomen, steekt uw kruinen overend,
 En ziet eens om, waar of zig Cloris heeft gewend:
 Spreekt klip en rotssen aan, ja wilt de wolken vraagen,
 Of zy niets ongewoons, geen Godheit ergens zaagen;
 Myn Hemel is van huis, de Zon dwaalt van het spoor,
 Ik mis myn Avond-star, en wensch naar vrouw Auroor;
 Ik wil een Reegenboog, een hof met duizent kleuren,
 Een Faenix die haar zelfs verbrand door Wierooks-geuren;
 Maar zagt, waar streef ik al met myne pennen heen,
 Ik zoek myn vreugt vergeefs, en vind niet als geweent.
 Die zoete lafenis die kan my nog verkwikken;
 Want zonder dat, de brand zou my het hart verstikken.
 't Is uit met my, 't is uit: Ik ben niet die ik was;
 Geen Herder Tityr meêr, maar wel een zilte plas.
 Dies drenkt uw kudde niet in myne pekkel-stroomen;
 Want 't wollig Vee zou, door dat zog, van liefde droomen:
 't Zou Cloris zoeken gaan, door Bos, door Berg en dal,
 En smelten eind'lyk meê in eenen Waterval.

**Herders-klagt, Aan den Heer J.F.M.
of Damont in den rouw, om 't missen van zyn vriend.**

Kunt gy het wollig Vee, ô Coridon! nog leijen
 Langs Scaldus groenen zoom, en lekk're klaverwei?
 Terwyl uw Damon dwaalt door woeste Berg en Hei,
 En 't zandig Duin, vermoeit door overmatig schreijen.
 Kunt gy, ô Coridon! nog Tovervaerzen maalen?
 En, op een Harders Luit, uitkweelen 't zoetste zoet,
 't Geen u de lieve rust in huis gevoelen doet?
 Daar Damons ziel, gezweept, gaat langs de velden dwaalen.
 Kunt gy, myn Coridon, met uw gesleepeen ving'ren,
 Den naam van Cloris nog gaan znyen in den bast
 Diens breeden Olms, die met zyn vuist de wolken tast?
 Daar Damons ziel, gezweept; moet langs de klippen sling'ren.
 Spreek, Herder, spreek, vlegt gy nog bloemen met uw handen?
 Penseelt gy nog een Roos, voor Cloris helder wit?
 Of tast gy naar de Kars, die op haar boezem zit?
 Daar ik, helaas! moet om een lonkje watertanden.

Kan 't zyn, ô Goôn! kan 't zyn, heeft Damon dan geen vrenden!
 En is zyn Coridon zyne oude eeden wars?
 Die hy my voortyds zwoer, eêr 't noodlot, nog zo bars,
 My in zyn lommer deed' al myn vernoegen vinden.
 Wat plagten wy te zaam niet meenig Digt te neuren,
 By 't ruisschen van een Bron, van Cloris godd'lykheit?
 En 't Nectar, dat haar tong langs purp're randen spreit?
 Maar nu, nu mag, helaas! die vreugt my niet gebeuren.
 Nu viert myn Coridon God Bacchus lekk're teugen,
 En leunt met zynen mond op tepelen vol wyn,
 Daar Damon, heel benart, tot ligting van zyn pyn,
 Een weinig water lept, dat naauw de dieren meugen.
 Lag vry, ô Coridon! met uwe Metgezellen,
 Wiens Velden ryk bevragt van Ooijen zonder tal,
 Des avonds vette melk, voort sleepen naar den stal;
 Ik zal met droef geweên, myn ziel te vreden stellen.
 'k Misgun u niet de vreugt, die u de Goden schenken,
 Neen, Coridon, ô neen! het maakt myn droefheit bly,
 Dat gy welvarend' zyt; maar ach! was ik, als gy,
 Ik zou zomtyts nog eens om Damons vriendschap denken.
 Dien Sukkelaar, die zwerft, ontbloot van hut en haaven,
 De woeste paden door, en vind geen trouwen vrind,
 Geen Coridon, als u, die hem, wel eêr bemind,
 Nu laat in 't eenzaam Bos, door rouw, te barsten draaven.
 Ach! ging een zugtje meê van Coridons meêleijen!
 Zei hy maar eens! wie weet, waar of nu Damon is?
 Ach! had hy uit myn kuip een weinig lafenis!
 Wat zou 't myn veege ziel niet wonderlyk verblyen!

Al ben ik nog zo ver van u door plaats geweeken,
 'k Zou 't voelen aan myn hart, zo 't uwe niet verhart,
 My minde als 't eertyds deed, door 't deelen in myn smart,
 En toonen het voor elk, door 't hoofd om hoog te steeken.
 Maar neen, het is vergeefs, ô Damon! zulks te hoopen;
 Want als 't geluk verstuift, zo blyft ons niemant trouw,
 En 't geen het hardste treft in 't midden van den rouw,
 Is, dat de vrenden zelfs het eerste en verste loopen.
 Ik val de Goôn ten voet, in 't midden van myn rampen,
 Die waaren steeds om ons, schoon dat ons alles vlugt.
 Hou moed, myn bange krop, al lang genoeg gezugt:
 Want 't water, dat nu zinkt, zal haast naar boven dampen!

Op een onverwagt verdriet, den digter overgekomen.

Wat snort 'er voor een Lugt-Orkaan, met bitsse tanden,
 Al brullend' uit zyn nest, langs myne heuvels af?
 Daar 't puilend' Druive-vagt hangt aan den Wyngaart-staf,
 Door 't laggent Zonne-vuur, op 't zoetst' van min te branden.

De pars die jeukte reeds naar 't zog van zuiker-prammen,
 En hoopte haast een speen, met malschen Wyn bevrugt,
 Te krygen in den mond, zo als heel onverwagt,
 Een snorrend blixem spook den ader los kwam rammen.
 Al de aangenaame bos van Muscadelle wangen,
 En toetsjes van koraal, op dun Azuur gekneed,
 Zyn van hun lonkend' ligt, door guure damp ontkleed,
 Zo als ik bezig was een Herders Luit te langten.
 Ik wou een Helikon van zatte Satyrs digten,
 Voor Vader Bacchus, die op Tygers-vellen ronkt,
 Daar hem een ritsse Meid, met geile togt, belonkt;
 Maar, laas! een staale bas moet voor den donder zwigten.
 Al beurt een naalt zyn kam door 't hoogst' der steilste wolken,
 En groet met zynen hoed de vloeren van kristal,
 Waar op de Godheit treet, nog staat hy nimmer pal,
 Wanneer hy word geschud door onderaardsche kolken.
 In 't midden van 't gejoel der dartelende looten,
 In 't zwanger gaan van bloed, en 't baaren van de most,
 Zo komt een leger ys, het geen zyn hagel lost,
 Om 't heilig zweet myns erfs, uit huis en hof te stooten.
 Verwaande Bulderaar, wat baat u al dit tieren?
 Gy hebt geen Monsters voor, geen Etnaas Reuzen-stoet,
 ô Neen, een poez'le borst, die malsche lippen voet
 Met leenig Amber-vogt, waar naar de Muzen gieren.
 Nu zit ik aan den grond, nu plas ik met myn pennen
 In ziltig Paerlemoer, uit kruiken oog albast,
 Langs bloem en kruid geplengt, 't geen teêre spiere wast,
 Om eeuwig zig met my tot droefheit te gewinnen.

ô Ja, die trotsse val, gekleed in bies en lissen,
 Die gy gints hobb'len ziet, met bruiſſchend dons van zout,
 Die heeft deez' bange krop, al zugtende, gebouwt,
 Om 's aardryks ſchoonen huit met traanen te verniſſen.
 Klimt hooger als de ſpits der ſteigerende Bergen,
 ô Jongens van de kunst, zo gy uw leeven mind;
 Want van myn Oceaan, thans aangevoert door wind,
 Kan men, hoe zeer hy wil, geen medelyden vergen.
 De Zee spat uit myn oog, met kabbelende ſtroomen,
 En 't marmer Water-ros ſnuift langs den Hemel op;
 Sta ruim, ô Zonne-Vorst, of beurt uw gouden kop
 Door 't dikke Lugt-arduin, daar nimmer traanen komen.
 Ik vrees voor ongeval, voor Starren zonder glanſſen,
 En zie Diana's Nagt-karos in floers gedoopt;
 Ei let, waar Iris met haar ſchoonen Tabbert loopt,
 Om dat myn Thetys joelt langs Hemels zilv're tranſſen.
 Bewaar den Burgt, Jupyn, van uw gevreesde Ryken,
 De Zee-god ſtaat aan 't Roer, en voert zyn Helden aan,
 Hy zal, met snorkend' ſchuim, uw glaazen ſtukken ſlaan,
 Zo gy den donder niet doet in het tuighuis wyken.
 Uw wreev'le moed heeft my myn Wyngaart af doen knaagen;
 't Is waar, maar 't pekel 't geen ik stort, geeft zo veel ſmart,
 Dat ieder roept, die 't ziet, Jupyn is hard van hart,
 En niet meêr waard, de kroon van 's werelds rond te draagen.

De doolende Ulyssis, aan de Hollandsche Calypzo.

Ik voel, ô zilver' re zon, door Water-wilderniszen,
Die met een Paerle-vloet, myn droeve zaak beslizen,
 Dat gy thans plaszen zuigt, en deelt in onze smart;
 Ja, geen meêr meester zyt van uw doorlugtig hart,
Dat het gebuigzaam word, en smaak vind in myn traanen:
Zo kan een Regenboog den weg ten Hemel baanen;
 Het geen zyn zelf het minst' gelykt, is 't naaste aan een,
 Tot haat, en liefde toe, die zyn één geest gemeen:
Dog deeze stof, zo vreemt, dient op geen minnesnaaren.
De wysheit schynt te nors, met Cithare te paaren;
 De kunsten zyn te hoog voor 't wankelbaar geval,
 En die Cupido eert, staat voor geen diepte pal,
Nog heeft geen vast bezef, hoe 't vuur moet watertanden;
Want zonder dat, 't was uit, de wereld zou verbranden.
 Gelyk de Zee beweegt door onderaardschen gloed,
 En de ingeboore vlam de Bronnen vloeijen doet;
Zo schaft het vogt aan 't vuur, het voedzel om te leeven,
Het geen dat de een ontfangt, dat moet weêr de and're geeven:

De wisselbeurt is 't spel, daar alles uit bestaat,
 En duurt zo lang, tot 't Al weêr in zyn oorsprong gaat.
 Ik dryf een Manne-styl, aan d'eerste van de Vrouwen,
 Die ik voor over lang, voor Saffo heb gehouwen;
 Die wel de min waardeerd, dog meêr een lekk're pen,
 En oorzaak is, dat ik myn roem haar schuldig ben.
 Volgeestige Amazoon, bestormster van de boeken,
 Die nagten overbrengt in de Oudheit op te zoeken,
 En Letterhelden in uw gouden inkt begraaft,
 Als gy op Faebus Ros naar Pindus toppen draaft,
 En 't groote Jufferdom doet op uw toonen danssen;
 Mogt ik u groene Myrt, mogt ik u Palmen kranssen,
 U sieren met Lauw'rier, en tooijen als een Bruid,
 Myn Ziel die was voldaan, en al het schreijen uit.
 In 't eerst' doen ik te ruuw, naar Paphos slinkze wetten,
 Uw heilig oor kwam met myn dart'le Vaerzen smetten,
 Zo was de deur in 't slot, en gy en agte niet,
 Of ik van blydschap zong, of neurde van verdriet.
 Dit gaf myn droefheit klem, en deed' myn harssens dwaalen;
 Ik riep wel duizentmaal, waar zal ik aâmtogt haalen?
 Waar blyven in de Zee, die uit myn oogen vloeit?
 En staâg van dag tot dag, hoe langs hoe meerder groeit?
 In 't midden van dat nat, gaf my de liefde togten.
 Vrouw Venus wyzer, heeft met Pallas Schild gevogten;
 Haar sterke speer gevelt op uw gewyde borst,
 En 't meêr dan yz're hart met zagter bloed bemorst.
 Gy lonkte op myn gezigt, en kreeg wat water binnen,
 En met die dropp'len vogts, een Ziel om my te minnen.

Uw Brief, uw godd'lyk Digt, heeft my dit zelfs gezeit:
Ik had u nooit gelieft, had gy niet eerst geschreit.

Aan de saffo onzer eeuw, offert myn Faebus zyne lauweren.

Geleerde Zangheldin, die in uw Vaerzen bromt,
Gelyk een Oorlogs-god, die spies en dolken kromt
Op 't harde bekkeneel van Typhons yz're Reuzen,
Wat hebt gy in den zin? zult gy de wereld kneuzen?
De Starren rukken van hun steel? de Zee zien braân?
De Hel, met al haar stoet, doen in den Hemel gaan?
Of wilt gy 't zalig Volk! de zielen uit hun lampen,
Doen met uw gladde pen in 't perk der Goden kampen,
Hen boeijen aan uw as, of dwingen met een oog,
Voor 't welk ik duizentmaal myn knie ter aarde boog?
Waar las men ooit een steil, zo nors, op Helden toonen?
Waar zulk een fiere taal in 't heir der Amazoonen?
Wat Bos-Non, heel verwoet, door zwarten tover-drank,
Sprak ooit zo stout een Vaers, met ongewooner klank?

Als gy, die donders rolt langs afgekapte Bergen,
 Om zelfs d'aloude roest in 't naare graf te tergen.
 Besluit nu Maro vry in Pharo's Lyk-kapel,
 En steek den blinden Griek, met al zyn Oorlogs spel
 Van Trooijens ondergang, in 't diepst' van Chairos Rotssen,
 Nu dat myn Faenix komt de Zon met pluimen trotssen.
 Waar haalt gy al de Gom? den Wierook der Natuur?
 Of plukt gy 't Woutkaneel op stranden van Azuur?
 Zuigt gy den Amber uit Vrouw Thetys bolle prammen?
 Of kunt gy 't Nagtslot van de kunst in stukken rammen?
 Het Diamant gestremt in vloeibaar Paarlemoer,
 Was 't eerste schip, waar op Apol ten Hemel voer.
 Dat stuurt gy naar uw zin, door 't midden van twee Poolen,
 Op dat onze Aardbol zou om uwen Circul doolen.
 Die groove Werelds-Moor, vernibbelt op het ligt,
 Haalt reeds zyn ankers op, en streeft naar uw gezigt:
 Waar in de Hemel heerscht met duizende van Starren;
 Dog eër hy boven is, zo glipt hy uit zyn harren.

Philander aan Amaril.

My dunkt, gy denkt, hoe komt dit wit en zuiver blad,
 't Geen my Philander zend, aan allen kant zo nat?
 Ach! Schoone, vraag dat niet, 't zyn traanen myner oogen,
 Die 'k aan uw lonken schenk, om voor dat vuur te droogen.
 Eén blik, één zoete trek van uw aanminnig beeld,
 Eén lach, één zagte mond, die duizent harten steelt,

Kan haast de regenbui in zonneschyn hervormen.
 Geen schip, gezolt in Zee, door norschen wind en stormen,
 Is meêr doorboort van vogt, en nader aan den grond,
 Als ik, tot in 't gebeent', helaas! van u gewond.
 Kan dan een Juffers ziel een Mannen hart doorsteeken?
 Zo zagt een beeld, als gy, myn heelen romp verbreeken?
 De liefde dan zo wreed, zo onmêdogend zyn?
 Dat zy vermaak geniet, als ik om haar verdwyn.
 Dat gy de plaszen zaagt, de Wellen, en de Meiren,
 Die uit myn oogën vliên, en 't treurig Rif verteeren,
 Gy zout, ach! was 't zo! haast veranderen van zin.
 Gy weet reeds van naby, dat ik u teêr bemin;
 Dat nimmer Minnares, hoe groot, zal zegepraalen
 Van myn gemoet, als gy met uw vergode straaLEN;
 Dat ik geketent ga, geklonken aan den as
 Van 't heillig Swaanen-dons, uw godd'lyk Maagde was.
 Dat dun kristal, die zwier, de waassem van uw wangen,
 Is 't eenig doelwit van myn droeve Morgen-zangen;
 En als ik 's avonds rust ga zoeken voor 't geween,
 Zo wart myn zukk'lend brein om uwen boezem heen.
 Ik druk dan uwen krop, ik nyp dan uwe lippen.
 Wat kan verbeelding in den nagt al zuiker stippen?
 Maar heen, die yd'le damp, dat domm'lig wolkgestreel,
 Maakt my een Ixion; die kreeg een zelve deel.
 Myn Juno, myn Godin, waar zyn myn losse zinnen!
 Ik draai een eeuwig radt, en kan niet, als beminnen.
 Uw Tantalus leid dorst, in 't midden van zyn bron.
 Ach! dat ik eens, naar zo veel ramp, uw hart verwon!

Dat gy my maar de hoop van uw bezit wout geeven;
 Die zoete hoop alleen, die deed my eeuwig leeven.
 Ei! knik eens vrind'lyk, ja, zeg slegts, ik zal 't eens zien.
 Die twyfel zal de dood doen van myn leeden vliên:
 Door Bos en Velden zal ik dan met vreugde schat'ren:
 Deez' Venus is gegroeit uit beî myn ooge-wat'ren.

Aan de Paerel aller Vrouwen.

Blyf buiten, Margareet, blyf buiten op het land;
 Want komt gy in de stadt, ze raakt geheel in brand.
 Uw lonken zyn te heet, wie zou ze kunnen draagen?
 Ik zie een wereld, door uw' oog alleen verslaagen:
 De Goden gaan geboeit, geketent aan den hals,
 Zy sterven om 't yvoor, zo trots, zo vast, zo mals,
 't Geen reizig opwaarts puilt, en 't hoog gebergt' kan tarten:
 Nooit stal Vrouw Venus borst, met meêr geweld de harten.
 't Is melk en bloed, gestremt op 't poez'lig Carmosyn:
 De Lier van God Apol valt tot uw lof te klein.
 Hy zelfs wart om uw mond, hy kan 't koraal niet vatten,
 En gaf, om ééne kus, al Pindus fiere schatten.
 Die Tover-bron! die dauw! die lippen van fluweel!
 Die toetsen van uw kaak, of roozen zonder steel!
 Ach! al die godd'lykheên! zyn priemen van de Zielen,
 Die, op één enk'len dag, een leeger Mans vernielen.

Ik weet dit van naby, die in myn ziel geraakt,
 Best voel, hoe 't mins' venyn een teeder harte smaakt.
 ô Goôn! heb 'k naar dien tyt myn oog met rust gelooen?
 My ergens in vermaakt, met iemand meêr gesprooken?
 Zint ik haar eerstmaal zag! 't was alles my verdriet;
 Ja, 't schoonste dat ik vond, had by haar schoonheit niet.
 't Moet Margareet', riep ik, het moet die Hemel wezen!
 Geen ander kan de bres van dit gemoed geneezen:
 Zy heeft den gloed verwekt, dien niemand bluszen kan,
 Als zy, en doet zy 't niet, met spoet, ik sterf 'er van.
 Dog, 'k zal 't alleen niet zyn, die om haar zonne-stralen
 Als sneeuw versmolten ben, en in het graf moet daalen.
 Daar zyn 'er duizent, en nog meêr: Ach! was ik dood!
 Op dat gy meerder vreugt, en ik wat rust genoot!
 Dog wie zal rust', ô Goôn! naar zyn afsterven vinden!
 Men zoekt in d'and'ren tyt, nog eeuwig 't geen men minde.

Aan de versteende Caliste.

Vaar wel! vaar eeuwig wel! ô oorzaak van myn pyn!
 Te lang bemind, om niet weêrom bemind te zyn.
 Ik kus een and're schoonte, een Hemel met twee starren;
 Een doolhof van Natuur, om eeuwig in te warren;
 Een wit albast, een roos, die op vioolen treet,
 Een duizent harten aan haar zuiv're ranken kneed.

Dat zoet en kent geen stuurs, dat ligt is enkel lonken:
 Die Zon, die lagt my toe, en doet myn traanen vonken:
 Die bronnen, die 'k om u heb langs den weg gestort,
 Als ik, in eenzaamheit, bynaar van druk verdort.
 Uw naam ging overal met myn getreur verbreiden.
 Ik bleef u by, helaas! schoon de oogen van u scheiden.
 Nu is die tyd voorby; nu ken ik u niet meêr.
 ô Goôn! sta by! dat woord, dat doet my 't meeste zeer!
 Die moortpriem velt my neêr, niet kennen die 'k moet lieven!
 Niet steeds aanbidden! die my komt te hartedieven;
 Eêr rukt zelfs de Oceaan in Jupyns donderdak,
 Eêr ik myn eed, myn trouw, 't uw eens beloofde, brak.
 Al liep my Venus naar met haar geverwde wangen,
 En wou myn matten mond aan haar robynen prangen;
 Nog zoog ik liever leed uit uw versteende borst:
 Uw neen is beter, als haar ja, voor mynen dorst.
 Het aarz'len van een Maagd maakt yz're Mannen dronken.
 Wie ziet men meêr aan d'as van 't elpenbeen geklonken,
 Als die, gezolt van min, haast hoopen op een tyd,
 Die eens den armen Slaaf van zyne keeten vryd!
 Ruk in triumph vry voort op myn geplette leeden,
 Zo roem ik in myn Graf, dat gy my hebt vertreden;
 Dat ik gestorven ben, om dat gy in myn dood,
 ô Wrange Ziels-voogdes! met lust uw zin genoot.
 Men zal tot beider roem aan alle kanten spreken:
 Hy kon geen Vrouwe hart, zy wel een Manne breeken.

Aan myn eenigste.

Meent gy, dat myne ziel, nog aan uw zoetheit denkt,
 Daar gy ze zo veel roet, in plaats van zuiker, schenkt?
 En dat dit bange hart, door uw gezigt verwonnen,
 Nog langer aan dat hel crystal zou hangen kunnen?
 Dat het ter neêr getrapt, door spooren van uw tong,
 Te vreedden blyft, schoon gy het, als een slaaf steeds dwong!
 Dat het uw moortpriet kust, zyn borst u aan komt wyzen?
 En zeggen, stoot maar toe, ik zal uw goedheit pryzen?
 O ja, ik ga ter doot, om dat uw wil 't zo wil,
 En sta, gelyk een lam, voor uwe slagbank stil.
 Ik kus uw vrouwen moed, gespist tot myn bederven.
 Een trouwe vriend zal thans, om dat hy vriend is, sterven:
 Het laast gewenst vaar wel u met zyn oogen biên;
 En gy vernoegt, ô Goôn! hem grafwaarts brengen zien.
 Dog zet, zo gy my na myn dood nog meêr wilt plagen,
 Op myne zark dit schrift: Ik heb hem zelf verslagen.

Aan Amaril.

Moest gy juist, liefste Maagt, myn moorderesse zyn?
 Gy, waardige Amaril! zyn de oorzaak van myn pyn,

Gy d'eersten doodsteek, aan myn ziel vernoegens geeven?
 Gy zeggen: sterf om my, in plaats blyf om my leeven.

Ik kende nooit uw hart, als in de proef, zo wreet.

Ik dagt, dat schoon is wis aan zagtheit vast gekneet:

Dat weezen is te lief om iemant te bederven;

Het zal genade doen, wanneer men 't bid, verwerven.

Het zal verlegen zyn, 't zal zwymen op haar beurt,

Wanneer myn doodsche harp een rei van traanen neurt.

Maar neen, gelyk een rots op yz're duins geklonken,

Zo staat dit wolk fluweel op haar saffier te pronken;

Haar godheit komt myn rook, myn zuiv're dampen toe,

Zy wert myn schaduw wel, maar ik haar ligt nooit moê;

z'Is boven het bereik van Fenix zonneveeren.

Zo 'k, naar haar streeven wil, laat ik het duiken leeren.

Aan de zelve wreede aanbiddelykheit.

Gy zegt, gy zult, doet wat gy wilt, my nooit verwerven,

En ik daar op, ik zal dan voor uw voeten sterven;

Gy weêr, dit is my leet, en 't valt myn zinnen hart;

Dog ik vind, Goôn, hier door geen einde van myn smart.

Maar als ik storf, zou zy ook om myn sterven schryën?

O neen! zy mag me dog, zo als ze zeit, niet lyën.

Zy uit wel, 'k min u zo gelyk 't een Zuster past.
 Ach Hemel! had zy voor dit woord een aâr getast!
 En in haar min, maar niet van Broeder min gesproken!
 Ligt had ik nog een bres in 't yz're hart gebrooken!
 Ligt had ik ondermeint de vesting van 't gemoed,
 Het geen my, dag op dag, voor vreê, met oorlog voet.
 Nu mag een Broêr geen trouw aan Zusters banden geeven;
 Wat dan? hy kan voor haar, als Broeder, eer'lyk sneeven.
 Dies kom, ô dood! ontzie my niet; want Amaril,
 Die my zo vreemt bemind, heeft dan haar lieven wil.

Aan Rozemeen.

Daar zyn 'er meêr, als gy, die lief van oogen zyn;
 Daar gaan 'er meêr gedost in Purper, en Carmyn,
 Wiens Lely-bronnen trots den malschen hals braveeren,
 En met hun dun Azuur het Hemel-dak trotsseeren;
 Dog geene heeft die kragt, die gy hebt op myn ziel,
 Die anders, taai van keur, straks voor uw voeten viel.
 Ik tuurde naâuw uw mond; het bloeissem van uw kaken,
 Of dagt, mogt eens myn lip die ted're Roozen raaken;
 Wat zoog zy niet, gelyk een Bei, al zilv'ren douw!
 Ik weet niet, of men ooit wel zoeter vinden zou.
 Verbeelding gaf my kragt, om iets hier van te smaaken,
 En eêr ik 't zelve wist, zo was myn brein aan 't blaaken;
 Ik schreeuw van brand, van vuur, van dorst, en minne-pyn,
 En noem uw honingseem, een beker vol venyn.

Waar kryg ik tegen-gift? wie zal myn brand verkoelen?
 'k Ben dag en nagt ontstelt, myn zinnen zyn aan 't woelen;
 En gy, die de oorzaak zyt, agt deeze rampen niet,
 Om dat uw hart, te hard, niet diep in 't myne ziet.
 Daar huist myn Rozemeen, daar moet gy u in vinden,
 En, schoon gy vry wilt zyn, voor eeuwig in verbinden.
 Wat offer ik daar geur aan uwe lonken op?
 'k Geef zelfs Jupyn, zo bars, om uwent wil den schop.
 De Starren zyn te zwak, om my tot pligt te wennen;
 'k Wil liever op uw wenk, als die der Goden rennen:
 Ik volg de lessen, van Natuur my ingeprint,
 En zoek geen and're troost, als sterven op het ent,
 Met dien vernoegden moet, van in my zelf te zeggen:
 Het is my roems genoeg om haar in 't graf te leggen.

Waarde Phillis.

Van al de smart, die 'k ooit heb in myn ziel geleeden,
 Is dit de grootste, dat ik u heb aangebeeden,
 En nog en rouwt het my in 't allerminste niet,
 Om dat een, die bemind, zelfs smaak vind in 't verdriet;
 'k Storf liever alle daag, ja zelfs alle oogenblikken,
 Als dat ik vry zou zyn van uw vergode strikken.
 Uw oogen moorden my, zy gloeijen door myn borst;
 Zy wekken in dit hart een doodelyken dorst,
 Ontbloot van hoop, van ooit door haar iets te beërven,
 Als naar een eindeloos geklag, van min te sterven.

Ik schryf u dit, op dat gy weeten zout, dat ik
 Om uw gelonk, ô Zon! van droefheit schier verstik,
 En niet, om dat gy iets zout uit myn traanen zuigen,
 En uw alwaarde borst, kon 't zyn, te mywaarts buigen.
 Ik heb u veel te lief, te teder is myn ziel,
 Als dat ik wenschen zou, dat zy uw oog beviel.
 Een Slaaf, die dag en nagt past op uw' zoete wenken,
 Die niets en kan, als steeds op uw gedaante denken;
 Die aan de keeten gaat van uw volmaakt gemoed,
 Gelyk als ik, dien moet gy slooten met den voet,
 En vesten uwe drift op 't spoor van zuiv're zeden:
 Dus dryft gy Hemelwaarts, wyl ik leg neêrgestreden,
 En slegts van verre tuur, hoe gy te vreden zyt,
 Terwyl een, die u mind, van vuur tot water slyt.
 Dog zo gy van uw rust, iets kleins zout moogen missen,
 Om slegts een traan twee, drie, van myne wang te wissen;
 Zo zeg, by al uw vreugt, maar eens, hy minde my,
 En lag dan weder voort, terwyl ik eeuwig ly.

Myn violier.

Raakt om uw zoet gezigt myn kiel aan 't ondergaan,
 Zo laat, ô waarde Ziel! om mynen druk één traan;
 Op dat ik op die drop mag eeuwig blyven zweeven.
 Kunt gy in 't leeven my, het geen ik wensch, niet geeven,
 Om dat de Hemel, nors, op myne min gestoort,
 Niet dulden wil, dat ik u geef, 't geen u behoort.

Ontneem myn asse niet, uw lieff'lyk mededoogen;
 Besproei met ééne zugt myn oogen, die nooit droogen:
 Denk zomtyts eens, hy storf, op dat ik leeven zou,
 En bleef, schoon 't anders kon geschiên, my altoos trouw.
 Hy zigt geen loon voor min, geen kus om 't vuur te bluszen.
 Het water van zyn oog kon best die vlammen zufzen;
 Als hy verhit naar my, maar om myn deugden dagt,
 Zo was zyn brandend hart voor myn altaar geslagt.
 Hoe dik wils wiert hy root? nu bleek, dan zonder spreekken?
 Hoe dikwils moest de tong op beï zyn lippen breeken!
 Eêr hy my zei, ik min; eêr hy my aan dorst zien.
 Hy kwam my naâuw één lach, één wenk, één lonk aanbîên,
 Maar kropte al zyne rouw, om my, gestaâg naar binnen:
 't Was deugt, 't was waare trouw, 't was pit van 't regte minnen.
 Ach! had hy niet te teêr, te vroom, te stil gelieft,
 Hy was in 't leeven nog, en ligt geharte dieft.
 Nu is hy weg, om hoog vervloogen uit ons zinnen.
 Narciss', ei min my! kunt gy naar uw dood nog minnen?
 Houd slegts dat zelve hart, tot dat ik by u kom.
 Ik waar, nu dat gy weg zyt, stadig met u om;
 Ik hoop u haast te zien, en al dat zoet te geeven,
 Waarom gy, ach! eêr ik het dagt, te snel kwaamt sneeven.
 O Hemel! is de min van u, om hoog gebout?
 Waarom my dan, aan 't geen ik min, niet straks getrouwt?

Aan Roozemont, De roem der veldgodinnen.

Geef my het hart weêrom, 't geen gy my hebt ontnomen,
 Of laat het uwe weêr, ter plaats, daar 't myn lag, komen,
 Zo schaft die wiszelbeurt ons stof tot dubb'le vreugt.
 Gy hout myn zuiv're trouw, en ik verkryg uw deugt.
 Geen averegtze togt, is meester van myn zinnen;
 Ik moet, ondanks myn wil, u, die ik min, beminnen:
 Ik stry zelfs met my zelf, om vry van u te zyn.
 Maar, ach! die kryg te wreet, die baart my dubb'le pyn.
 'k Wil liever doot, of steeds door 't minnen lankzaam sterven,
 Als dat myn denkbeelt zou uw weezen moeten derven:
 Dat tors ik over al, dat breng ik in myn bed,
 Op strand, op 't land, op zee, ja waar ik voeten zet;
 En als ik, moê van zorg, my wil tot ruste wenden,
 Zo vang ik weder aan om nimmermeer hier te enden.
 Dan kniel ik eens in 't stil voor 't purper van uw mond;
 Dan denk ik eens, zo'n oog is 't dagligt van dit rond;
 Dan tast ik naar 't fluweel, en d'ontrek van uw wangen;
 Dan blyf ik eens aan 't sneeuw van uwen boezem hangen;

Dan smelt myn denktuig tot een bron van zoetigheid;
 Maar laas! in al dat doen, zo ben ik alles kwyt!
 Hier door stygt wanhoop straks ten top in myn gedagten.
 Dan is 't, ik wil, schoon zy my haat, haar egter agten.
 'k Wil meester zyn van haar, of sterven als haar knegt,
 Die, waar hy staat of gaat, steeds met een schaduw vegt.
 Ach! Rozemond, ontsluit uw ziel, en laat my binnen!
 Ik kan my zelven niet, hoe dat ik wil, verwinnen;
 Want hoe ik verder van u vliê, hoe 'k nader kom:
 Of loopt gy zelf, ei spreek! verborgen om my om?

Aan myn Phillis.

Ik zou myn rykdom voor geen Craesus schatten geeven,
 Schoon ik moet, zonder uw bezit, voor altoos leeven,
 En dat alleen, om dat gy zegt, my deert uw smart.
 ô Goden! schenkt gy zo veel zoetheit aan dit hart!
 Kan 't in het bitt're roet, dan zo veel zuiker vinden!
 Mag 't luist'ren! dat zy zeid; ach! dat gy my niet minde!
 Die zugt van haar, die zugt is duizend dooden waart.
 Ik heb myn leeven nu nog niet vergeefs gespaart.
 'k Moest eerst, nog voor myn end, die lieve woorden hooren,
 Waar toe zyt gy voor my! ik niet voor u gebooren!
 Was ik meest'resse van myn eigen ziel, sprak zy,
 Ligt kreeg ik u, door zugt van min, en gaf u my.
 Waar toe zyt gy, by my, zo laat te biegt gekomen?
 Wie kon van uwe min? wie uwe togten droomen?

Doe ik u eerstmaal zag, bevielt gy aan myn oog,
 Dog dagt niet, dat uw hart voor my zo open vloog.
 Schep in uw leiden moed, en denk het moet zo wezen;
 't Geduld kan met 'er tyd, de zwaarste smart genezen.
 ô Balssem! die zo teêr in myne wonden vliet,
 Gy neemt nog, wat ik heb, en geeft my beters niet.
 Gy zalft myn matte ziel met vrindelyke lonken,
 En doet ze, door dat zoet, nog meêr als ooit ontvonken.
 't Is oly in het vuur, 't is iet, dat niemand vat:
 Ik nut 'er van met smaak, dog word, hoe 'k eet, nooit zat.
 Ach! vrindelyke Maagd! waar toe my afgeslagen?
 Als gy uw weigering komt zelfs aan my beklagen?
 Waar toe den geen gelieft, dien gy niet lieven wilt?
 't Is grooten last voor u, voor my maar tyd verspild;
 Dog 'k speel met fyn vergift: ik vrees, ik zal 't besterven,
 Ten zy ik van uw hart iets anders mag verwerven;
 Al was 't maar steelsgewys, in een verborgen hoek:
 Myn hoed heeft die natuur, hy voegt zig naar uw doek.

Aan myn Circe.

Dat ik, ô Meesteres! thans zo veel tongen had,
 Als hier nu letters staan op dit verliefde blad,
 Om u te zeggen, wat ik dag of nagt moet lyën
 Om u, bekoorlyk Beeld, 'k weet, gy zoud om my schreijen

In 't midden van den nagt, zo hoopt men op den dag.
 Dog wie ziet aan myn leet een einde van geklag?
 'k Heb een Godin in 't oog, van eindeloos vermoogen,
 z'Is ruim zo hart van hart, als lieff'lyk van meêdoogen.
 Maar, ach! ze heeft geen schuld, ik ben geen liefde waard:
 Zy is te juist volmaakt, en ik van glans ontaart.
 Wanneer ik haar aanschouw, dan moet myn aardbol draaijen;
 Haar zonnelig de vlag op myn gebeente zwaaijen;
 Ik branden door haar vuur, terwyl zy 't water ziet,
 Dat langs myn kaaken heen, gelyk een stroom, neêr vliet.
 Wat spiegel ik al zoet door die verborge wellen?
 Foei, schaam u, linkse ziel, te klaagen over 't kwellen,
 Het geen u liefde doet, dat 's zuiker voor die mint,
 Dat 's al 't vermaak, dat ik nog in myn rampen vind'.
 Ik zou die, voor geen schat, hoe groot, ooit willen geeven:
 'k Wil liever duizentmaal, op ééne dag, nog sneeven,
 Als dat ik, van die zorg ontbloot, ze missen zou.
 Pyn my zo veel gy wilt, ik blyf u trouw, ô Vrouw!
 Ja schoon de dood verwoed myn romp kwam stukken breeken,
 Nog zal zyn roerloze as van u gestadig spreken;
 Myn troosteloze ziel langs uwe zyde gaan;
 Myn zwakke schim gestaâg voor uw geluk instaan,
 U helpen in uw nood, en waare minnaar blyven,
 Tot dat gy stervende komt in zyne armen dryven.
 Dan kus ik eens dat hart, dat my nu niet aanziet:
 Dan druk ik eens 't coraal, dat voor myn lippen vliet;
 Dan kookt myn bloed tot melk, in 't eelste van haar geesten:
 Want wat men hier niet krygt, geniet men namaals 't meesten.

**Op het verval van het Christendom,
of de gierende wolf in den onnozelen schaaps-stal.**

Is dan het Christendom, myn God! zo naar gestelt?
Dat leeven, en dat leer, in 't minst naar eenen held,
Zo is 't geen wonder meêr, dat Jood, en Turk, en Heiden,
Voor Mozes, Mahometh, en valsche Goden stryden.
Men zag het Kruisbeeld op een witte zegevaân,
Wel haast aan allen kant van 's Werelds hoeken staan,
Zo zy, die om de vangst, de Kerk een Christum preeken,
Verlieten schip en net, en wierden simp'le Leeken.

Het Luist'ren, is de spil, waar op de Godsdienst rust;
 Was maar de lange tong van 't Wolvendom gezust,
 De kooijen raakten vol, die nu, ontbloot van vagten,
 Op hulp van haaren langbeloofden Harder wagten.

Op een winderig Jesuïet, of de weêrhaan der kerk.

Wat zyn de Winden ook een zeldzaam schaad'lyk werk?
 Ze heerschen overal, dog meest, omtrent de Kerk.
 De Weêrhaan staat daar hoog, een lugtje kan hem treffen:
 Hy draait zig op het kruis, en staat 'er van te keffen,
 Al naar de bui hem lust. Dog zagt, het is zyn pligt;
 Hy komt voor kraaijer sloop, en heeft zyn ampt verrigt
 Gelyk hy meent, wanneer hy maar van wind gedreeven,
 Zig op zyn Preekstoel zwaait, om and'ren wind te geeven.
 Dog neen, een vroom gemoed duikt naar de laagte neêr:
 Ontzinkt dien wind in God, en laat den Vlagman Heer.
 Een drop van Jezus bloed kan al die winden breeken;
 Ik agt niet goed, staâg wind, maar waarheid voor te spreekken.

Op een Kappusyn, Die meêr stigte door zyn wandel, als door zyn leer.

Opregte Vader, die den Godsdienst peilt in 't hart,
Gy zyt een Paap, 't is waar, maar een die Papen tart;
Uw doen is wezentlyk; de rest maar tyd verspillen,
In 't praten van de Leer, van mening, en van grillen.
Dat is het niet, 't geen tot het Christendom behoord,
Maar wel den Antechrist, die 't Christendom verstoort.
De Zwetszers zyn het niet, die opgevult met streeken,
Een Godsdienst uitten, daar de ziel van blyft versteeken.
Eén daad om God, is meêr als al het fyn geklap:
Want die den weg meest wyst, doet vaak de minste stap.
Zend dog eens Priesters, Heer! die hunne biegtelingen,
Van Godsdiensts praat, eens tot opregte Godsdienst dringen.

**Op een geveinsden pielaarbyter,
Of het model van een Brabantschen huychelaar.**

Een dief, gelyk een kat, belust op outaar smeer,
 Valt, als een Vroomhart past, op beî zyn knietjes neêr,
 En slaat zyn winkbraau, als verrukt van hemeltogten,
 Naar 't heilig Christus Beeld, in duizenderly bogten,
 Op hoop, om door zyn ooggewring, en viezen bek,
 Van mensch en God, kon 't zyn, te doen een dubb'len trek.
 Opregte demoed is van wonderlyke kragten:
 Maar schynschoon voor het oog, is eeuwig te verâgten.
 Bedrieg vry, Wereltling, met list, al wat hier leeft,
 Alleen bedenk, dat God eens loon naar werken geeft.
 Dat eeuwig Oog ziet door, tot in het merg der zielen,
 Die 't fynst' van buiten zyn, zyn meest de grootste fielen.

**Op zeker Leuvens hoog-leeraar, Die zyn Party, met Schelden
zigt te Overdwarszen.**

Een eerlyk Man, die word gedoopt tot Atheïst,
Om dat hy niet geloof al 't geen dat Sul öom gist,
Die zyn Latyn en Grieks met lepels heeft gegeeten,
En zyn Hebreeuws verstaat, trots Mozes, en Propheeten.
Zo letter zonder geest, of 't Hooge School gepreekt,
Een Ezel leert den geest, die in de letter steekt,
Zo is de Boeekraam van wonderlyke kragten,
In 't wyze Buffeldom voor al zeer waardig te agten:
Dog zo by God, alleen onnooz'le demoet gelt,
En dat men ned'righeit voor groote kennis stelt,
Zo is 't geen Atheïst, die 't eigen ondervinden
Meêr schat, als al 't gespook van hooggeleerde blinden.

Op de Katholyke onderrigtinge, of de regte bekeeringe der Geusen.

Het onbezuisde brein der korzelige Leeken,
Heel vinnig aangehist door 't Duivel-aardig preeken
Van Papen, die hun ziel verpaszen om het brood,
Ontziet zig niet, wanneer het door verstand, in noot
Geklemt, zig zus of zo, niet langer kan verweeren,
Om, door het onverstant, de waarheid te trotsseeren,
Men scheld, men smaad, men liegt, men lastert niet alleen,
Voor Ketter, Atheïst, zyn Weêrparty, ô neen!
De beul, 't schavot, de strop, en al die zoetigheden
Zyn 't kragtigste bewys om zielen te overreden.
Dewyl 't zo gaat, geen beter raad in 's werelds rond,
Als waarheid veel gedagt, dog zelden in den mond.

Op heerooms kap en keuvel, Of de duivel van Binnen, en de Christus van Buiten.

Bestond het Christendom in kleed, in plooi, en bef,
In zugt, in weinig doen, in teem, of veel gekef,
In kruijen van het kruis, en diergelyke streeken,
De Zon die blonk alreê, die na eerst door moet breeken.
Neen, neen, het moordschavot van Adams eersten lust.
In ons, door bloet bevekt, alleen die misdaad zust.
Gods daad is altyt eens. Het lyden, en het waagen
Is 't werk, die niet begeert, en hoeft geen kruis te draagen,
Dog die voor sleper komt, en die een Christ' wil zyn,
En niets verdraagen kan, diens Christendom is klein.
O God! waar is die Leer? waar 't Leven? waar de Werken?
Uw Christus is om hoog, de Kerk is uit de Kerken.

**Op een kaerel, Die op Goeden Vrydag voor Christus speelde, na
hy zig eerst had Dronken gedronken.**

Hy, die voor Christus speelt, verzuipt zyn Christenheit,
Een Judas ten geval, terwyl het Paaslam leit.
Gods Lieweling die treurt, en schuilt in Kerk, voor Kerken.
Het Zielverkoopen gaat zyn Gang, aan 't Kruis te merken,
Dat niet in 't hart, maar in den schyn gevestigd staat.
Wat scheelt een Heilig niet in huis of op de straat?
Beziet men kap en kruin, het lyken wond're dingen,
Dog God, die 't veinzend hart, hoe hard, weet door te dringen,
Houd Boek van al de schuld, die men te ras vergeet.
Gelukkig is een ziel in lamm'ren wol gekleed:
Die gelt veel mêr by God, als al het lorrendraaijen,
Van die niet ééne stip voldoen van 't geen ze kraaijen.

Op de gierigheid der geestelyken, Of raapen, de Ziel van de Paapsche kool.

Schoon dat men klaarlyk merkt dat meest 't geblaf der Papen,

Uitziet op zeek're winst van groene Kool, en Raapen:

De laatste voor hen zelfs: en de and're voor 't gemeen;

Zo doet hy best, die zig bemoeit met geen van tweên:

Want raapt men neffens hen, zo weten deze knaapen,

In plaats van raapen, u een kooltje voor te aapen:

En koolt men meê, als zy, zo raakt de klad in 't werk.

Straks is 't: de hond is dol, en pist aan onze Kerk;

Help, Jan Maat, help! men wil hier Micha's Goden roven,

Onz' deftige Autaar-stoet raakt straks het onderst' boven.

Zo koolt men kool met kool, terwyl het volk gekoolt,

Zyn Paapen raapen laat, en in den koolhof doolt.

Op de geveinstheit der wereld, of de ondeugt gemaskert op straat.

Sint dat de Waarheit zig ten hemel heeft gekeert,
Zo heeft men in haar plaats, 't Bedrog als God geëert,
En loogenaars gevleid, op hoop van winst, en lusten.
Al wie niet liegen kan, die laat men nergens rusten,
Want vroomheit baard krakeel, dewyl haar wezen toont,
Wat onraad in al 't doen van loogenspreekers woond.
De vossesstaart, die streelt zo lief de wereldzotten,
Dat vossen zig te zaam' met aardigheid bedotten.
De schyn, gekwikt met zoet, en vrendelyk gelaat,
Maakt min voor 't oog, al is de boezem nog zo kwaad.
Wat is de Wereld wys, nu Waarheit is vervloogen,
Dat zy haar boosheit dekt, met vosschen staart, en loogen.

Op het verzuim der ziel missen En goede werken,

Tot voordeel der Doden, by de overgeblevene verzuimt.

Wat is, gelyk men hoord, de trouw niet wonder teêr!
 Van kinders tot hun vaâr, van 't vrouwtje tot haar heer?
 Men zeit: Papatjes ziel zal voor de nikkers vaaren;
 Geen nood, zeit Moêr, als wy het geld slegts mogen spaaren;
 Hy heeft 'er, in zyn tyt, heel mooitjes van geleeft.
 z'Is zot, die om een Man 't gestoole weder geeft.
 Laat Heerom uit de Schrift, vry zwetssen van die zonden,
 Wy denken, had de bloed, als wy, dien schat gevonden,
 Ligt zweeg hy stil, en stak zyn pootjens uit naar meêr.
 Een paap die kemels zwelgt, duikt voor een splinter neêr.
 Al 't kluiven van de deugt, is goed, als werken preeken.
 Die voor den duivel pleit, en laat het nimmer steeken.

**Opeenmisslag, Uit gebrek der klok, In een Dorp, door een
toethoorn Verwekt.**

Wat hoord men thans van 't land, niet vies, en vreemde dingen,

Men brengt een koei, om van de Paap te doen bespringen.

 Zyn Koster, vlug van geest, die blaast op een trompet,

 Die menig slimme feeks haar man heeft opgezet.

De wyfjes in de weêr, die komen aangelopen,

En willen Bul-oom voor een penning daar toe koopen.

 Maar foei, de groote Baas, valt tot dit werk te fyn:

 Hy praat van Duivels, Hel, van vuur, ja slimmer pyn.

Ach! is 'er dan geen raad, om koeijen meêr te helpen,

En moet men brand met brand, alleen van onder stelpen,

 Zo wyst myn arme beest, zo sprak de sloof, het pad,

 Want zonder uwe hulp, zo raakt men nooit in 't gat.

**Op de L o m b e r t , In Brabant genaamt, Den berg der
barmhertigheid.**

Wat is de Lombert niet een drommels lastig pak?
 Wat is de Lombert niet een wonder groot gemak?
 Hy helpt een eerlyk man vaak uit zyn diepe lasten,
 Of doet hem, el'boogs diep, in nog veel dieper tasten:
 Hy vult een leege beurs, dog leegt hem door zyn geld.
 Hoe dat men meerder haalt, hoe dat men minder telt.
 Hoe duivel kan dat zyn? het lyken hekseryën;
 Men krygt gestaâg, en al wie krygt, kan niet bedyën.
 Zo als 't gewonnen is, zyt 't spreekwoord, is 't verteert:
 Het geen men makk'lyk haalt, word met gemak versmeert.
 Die ryk wil zyn, moet ooit, of nooit van pantjes weeten:
 Die paarden doen geen werk, als dag en nagt te vreeten.

**Op een boeren jonker,
Of de armoê der Ingebeelde heeren.**

Kwartiertjes by malkaâr, en geld, en goed gebrek,
Maakt het genadendom van zyn genade gek.
Hoe dwaas die heele kraam nu is by elk een te agten,
Nog is 't genade, zyn Genaden op te wagten:
Want zyn Genadens maag, naar 't maan-kwartier gezet,
Is eens ter maand pas vol, maar leeg een staale wet.
Dan Eclipseert de Held, en lykt te Bankrottieren.
Maar neen: die 't spel verstaat, die roept, hy telt Kwartieren,
Op hoop van volle Maan, en bid om een stuk broot,
Terwyl de honger vast, als beul, hem 't huis uitstoot.
Nog zwetst de vent van haas, patrys, van bout, en snippen;
Zoekt iemant Gekken, laat hy slegts maar Jonkers kippen.

Op een Ongeneesselyk patient, Of een Edelman op zyn best.

Schoon men een Edelman van dag tot dag clysteert,
En kopt, en laat, en stooft, ja kwylen doet, en smeert,
Nog blyft hy dood'lyk ziek aan beurs, aan kop, en zinnen.
Wat zal een Doktor dog met zulk een key beginnen?
Hy 's kaal, dog groots, deur-bot, steeds lui, en nors, ja wreed,
Nooit regt te vreên, als dan hy zyn kwartieren meet.
Al moest hy zelfs zyn bloed van 't Duiveldom aftellen,
Nog zou hy zyn geboort', ver boven Burgers stellen.
Dat ruigt heeft Adam tot zyn Over-bestevaâr;
Dat was een Boer, de Duivel, dat is and're waar;
Die heeft kwartier, en slot, en stoet, en heerschappyën.
Geen wonder, dat die twee den ander zo wel lyën.

Op een Spaanschen don, Die van zyn deegen leeft, gelyk een Rakker van de dieven.

Inbeelding is een kwaal, daar duizenden van sterven,
En nog wil niemand niet die malle ziekte derven:
Een ieder popt met Wat, en 't meeste Wat is Niet,
En die het Niet niet kend meent dat hy 't meeste ziet.
De blindheit is gemeen, dog huist meest by de Grooten,
Die adel, en kwartier, en bloet, daar heenen stooten,
Als of 't wat wonders was, gelyk het waarlyk is;
Want waar men 't kraamtje tast, een eerlyk man voelt mis.
't Is gekker nog, als gek, dog moet men 't wysheit agten,
Al was 't, dat wyze luï om deze wysheit lagten:
Want Adel leit niet veel gepeuter aan het oor,
Straks is 't: hou smoel, of dit klein endje gaat 'er door.

Op een mof van Fatzoen, of het blasoen van een varken.

In 't grof Westphaalen bloeid heel moedig de Adel-stant,
En daarom is 't met regt het beste varkens land:
Want waar dat de Adel bloeit, daar groeijen lout're Zwynen,
Die anders zyn gestelt, gelyk ze doorgaans schynen.
Nog deugt, nog gelt, nog brein, is by dat volkje t'huis,
Of zo 't 'er is, dat haast nooit beurt, zo is 't abuis.
Want de Armoê, Grootshheit, en de Jagt, met Boeren-plaagen,
Zyn 't eerst, het midden, en het eind' van Jonkers dagen.
Verdient een Kappusyn, voor honger, eeuwig goed?
Wie weet, wat loon hy niet verkrygt, die 't al verdoet
In Hoeren, zwelgen, en dus land, en luî bederven?
Die als een zwyn steeds leeft, zal als een varken sterven.

**Geuse aanmerkingen, Op een Paaps verkeer-bort, Of de
tytkortinge der Deucalionieten.**

Die in de wereld tragt zyn naasten te braveeren,
Moet, als een man van eer, 't Verkeer-bort steeds hanteeren,
 Dewyl 't een ieder doet, en als iets deftigs pryst:
 Buiten Sint Jeun alleen, die 't van de hand afwyst.
Maar of hy niet Verkeert, in 't midden van zyn' Leeren,
Om schaapen van hun huid, en eêlste vagt te scheeren,
 Laat ik, Verkeeders, aan uw oordeel, 't geen verkeert
 De Lessen van zo'n Snaak voor een Verkeer-bort eert,
Waar in hy afgerigt, gelyk de grootste Heeren,
Zyn schyven aardig zet, om 't regtste te verkeeren.
Dag of eens de Opper-baas, die 't schut en herschut kent,
't Verkeeren, met één keer, niet keeren zal, leer 't end.

**Vaarsjes, Geschreven achter twee Kleine lantschapjes,
Door my Geschildert, ten dienste, en vermeerdering van het
kunst-kabinet Van den Heer Fraula, &c. tot Brussel.**

Het eerste.

Schoon Pallas op 't getouw kon Werelden vertoonen,
Nog zou Arachne 's nyt de kunst met laster kroonen,
Een spinnekop zuigt gift uit 't eêlste dat men ziet.
Het loon der Kunst, is meest klein gelt, en groot verdriet.

Het tweede.

Daar Midas 't oordeel velt van Kunst en Schildery,
Gaat 't heden net, gelyk voortyts van Poëzy;
Hy schat het slegtste best, het goed voor kinderleuren,
Dies laat geen Schildery, van Ezels-ooren keuren.

Een eenvoudige, Dog duidelyke verklaring Over de zo genaamde onverstaanbare parnasdreun, ter bruilofte &c.

Door den a u t h e u r z e l v e r o p g e s t e l t, A l l e e n u i t l i e f d e e n z u g t V o o r d e O n b e d r e e v e p o ë t e n e n d o z y n w e r k e r s V a n z y n g e l u k k i g V a d e r l a n d; b e n e f f e n s e e n e j u i s t e v o o r r e d e n, h i e r t o e d i e n e n d e.

Byaldien ik den naam waardig was van een Digter, om de uitgestrektheit van eenige steigerende gedagten, en de inblazingen der starren, en bovenste werelden, dewelke dezulke doorgaans verzellen, die op een Faenix-nest zyn gebroeid door de stralen der zon, zo zou ik nooit durven onderneemen, om over myne eigen schriften glossen te stellen, ge-

lyk ik thans doe, ten blyke van myn geringen geest en vindingen, om ze hier door, waar het mogelyk, verstaanbaar te kunnen doen zyn voor de zulken, die met den naam van Parnas-zoonen, begeeren begroet te worden, schoon ze net zo veel weten, wat Poëzy is, als de beuzelsmit der weekelyksche Herbooren Oudheit zig verstaat op de nieuwe modische spelding, en woordenvittery der hedendaagsche Rymers, Schoolrakkers, en A, B, Bulkers: want iets, dat in zyn zelve heilig, en verheven is, kan nimmer naar den wezentlyken zin van een vlugtige aandoening, door een Letteruil agterhaalt, of aan anderen medegedeelt worden, om dat de fakkel der Natuur onbegrypelyk blyft, hoe helder zy in haar zelve anders aan waarnemers van wysheit en deugt, schynt voor de barre Ysbeeren van onverligte Noorder-poolen, die met likken, en herlikken, hun onaanzienelyke klompen niet hooger kunnen brengen, als hun eigen aard, en verkeerde wortel mede brengt.

Alle de Zoekers der Lauwerieren van Daphne, en Vinders der diepe Castelische Bron, dewelke met geen Boks-voeten, eenige meilen in het rond, mag genaakt worden, op de verbeurte van Valhoed, Hanssop, en Leiband, weeten wel, dat geene geuren, die uit het gelukkig Arabien der afgescheidenheit der allerbenedenste muggen, en wespen gehaalt worden, in staat zyn, hoe doordringende zy anders bevonden worden van schepzels van oordeel, om de verkoude neuzen te vervrolyken dier Letter-rotten, die hun geheele leeven besteeden, om de onbuigzaamste schaalente knabbelen, waar agter de kern en het pit der allerverborgentheden schuilt; en schoon ze al voor een oogenblik, door een zalvolatile mededeelzaamheit van Olioze Urien, en Henkste-pis, een klein openingetje, het geen egter met een Microscopium van den Heer van Leeuwenhoek zelfs niet te vinden is, schynen in hun Keiwinkel te gevoelen; zo diend het niet anders, als, om my thans van *Doctorale expressien* te bedienen, en te spreken als een Apotheker, die al meê uit visiteeren gaat, als tot verwekking van zwaarder verstoppingen, duizelingen der harssenen, zuizing der ooren, en nog een dozyn of tien, twintig, Poëtische nootzakelykheden van het Fransche Padt, en de Du... hoek des Helikons, dewyl de innerlyke bloedvaaten, buizen, arterien, en allerfynste vezelen van oordeel, of begrip dezer marte-

lende zielen, geen gemeenschap hebben met de juiste keur, die 'er vereist word, om voor ordentelyke Orgelpypen van een gezond Konst-gebouw, en een Harmonie der Zanggodinnen te verstrekken. Wie is 'er in staat om de ziel van een hemelsche reeden, met Pallas-toetschen, en teekeningen, aan een Parnas-spin te doen begrypen? en hoe kan een Ezel, die hooi vreet, oordeelen van de vette weide van den Koning Admetus? hoogloffelyker gedagtenis, welkers Ossen, Koeijen, Merrien, of wollig Vee, (NB. daar is verschil tusschen de Fabelkundige, over de Natuur dezer Creatuuren) gebooren Poëten, en Poëtessen, naar myn geloof waaren, dewylze de Vorst van Pindus (ô welk een geluk!) zelve gade sloeg, doe hy het met zyn Papa een klein beetje verbruid had, gelyk de Rymertjes met my gedaan hebben, dog alles is vergeven, zo ze 't maar willen voor waar aannemen, dat Apollo moede geworden zynde door het stoeijen met de maagdelyke Zusjes, slegts van lugt zegt te veranderen, om de Boere deerens een Harderskoutje op te zaagen, het geen hem in zyn eigen buurt niet en paste, dog hem egter door geen van onze Heldenzangers, en Clio's Lyfstaffieren zouw kunnen naar gedaan worden, al beetenze alle de nagels van hun Schorpioen klauwen, die also krom staan om een regte zaak te behandelen, als die van een Advocaat, abuis, ik wil zeggen van een Mysticen reparateur, die voor het Demontieren van eenige wisjewasjes van Venus gezwollen, (die worden uit brakke vogten gebooren, om dat de Zee aan de liefde gewyt is van de oude Historie Schryvers) met zyn sleutel des Afgronds de beurzen der onnozele beulingen hebbende geopent, die in zyn Tas dout, om ze voor het misbruik der Wereldlingen te bewaren, en in een Sweedsche Yzerkist, of Britze beyert van Middernagts kroonen te verzegelen.

Coeragie, Lezers, Coeragie, wy beginnen eerst, de nooten willen nog niet vloten, het kindje is 'er al, maar de Nageboorte zit zo vast, dat ik nog wel een kwartier uurs werk heb, eêr ik 'er toe kan koomen, ondertuszen hoor dit Kandeelvertellingje vast aan. De Lierklanken van Apollo verbeelden vaak, in ééne reden, één regel, één woort, op zyn pas geüit, meêr onmeetelyken Rykdom, als al de Rietdeuntjes van den vriend Pan, in de groote, en omtrek van een complete Aitsma zouden kunnen uitstameren, al bezatenze zelfs de voortreffelykheit, en de gaven

van een oneindig getal onzer hedendaagsche Papier bedervers, die elk hoofd voor hoofd, niet alleen in staat zyn om een Drukpars jaar uit, jaar in, warm te houden; maar die zelfs als de Konynen, alle maanden uitdyende, eerlang bekwaam zullen kunnen worden, om den geheelen Parnas te ondergraven, zo Faebus hen niet en handelt, als Saturnus zyn mompeer Caelum deed; wat zou 'er van dat bloet, ô Goden! geen Concenielje groeijen, om de Cornoelje troonie van den eenen of den anderen Faunus te overbluffen, als hy agter den Brandemoris van Bacchus gezeten, een paar Bremerbierblikken opslaat, als of hy uit een Brouwketel geborsten, de heele Jordaan stond te verzwelgen. My dunkt, de Huizen, de Boomen, de Gragten, en de Wateren zouden danszen, als ten tyde van Orpheus. Ik zag de Rym zo gemeen, als de steenen der straat, en de Poëten om brood loopen; trouwens, daar valt nu geen klaagen over: want, zint de liefde der Digtkunst zo hoog gesteegen is, als ze nu schynt, zo vreeten de maats malkander op, als ritsse Wolven, die elk het Teefje willen dekken, om de Poëzy zo vrugtbaar te maken, als de Gravin van Hennenburg, daar de Loosduinsche Chronyken van gewagen. Men moet met verwondering staan gaapen, als men de Gildemeesters der Steeden, en de Buurthoofden der Wyken hoort vertellen van de overvloedigheid der hemelsche Nagtegaalen, die over al de Overtoomsche Wyzen en Voizen zingen, en de Bruilofts deunen flikken; ja die als Hofhonden kunnen huilen, zo dra 'er maar apparentie is, dat een eerelyk man van hier staat te repatrieeren naar de onbekende wooningen der eeuwigheit. Ieder wil de eerste wezen, om zyn Wind-actie te vernegotieeren, en voor de waardy van twee zesjes hebt gy een Solliciteur in Rym, die de uren met een dolk van inkt agter het gat zit, datze van schrik het ligt in zyn broek kruipen, om van het Spook bevryt te zyn. Staat 'er een Masanjello op, onder-assistentie der Banditen van Parnas, en Knol- en Koolverkopers, Viswyven, en Rappalje van 't A, B, en Agterstraaten; dan is een deftig man zo veeg, als een Arend, die in een Boekzaal verstrikt, een Orkaan zwelgt van uitgemergelde Extracten; met één woord, de Poëten slagten de Wyven, en zyn een nootzakelyk kwaat: want, terwyl de Staat in vrede van buiten met zyn Nagebuuren leeft, zo zyn deze inwendige Kankers altyt in de

weer om de Ridder van Sint Joris te styven, en het regt van Apollo te dwarsboomen, al was het met een Haneboek in de vuist. Wy spreken nu van de Malkonten alleen, die een Turksche Alliantie hebben gesloten met Mydas, om de Zon te overbluffen, dewyl we ten allen tyde geneegen zyn om de Inboorlingen van Pindus, het regt hunner geboorte te helpen handhaven, als ze met een Geest-pas voorzien zyn, om de Inwoonders van het Buiten Delfsche Beterhuis te erkennen voor waare Onderdaanen van David van Mecchelen, die zyn ongemeene gaven heeft getoont, door een langwylig beuzelwerk, over Grollen aan my op te dragen; die, 't is waar, geen Poeët ben, maar egter wel wenste zo veel bekwaamheit te mogen bezitten, van hem aan te wyzen, dat hy, om een Ezel te leeren kennen, slegts een spiegel nodig heeft, tot de spreuk van *Nosce te Ipsum*, te verstaan.

Het is my leet genoeg, dat ik de Zon niet kan onder de oogen zien, en dat het heele nootlot my in den schild vaart, om te beletten dat ik geen steile wolken vat. Ik heb lust genoeg, om van my zelve ontslagen, in een ruimer lugt adem te haalen; dog, dewyl het heele geluk des schepzels, bestaat in onverschillig te blyven, in alle staaten die het verzellen; zo buk ik myn nek voor de sporen van Jupyn, om als een door den tyt gesnoeide Wyngaarts-rank, in een andere eeuw, Hermetiche, uit het beginzel van myn oorzaak, rypere Druiven te baaren. Ik wil, en mag den naam van Digter niet voeren, nog zal 'er van keurelyke kenners alzo min voor aangenomen worden, als van een heel schot met zotten, die, hoe dwaas ze zyn, egter nog wel kunnen bemerken, dat ik het Dolhuis niet kan ontwasschen, daar zy zelve nodig schynen om ingekluistert te zitten. Zielen, die in een lommer van Zanggodinnen, hunne armen om de wereld slaan, om naar Daemogorgon te grypen, zien wel, dat een Pontische balling, by gebrek van goud en Mecaenaten, het eeuwige Capitoel van Pythius nimmer zal met Wierooks-dampen beademen: ô neen! ik sta maar van verre, en tuur slegts op de uitterste kimmen, om met Aurora's blanketzel, myn donkere pluimen te Saffaranen. De gulde zoomen van het wykende Azuur laggen my wel toe, dog Prometheus leid aan den Caucasus geklonken, om slegts altoos geleverpikt, den straf te gevoelen, die Vuurdieven der Goden verzelt.

Dit is de reden, dat ik, al wat men van myne hand voortgevlooten is, aan alle kanten bezwaddert vind met valsche toonen, die ik thans ten opzichte van een Vaers alleen, egter met Kanttekeningen sta te borduuren, om ze nog onsmakelyker, als ze in den beginnen geweest zyn, voor 't Ezeldom te maken. Wat zyn die Helden gelukkig, die een heele Riem papier kunnen beschilderen met keurlyke Ruinen, zonder dat een jonge van vyftien jaar, hoeft halte te houden, om den zin te penetreren: ach! was ik meê zo een baak, of ton in de Zee, om de aankomende Jeugt in myne havens te lokken; wat zou ik ver van verstand verstooken voor een dommekragt dienen, om myne Lands-luiden te beuren uit de woelinge des tyts, in een eeuw van doodsche klanken, en geestelooze woorden; maar neen, dit voegt my niet, om dat ik uit de geaprobeerde Aganip nimmer gedronken hebbende, my niet weet te voegen naar de zotte humeuren van veele onzer Ingezetenen, die uren in de Koffie-huizen, en Wyncompartien, hunnen heerelyken tyt verliflapt hebbende, om de werken van hun evennaasten te bespotten, en hun eigene gebreeken te vergeeten, weêr naar huis revertieren, om een klein steentje te hoeken, en te kanten, om de tooren van het Poëtische Babylon, zo veel te keurlyker te maken voor die Lapzalvers, die de Natuurspraak zo wel verstaan, als een Calepinus, die Rectoraal meê taalen beezigt, als zyn Alphabethis begrip vereist, om iets geestigs te verdigten. De Janpottasies en Poesyinelles van Europa laggen, als Scarron uit zyn Kakstoel springt, en ze weten niet, dat de kwyl-lap onder hun kin rust. Raakt 'er een Gek of twee op de koord, daar staan 'er een millioen onder naar te kyken, en komt 'er maar een van Leuve op de baan, daar zyn ten minsten een duizent Mecchelaars onder het Coevart van David in de weêr, om hem te beschimpen. Swaanenburg brengt, zeggen ze, om de assen der Natuur, en alle kunsten te verwringen, een heel leeger Orkanen te veld, als hy Zephirus invoert, om Flora in slaap te wiegen, en daar het Venus zal gelden, is hy van den hooftschedel tot de voetzolen in het harnas, als of hy vreesde in het stormloopen, eenige ribben te verliezen, daar immers een Juffer, buiten de scherpte van haar tong, het weereelooste schepsel is van den geheelen aardbodem, en de andere is weêr in het midden der gevaaren, en Oorlogs-taffareelen van vuur en vlam, ja Treurtooneelen van

liefde, niet alleen als een Stoicus, die by alle voorvallen den zelven blyft, maar net als een klontje ys, dat hoe langer hoe slegter word; ja zo versmelt, dat men in een rei van jaaren, (hoe kunnen de menschen liegen!) al geen droever ronsinand heeft zien beklimmen van de Donquichotten onzer eeuw, als dit Veulen van den Helikon, en evenwel accordeeren deze Snaaken zo geestig, dat men zelden van den een begint, zonder met den anderen te eindigen. De Veldheer Roeland, heeft zig in postuur gestelt, om zyne Wallen, als een regt Patriot der onnozelheit toekomt, trots Herkules knots, met een dommekragt te diffendeeren, en ik zal myn Poëtische Molshoop zo op zyn Turks met halve Maanen dekken, dat de minste Zonneling wel zal merken, dat ik van gedagten ben, om op een gekke onderneeming, niet als zottiezen te laten volgen. Dog evenwel, dewyl veele Kooplieden, hier en elders, door ondervinding wel weten, dat tusschen mal en vroed het meeste goed schuilt, of gewonnen word, zo zal ik dit myn bestek zo verhandelen, dat men uit het zelve mede zal gewaar worden, dat tusschen myn jok en ernst, altyt iets zal verborgen blyven, dat niemand zal verstaan, als die met my begrypt, dat men door Diogenes Lantaarn, nog eêr een heel Heirleger van Mydas gepeupel zal vinden, als een enkele Digter, die door de verrukking van een Maronische deftigheit, de overvloedige vindingen van Homerus, kan evenaaren. Nu mannen, laat dit slegts doorschieten, ten respecte van Apol, die als een Os in de Grammatica ziet, om dat zyn Heer Vader hem niet heeft leeren spelden, dewyl de jongen te vol vuur, Python al agter de lendenen zat, eêr men van Constructie en Syntaxis, onder de Planeeten wist. Dat was een eeuw! vrinden, waar zittenwe thans? Og! op het stinkbankje der Hooge School, op zyn best met een kap op de kruin, en een ratel in den bek; vivat, de vinding! en lang groeije de ooren!

Dog, om nu eens regt tot de zaak te komen, die wy voor hebben, zo zal ik voor af zeggen, (dat voor af is een woord van den Du...) hoe ik tot dit onderwerp geraakt ben, dat in den beginne wel een appeltje van Eris scheen te zullen gelyk te hebben geworden, hadden de verstandigste der Domdekens van het geoctroyeerde Ezels-gild, de goedheit niet gehad, van alleen mondelyk te balken, zonder den klaauw te gebruiken,

en het verkeert aan te vatten. Zie zo vind men onder Kalveren, Bokken, Stieren, en Buffels, zo wel harssens, als onder Aapen en andere dieren; want van menschen komt 'er nu niet één woord in, ten waare datje de schaduwen voor het lighaam geliefde aan te neemen, dan leggen de Schryvers en de Leezers hun handen maar op het hart, om niet mis te tasten, anders zullen wy die overslaan, om geen rusie of moeijelykheit met Vader Faebus te krygen, die al te vies valt door de waare kennis van zig zelf, om 'er iemant voor aan te neemen, die door geen sollarische werken vertoont, dat hy Madam Luna verlaat, om in de omarming van Minerva te rusten; dat lyken wel vertellingen uit een Roman, en daarom vrienden, gelooft 'er niet meêr van als je ondervind, gelyk ik doe, die niemant minder gehoor wenst te geeven, als myn opvoeding, eigene liefde, en het schadelyk vooroordeel, dat vaak de wyste het meeste verzelt: hü Paartje, wy moeten voort, om de Drukkers aan haaver, en ons aan hooi te helpen. Dat 's gang.

Ik zat dan, of ik stond, want op een *Interrogatorium Poëticum*, komt het op een comma, en op een punt aan, gelyk me onderrigt is van eenige Pothuis Poëten, ten huize van H. BOSCH, als een *Adeptus stultitiae*, (geeft me de hand mannen) die op het vinden van een Drukker zyner Werken, meent de heele *Lapis Philosophorum* in zyn klauwen te knellen, (hoe ver vervoeren ons de verbeeldingen, en hoe ver vervallenwe in een afgrond van armoede, als wy de schatten van Craesus daar meenen te vinden) doe my gezeid wierd: daar is tegenwoordig één der eerste Poëten onzer stad den Bruidegom, die over vyf dagen staat te trouwen, en de heele Amsterdamsche Pindus is byna in de weer om Zege-zangen, en Myrt-festonnen te vlegten; daar moest je me een Vaersje op maken, en zenden het dien Heer toe; want ik weet, je zoud hem daar door vermaken; dog NB. het moet morgen gedaan zyn, dewyl het anders te laat zou komen, om gedrukt te kunnen worden, daar het nu niet over hoeft te klagen, want het word nog alle dagen gedrukt. Ik die een sterke *Synpathie* van kindsbeen altoos heb gehad met de onredelykheit, word *Miraculus* zo redelyk, dat ik een onredelyk Vaers, ja een *Quintessens* van alle onredelyke Gedigten, zo de Kenners getuigen, *Ex tempore* uit de pen lapte, zonder het naar behooren te likken, (og! dat likken weet wat) te hullen,

te zwagtelen, het agterste te potssen, of op de juiste manier te havenen met commaas, en punten aan malkander te spelden, te dodynen, in slaap te zussen, en van alle die donderende stuipen, hoosen, en orkanen te bevryen; zo zond ik het als een offergave, die in steê van als een Hercules, in drie nagten gefokt te worden, even in zo veel uren opdaagde (meenigen Mosterthaalder van Apollo, zou je zo een Bruilofts-boodschapje in drie minuten klaren) aan den beschaafden Rymtempel van den Heere Georgio Wetstein, dewelke juist by geval, naar my gezeit is, door eenige Priesteren, en Levieten van het Sanhedrin der Poëten wierd bewaakt, dewelke aanstonts, als met éénen geest voor het regt der hedendaagsche duidelyke Rymkunst ingenomen zynde, zig over al gingen wenden, om zelfs de Poëten van een span, een halve span, ja van een halfzestiendedeel groot, (daar zyn 'er nog al kleinder) in de Wapenen van Midas te steeken, om den Gans te plukken, dat hy naar geen beest met eere zou gelyken: 't is, riepen ze, een Wangedrogt, dat een dolle beweging tot een Vader, en een malle kuur tot een Moeder hebbende gehad, aanstonts diende geslagt te worden, als een dodelyk Python voor het Palladium uwer wysheit: De Boere Scheepenen knikten, en dat was te zeggen, wy Overste der blinde, keurlyke spelders, en handhavers der taal, die met twaalf beenen, zomtyts uren naar het dartiende zoeken; concludeeren in den eis, van de Voorstanders der Poëtische dienstbaarheid, schoonwe het heele Proces niet verstaan; daar meê raakten al de messen uit, om het dier te villen, als een Marsias die van Faebus word gehavent, en zekerlyk zou het al meêr huiden hebben verlooren gehad, als een Haas, die het spit zal passeeren, hadden ze op het wel bezien van het zondige schepzel, den moed niet verlooren om het aan te tasten; want niemand wou de eerste zyn om een gepinden Egel te grypen; de Hydra heeft te veel koppen, mannen? wat gedaan? *Nos plus ultra*: het is, *Veni, vidi, vici*, zonder Wapens te gebruiken: regt een Zegeboog van ooren, myn pen! een Trophè voor duizent Uilen, en beur een Ezel in de wolken! zo word de wereld van een nieuwer Star belonkt!

Heel anders, moet ik bekennen, droeg zig in dit geval, de Heer G.W. die, hoe onwaardig myn Gedigt ook in zyn zelve gevonden wierd, het uit bescheidenheit waardig keurde, onder de Wonderen te

plaatzen, die hem Faebus kinderen tot lof hadden geschonken, als diamanten der onsterffelykheit. Ja Reuzen van Parnas, Helden, die den Hemel, trots Atlas, met hun vlerken torsschen; myn kleine horseltent van schimmen, en harsen-spookten, dat Mierenest van verwarringen, die Beukelaar van wind en damp, staat neffens uwe Pyramiden, en eeuwige Graf-spitssen, in gevaar; ik beken 't, voor een Pegasesche overstorting van Henxte-pis, zo de Castalische Wel van anderen opborrelende, naar boven draaft, om weêr langs de trappen der Wolkgevaartens, naar onder te bruisschen, om het heel te verzwelgen: neen Mannen, genaâ! neen Broeders, verdient geene Lauweren van myn onnozelheit; maar denk, dat ik van een ander gemaakt, niet anders kan zyn, als ik ben. Daar zyn verscheidene nootzakelyke soorten van zottigheden in de Digtkunst waar te neemen, en ieder van ons draagt een Hanssop, naar het gestel van zyn geest, en die het wyste Uithangbort hebben, verkoopen vaak de onnozelste prullen, in tegenstelling van die Stompers, die armoê en gekheid vertoonen, en dog meêr weten, als de hedendaagsche Orakel-smeeden van Delphos, op haar A, B, Aanbeeld weten te knoeijen. Bezien we ons zelve, voor my, ik vergeef een ander zyn Poëtische stuipen, uit schaamte over myn eigen, en beken geern van een dubbele portie derzelve verzien te wezen, mits dat we onze geheele kraam onder een werpende, daar uit een Chaos formeeren, daar geen Delius zelve hoeft, of staart aan zal kunnen vinden. Zal men op een reegel schrifts, hondert of duizent, straks den Pauwestaart opsteeken, en elk verâgten, om datze niet een Klinkdigtje, of een bruijerytje weten te lappen; men kan wel gek wezen, al is men juist geen Poeët, en een oneindig getal, loopt voor wys langs de straten, dat in vindingen, voor van Leuve, niet zou willen wyken, en egter in geen staat is, om het een vierde part zo onnozel te maken, als die deugtzaame ondersteuner des bouwvalligen Helicons heeft gelieven te doen. Ik vreeze, zo we met ons één oog in den kop, nog langer Ulysses gezellen zoeken te agterhaalen, dat nog de eene of de andere Perseus zal komen toeschieten, om de Zusteren, onder den Atlas, hun brilletje te ontrooven, terwyl ze bezig zyn om 'er over te twisten. Zeker Vrinden, we zyn om de waarheit te zeggen, altemaal maar Beulingen, Hansworsten, Philypes, en Piëres op de Stellagie,

in tegenstelling van de voortreffelyke Godinnen, die agter de Gordynen wagten, om de wereld-kunsten te laten zien, daar de Oudheit van gewaagde, en de Jonkheit naar verlangt. 't Sa wakker, Messieurs, tred binnen, hier moetje wezen, roept Klaas Klomp; aan een anderen kant, schreeuwt Spring in 't Veld 'er tegen aan, vodden, vodden; hier hebje een Poeët op de Koord, met Letterstellen onder zyn gat, A, B, plankjes onder de voet &c. Nog grooter Huilebalk, recommandeert zyn Aapen, terwyl de Hondjes danszen; de Poppetjes en Marionetten springen, en Swaanenburg een twee drie Lugtsprongen verrigt, als of hy vliegende gemaakt was: wat zegt gy Leezers, van onze Liefhebbery, is het geen dollemans werk, om voose klanken, zo een oorlog te beginnen? foei! ik schaame my, dat ik onder dien hoop gerekent zal worden, die hun eigene eer met voeten treden, door die van andere te krenken.

Komt Oversten, komt Vaders, steekt uw gryze handen uit, en vat myne onnozele pootjes aan met uw deugdzaame vingeren; sluiten we een eeuwige alliantie, een band van broederschap, als tusschen Ronsinand en Graauwtje, om onze werken te versterken tegens alle gal, nyt, en boosheit der tyden; ieder doe wat hy kan: weest gylieden Generaals, Collonels, Capityns, ja Corporalen, Schryvers, en Adelborsten, Soldaten, en alzo je 't goed vind; maar laat my toe met een trommelstokje, allarm te beuken op de Brombekkens van Parnas, tot ze schudden als Overtoomsche Bevers. Een Pooker, een Veldclaroen, of Trompetblazer, kan immers meêr rumoer verwekken, als een heel Regiment van David van Mecchelens Beterhuis, gelyk je aan myn Bruilofts-deun hebt vernomen. Dat zou een vreugt wezen, ô Goden! zo ik me onder het onnoemmelyk getal van Starren, Carbonkels, en Planeeten onzer eeuw, mogt voor zo een klein Amersfoorts steentje speêlen, om andere te meêr te doen schitteren, en afsteeken tegens myne doffe glinsters: wanneer komt die tyd! ach! ik ben ze niet waard, om dat ik tegens den Dionysiaanschen Vleegel my hebbende gekant, voor Banneling moet zwerven, buiten het School-bestek van David, met regt genoemd de Castelyn van het Buiten Delftsche Beterhuis.

Al wie dit leest, zal ongetwyffelt zeggen, hoe komt Swaanenburg tot

zulke vreedzame gedagten, daar hy over weinige weeken nog sprak, als een Bosdu... die door de toverklok van een Woud-Papin beroert, trots een anderen Zoon van Semele, de meêr als Indiaansche wildernissen onzer hedendaagsche Brodders, scheen te zullen bevegten. Een weinig audientie Messieurs: wat is 'er by rusie te haalen, inzonderheit tegens Stieren en Ossen, die Buloom Mydas tot Leidsman hebben; beter de Lelyvaan gezwaait onder de Ezels, als de bloedvlag ten Toonele gevoerd onder de Satyrs, dewyl de laaste vaak op den duim fluiten, als de eerste gaudeamus zingen. Hier zou veel van te zeggen vallen; maar de Boekverkopers houwden altemaal veel van zaken, die kort worden verhandelt, dog veel opbrengen, en daarom zal ik de langweiligheit myden, om de lasten der Pars te zoelasieeren, en myne begeerige Toehoorders niet op te houden in het verlangen naar een uitleg myner beuzelingen.

Dit alleen schiet my nog over om eerst te zeggen, dat, hoe zeer onze Stad byna met ééne Ziel is bezeten geweest, om deze myne Parnas-dreun te beschimpen, en ze voor een gruwel uit te kryten, ja slimmer als de Rouwtoon van Visvliet af te taffareelen, ze egter de eer heeft genooten van niet onaangenaam te schynen geweest te zyn in de oogen van den Heer G. Wetstein, en dat is my genoeg, dewyl het expres tot plaisier van zyn Wel-Ed. is gedaan. Ik heb de vrugt van myn arbeid, en verwagtinge daar omtrent in allen deelen genooten; en om dit aan ongelovige Kwaatsprekers te doen begrypen, zo weet, dat de Heer Wetstein op het zo genaamden Poëtenmaal zelve gezeid heeft, doe 'er onvoorzigtelyk naar my gevraagd wierd door eenige der genooden, dat by aldien zyn E. had geweten, waar de Digter Swaanenburg woonde, dat hy hem mede op het Tractement zou verzogt gehad hebben, dewyl hem scheen vergeten te zyn, (dat ligt kan gebeuren in zo een tyt) waar een dag of agt te vooren, het half dozyn Bruilofts exemplaren, voor den zelve waren gezonden; den wil neem ik voor de daad, ten bryk, dat een kinds hand ligt gepaait word; en het is my genoeg, dat ik al de wereld verzeker, dat ik nooit iets weet gemaakt te hebben in Poëzy, om de waardy van één duit te trekken, of myn Ezels kinnebakken te doen groezemoezen, onder de kluijjes der Philistynen: neen Vrienden, wy digten *Pro Deo*, en als we de broek lappen, gee-

ven we doorgaans het gaaren toe, en dat is regt Poëticé; byaldien 'er iemand gevonden wierd, (het geen we mits dezen op geen Jan van Gysens notificeeren, om wat t'huis te krygen) die my iets voor myne Beuzelaryen in de hand stak, zoude genootzaakt wezen uit mynen mond te hooren, dat ik hem erkende voor den eersten Engel, dewelke my ontmoet is, die de slaapende Digtkunst, met een klinkend belletje heeft wakker gemaakt. Dat zou wel te pas komen, niet waar, dat men zwarte letters met goud zou beleggen? neen, neen; Vader van Santen is dood, en men kan het Oost, en West alzo gemakkelyk vinden op een onafgezette Kaart, als op een andere; te meêr, dewyl men wel weet, dat een Sleepers Apostel, vaak op wat hooi meêr werk doet, als een springhenkst op haver, en daar meê schei 'er ik af. Tot een besluit, u verzekerende, dat ik niet een haer ongelukkiger ben, als een party Fransche Musikanten, en Nederlandsche Dans-Meesters, dewelke honger gevoelende, by gebrek van penningen, een Airtje zingen, of een Minnewetje dansschen; bruit me de maag te veel, ik douw hem een dozyn tien twaalf Rymregelen in den krop, als aan een gapende Mosch, en daar meê rust hy, als onze geweze slaapende Boer, die van de wereldsche spys niets meêr begreep, als ze hem in den bek staaken. Een Poëet, die honger heeft, zou een heelen Parnas opslokken, en een Boekzalist, zonder verstant, zou wel een heelen Olympus kraaken, als hem Vorst Mydas, slegts aanrakende, de magere vingers met goude platen verguld; dog dit komt hier niet te pas, dat is regt stof voor de herboore Oudheit, die van het nieuws van Europa net zo veel weet, als onze meeste Digtters de gryze wetenschappen verstaan; trouwens, ze hebben 'er gelyk in, want men kan met de hedendaagsche Vodden naauwelyks zo veel verdienen, dat men de versleete todden versmyt, om beter te krygen. *Silentium*, Heeren, daar gaat het gordyn open; wat zal het zyn? de Bergen zullen een Muis baaren. Ha! ha! ha!

Parnas dreun, ter bruilofte van den heere George Wetstein, en mejufvrouwe Anna Otto.

Het Opschrift, de Naam, en de Titul van dit Poëtische Monster, heeft het ongeluk gehad van al in den beginne, met een drukfout te pronken, gelyk 'er in het vervolg verscheidene onder loopen, die ik, zo veel ik kan, zal zoeken te verbeteren, naar het eerst toegezondene origineel, dat ik wederom gekreegen hebbende, expres tot dien einde bewaar. Het moet dan wezen Parnas voor Pernas, en het woord Dreun wil zo veel zeggen, als een generaale zalvo van Canon, Mortieren, Snaphaanen &c. ter eere van den Heer Wetstein, die wy als een telg van Apollo invoeren, gelyk in het vervolg staat bewezen te worden.

Zo leid Apollo's Zwaan nu op het nest te ronken!
 En droomt een Ilias van bommen, en cartouw!
 Daar thans de gulde spits van 't diamant gebouw,
 Zig op zyn schenkels rekt, om Venus toe te lonken!

Dus zit die lompe hond nu op zyn gemak te nagelbyten, om een zwerm drollige vizevazen in het ligt te brengen, terwyl de braafste Zoon van Faebus zig in postuur stelt, om een liefdens-battalje te hazardeeren.

Daar *Wetstein* 't yzer wet, te voor geschaart langs rotssen
 Van steig'rend Digt-tyras, op vlokken van de Zon!
 En nu de traanen plukt der schoonste lelybron
 Uit kroezen van koraal, die Jupyns beker trotsen:

Daar *Wetsteins* drift te voor verrukt op het onverslytb're Hoorendom, en Wallen van Pindus, neërdaalt in de omarming van een volmaakte Juffer, om uit haar lippen van koraal, die Jupyns beker in gloed overtreffen, een dauw te zuigen, die ons de wellust schenkt.

Daar hy de myrte boeit aan eeuwige lauw'rieren,
 En 't waterig yvoor omarmt met zog van vuur!
 Daar duikt myn doffe bas in d'afgrond der natuur,
 Ontsnaart van goeden klank, die helden plagt te sieren.

Daar hy aan zyne Poëtische wonderen, Huwelyks aanvalligheden knoopt, en Pygmalions glinsterent elpenbeen besproeit met het aangenaame vogt, dat uit een brandende hette vloeit; zo tuimelt de Overtoomze Zaag my uit de vuist, berooft van Deun en Voizen, waar meê ik als een Orpheus, eertyts de Boere Deerens, deed dansschen.

O ja, die slak kruipt in zyn schulp voor zulke stralen,
 Als gy, myn Maro, schiet langs 't duizeligste git
 Van 's werelds dof kolos, met uw bezielde wit
 Om 't ongezien fornuis van Pallas af te maalen.

ô Ja! die Morgenkrekel, dat Alikruiks spook, schuilt agter een lommer voor het schoone licht, 't geen myne Heldendigter onze donkere wereld verschaft, door zyn uitgekeurde toonen, om het boven natuurelyk *Laboratorium* der wysheit af te schetssen.

Schoon ik al Pelion weêr ging op ossa knotssen,
 Als een Tipheüs van de kunst, die 't zoel gestarnt
 Van uwen hemel toetst, daar het op Pindus barnt,
 Ik zou met Ixion in damp en nevels klotssen.

Schoon ik al, gelyk een dommekragt, den Os ging op den Ezel beuren, om langs die
 toppige schilden van Mydas, als een hedendaagsch Rymertje, te gluuren naar den
 verheeven trant van uw vloeiende Vaerzen; ik plofte als een Amersfoortsche kei
 van 't Vorstelyk Rouwtooneel, in de Jan Pottasie-vliet der Sottèn.

Al sadelde lk een hoos, een leger van orkaanen,
 En zweepte met myn spoor de wolken tot arduin,
 Om van dien barsen trap te flikk'ren op de kruin
 Van uw gezouten geest, ik zwikte voor uw vaanen.

Al kreeg ik, trots Don Quichot, een dolle gier, om op de wiek van een Windmoolen
 los te gaan, met myn gespoorden Ronsinand, om iets ongemeens te verrigten, en
 Amadis avontuuren te evenaaren, ik bleef als Arachne, door Minerva gestraft, in
 myn eigen wargaren verstrikt.

Al beukte ik met myn eik den trommel der koraalen,
 En wrong de lendens los van Delphos wonder-hol,
 Door mookers van Parnas, en Faebus dolheit vol,
 Nog zou myn barre dreun voor uwe palmen daalen.

Al ritje, ditje, doude ik, gelyk een Trommelslager, die de Nagtwagt kraait, en bulkte
 nog sterker als een Rateldraijer, die, vol door het Pegaseesche vogt van Schiedam,
 onraat schreeuwt, nog zou myn brombekken op uw tropheën verstommen.

De steilte van uw hoed, ô reus! op dubb'le boogen,
 En 't ros, dat gy beklimt, in 't kriecken van den dag,
 Plant, langs myn bruine hei, een Mantuaansche vlag,
 Die niemant naaken kan, als met beschreide oogen.

De vinding van uw geest, die zwieren van uw brein, ô Held! die reeds gezeeten op
 de woningen van Pythius, zyn Hartdraver doet galopeeren langs de kimmen van
 Thythans gemalin, beschilderen het bruin paneel van myn dof begrip, met Maros
 zegen-tekens, die niemant, zonder ontroering kan genaken.

Spreek *Erik* uit de borst, hoe brulde de tooneelen?
 Wat wierd toen de aardbol week, doe gy, van gal gesart,
 Des nootlots poolen dwongt, met een grootmoedig hart,
 Dat nog een weereld zou in duizend stukken deelen!

Treê *Erik* op 't Tooneel, en doe de Schermen dreunen, door 't jammerlyk misbaar,
 het geen de Aanschouwer maakt, op 't hooren van dat leet het geen u trof, doe gy
 van nyt begrimt, egter standvastig het nootlot scheen te willen overdwarssen, met
 een Alexanders moet, die meêr als eenen bol zoekt te trotsen.

Hier draaft de deugt, gelaarst op onverwelkb're broozen,
 En muilt den Choor-dog vast aan ketens van den nagt!
 De hof-harpy bezwymt, die 't kroonregt had verkragt,
 En doet het gryze sneeuw van ed'le schaamte bloozen.

Hier stapt opregte deugt met stoute treden, een vuilen Wicchel-Paap, grootmoedig
 in 't gezicht, terwyl het Staats-bedrog, dat naar den scepter dong, neêrduikt, en doet
 een Vader zelfs in 't laauwe bloed zig smooren.

Hakt spaanders van Kaneel, en laat onze Atlas branden;
 Kleet starren in cyvet tot amber van de zee.
 Zo daalt thans de Ygod van zyn koets, langs Amstels reê,
 En beurt uw beeld ten top der breedste lugtwaranden!

Wat dunkje Mannen? verdient die Kool geen Raapen? of zou een weinig Specery,
 myn Boere Bier-pap bederven? neen: haal een Scheeps-lading Wierook, uit de
 Oostindische Comeny, om het Mieren-nest der Myrmidonen te beademen, zo krygen
 de bovenste Werelden, en bewoonders van 't Azuur den damp, die voor geen Amber
 der Zee, of Cyvet hoeft te zwigten, waar door de Sultan van het Y, uit zyn
 Water-serrail opluikt, om zig te vervrolyken, onder den lommer van de vleugelen
 uwes beelds, door een drom Zuijmermeer-Poëten, reeds als een star aan het Firmament
 van den Helikon gebeurt.

Daar bolsters van Saffier uitbarsten tot juweelen,
 Genavelt aan een streng van blyder dageraat,
 Als Thytan pruilen doet, daar zy het dons verlaat,
 Die 't morgenlied te paart, voor Febus slot moet kweelen.

Daar 't op een millioen tien of twintig diamanten, niet eens aan en komt; want als
 onze verrukkinge naar de Vogelewyk vaaren, barsten de sluizen des afgronds van
 een met zulk een geweld, dat het vyfde wezen van den dageraat, aan de navel-streng
 der zotheid blyft zitten, tot spyt van dien ouden stompert, die in zyn luijeren pruilt,
 als zyn wyfje op het paard voltizerende, een airtje zingt, om den gulden Vryer in de
 Zaal der Natuur te noopen.

Die tuilen van Azuur, gewonden om de spillen
 Van 't zwoegende gareel, karbonkelen uw' Naam,
 O *Wetstein* van myn rym, met een doorlugte faam,
 Die, langs vier winden heen, zal op haar hooren gillen:

Die Kleinodien, die Influentien, die Arabische wildernissen, (ô Hemel! hoe noem ik
 best onze Digt-kraam) dewelke de Messieurs verzekeren, dat de Narresleê van de
 zwoegende kunst, geen kleine luister byzetten, breiden uwe naam, ô Slypsteen van
 myne gedachten, ten weinigte zo verre uit, als de Zon in vierentwintig uren kan
 bespannen! terwyl de twee Yspoolen gillen op hun glaaze Onweêr-klaroenen.

Dus was de boog, ô Goôn! die Delius moest grypen,
 Als hy gemeitert trat naar Pythons brakke huid,
 En aan zyn Daphne bood, als oorzaak van den buit,
 Dien hy bevogten heeft, door 't vuur, op 't vogt te slypen.

Dus waaren de brandende straaLEN, de heilige vonken van Latona's Zoon, doe hy, in een Valhoed van Lauw'rieren gehuld, naar het zwadderig Canailje, en het Moeras-veen des eersten Chaos trok, en aan zyn liefste Dulcinea schonk, als de eenige oorzaak van het winnen dezer gevaarlyke avontuur, die de Ridder is te boven geraakt, door zyn party zo droog te maaken als een Poëtische kurk, of een uitgedroogde heiturf.

Dat ik een Paradys kon torsschen, op myn pennen,
 Ik boude een priëel van paarlen, en krystal,
 En cederde uwen hof tot een oranjen wal,
 Waar in Zephirus zouw zyn Flora's waagen mennem.

Tot nog toe gaan myne kant-teekeningen voort, of ze van een Leije dakje rolden; maar bloet! nu zal het 'er beginnen op aan te koomen: die Klompen, die Klompen, die belooren een zweetje; trouwens, *Nilvolentibus arduum*: ik zal het je klaaren, dat het Nageslagt zal verbaast staan over de hedendaagsche zothet, en het super fyn oordeel onzer vlugge Rympedanten; dat's gang. Byaldien ik op myn Oijevaars-veeren, het aloude Hybla, ja de gulde eeuw van Saturnus kon draagen, ik verbeelde de Liefhebbers een schooner gebouw, als ooit Don Quichot in het hol van Monte Sinos al droomende zag, om uw plaisieren te onderschraagen met de aangenaame koelte van een zoetblazenden Weste-wind, die de bloemgodes met zyne lipjes tukt. Jongens, ik word speels, uw Poeët begint te Natuuren, het Kerveltje loopt uit, en de meeste Rymers zyn mal.

Ik stak al 't ys in brand, en deed den Zoomer danssen
 Op klompen van robyn, langs vagt van elpenbeen,
 Ik deed den Aganip van zand, en wellen treên,
 Om u, met haar gekus, voor ieders oog te kranssen:

Die van de kunst is, beschaam zyn Meester niet: Hokus, pokus, pas... ik stak al 't ys in brand; ik deed de Dood met een jonge Meid trouwen, en liet den Zoomer ('t is schande dat men 't zeyd) zig wentelen in Lelyen en Roozen; ja, maar die klompen van Robyn, waar daar meê gebleeven? ik zal ze leggen neffens de schaal van Jupyn, die ons *Vondel* verhaalt, dat uit een enkelen diamant is gedraait. Een Poeëzy zonder loogen, is geen duit waard, en een Digter zonder stuipen, verdient geen plaats in David van Mecchelens Beterhuis, en daar meê, laat loopen de Geuten, al zou de Castalische Wel van boven neêr bruijen, om u met haar Paerdevogt te verstrikken.

O neen, ik deins te rug, met golven van die oogen;
 Haar oevers zyn te fier, te bars, op schoen, en tret:
 Men spreij een and'ren dauw! een adem van Himet!
 En laat den Digter daar zyn vuur, met water droogen!

Maar foei, praat fatzoenelyk, als een Man, van die zoete lonkjes; og! de traantjes van de Aganip, hebben 'er zo veel mal gemaakt, en dienvolgende dienen die Baaren op een paar stelten te loopen van Spaans Leer. Wy moeten gezuikerden Wyn uit Pypkaneel zuigen, en laten onzen Digter zyn jeugdig levens-vuur, die kwik der elementen, dat ingeprent Mins Idè, waar door alle dingen vermeerderen, door uitwaaseming doen bedaaren. De Natuurkunde, men mag zeggen wat men wil, komt een Rymer geen kleintje te pas, als hy aapen scheert. De Auteur oogt hier op het uitschot van den Parnas, dat door uitlegging zoekt te geraaken agter de gordynen van de kunst en natuur; en het is een punt van de uitterste verwondering waardig, dat de meeste menschen hen zelve, nog hunne doeningen niet begrypen; trouwens, wat scheelt my een ander, ik ben zelve gek genoeg, gelyk verstandige konnen bemerken, uit verklaaringen, die ik geef over woorden, die zo helder zyn als de middag, dog van geen Mollen moeten doorkroopen worden: weg, naar den grond Pierezoekers, ik moet voort. *Jeu! Clavilenno, jeu!*

O wiszeling van ziel, door tweederhande vormen,
 Gy boeit ons aan uw as, en rukt my uit my zelf!
 Den oceaän der min, die botst, op 't stargewelf
 En ademt eerst de vreê, na een kartouw van stormen.

O! kip ik hebje, ik leef in myn tweedezelf, wy wiszelen van beeld, de een krygt wat van den Man, en de ander aast op de Vrouw. Hermaphrodiet is enkel, dog scheid zig in tweën, en de Partyen komen van hun verrukking even zo zedig thuis, als St. Jacobs Pelgroms, die Kap, en Staf verwiszelen voor een aangename rust; maar kinderen, eêr men zo ver avanceert, dat de sluizen onzer verbeeldingen, met de eigenschappen der Planeeten in een Congres treden, om stilstand van wapenen te verschaffen, zo valt 'er wat te verhakstukken.

Gelyk een bos, gezolt door 't zwalpen van de baaren,
 De bleeke duinen groet, met sprenkelen van vreugt,
 Als het de hielen plant, na eind'loos ongeneugt,
 Op ankeren van rust, ter haaven ingevaaren.

Want even, gelyk Deucalion met zyn sloep door de baaren hebbende geworstelt, de bleeke Duinen omhelsde, met huppelende blydschap, doe hy zyn voeten vestigde, naar zo veel uitgestaan verdriet, op de nieuw ondeckte aarde.

Zo zegeboogt myn Held, op zyn vergoode pluimen,
 Nu hy den standert vest, op muuren van albast,
 En als een Mars der Zon, langs marm're schilden plast,
 Om 't amber smout der zee, uit ketels zout te schuimen.

Zulke kaprioolen maakt onze Vriend, op het matras des wellusts, nu hy de Vaderlyke Zegevaän plant op de zilvere wortelen zyner min, en als een zoldaat van Parnas, trots een Oesterduiker naar den grond zinkt, om uit de bloed-koralen van zyn aangenaame Thetys, de zilte geuren te trekken, die de beweegingen, en beroeringen van een Moederlyke Oceaän belooven. Is 't niet om rasend te worden, voor een Poeët van fatzoen, dat hy zelfs dingen die verstaanbaar zyn voor Jongens, en Meiden van vyftien,

of zestien jaaren, moet met Lysten versieren? ach! was ik een Kruijer, een Schoenlapper, een Sleeper, of zyn Paard, in steê van Digter, wat zou ik zorgeloos myn Bremer avond-pint kluiven, daar ik nu als een Spreeuw, uit de Krieken word gejaagt, door de Molukken die my verzellen: og, Vader Faebus! help me met eeren van dit Vaers, zo je 'er me aangeholpen hebt; want daar word sterk aan getwyffelt van uw benedenste Dozynwerkers, die zo om een plaats voor my in het Lazarus Huis loopen, datze door klink klaare liefde tot hun evennaasten, overd warst, hen zelven schynen te vergeten.

Wat zit daar voor een maan, in 't midden van Dianen!
 Wat is het voor een wolk, die haare zyde dekt?
 Het lykt, of Leucothé, naar Delos haarsteê trekt
 Gemantelt in een drom van wakk're wierooks-vaanen;

Welk een schoone Diana! wat aanvulliger Bruid! wat liever Godin! zit daar als hooftmeesteresse, onder andere starren te pryken? wat is het voor een zonneling? voor een nevel der Goden? voor een adem van Jupyn? die zyn Maan omringt? maar waar toe gevraagd? het is of de Wierooks-tak, die de zon heeft geënt, haar verweezent in den glans van het Delphische Orakel-licht, en die Majesteit onderschraagt, met een drom van verrukkende betoveringen.

Kem vry uw lokken uit, borduurder van myn raamen,
 Met hekelen van groen, en val uwe *Anna* toe;
 Die *Otto* van uw hart, nooit deugt, nooit stralen moe,
 En meêr alleenig waard, als alle de *Otto's* zamen.

Doet uwe haeren langs de wolken zwieren, met een dartelenden wind, gy die myn veder dwingt uwen lof te maalen, daar ze Lauweren scheidt, en valt uw lieve Honingtent als een bei in den mond, welkers zoet al het zuiker overtreft, om dat het ontbloot van gal, op deugt, en zeden boogt, en zo zeltzaam is, als de antique Beelteniszen van Keizer Otto, welkers naam zy voert, en met geen gemeene munt mag betaalt worden.

De laaste zyn metaal, slegts schakelen om de eeuwen
 Te knellen tot een riem, voor Naneef, en Geslagt;
 Dog hier heeft Vrouw-natuur haar eigen schoot verkragt,
 Om een Godin te kneên, voor 't puik der waterleeuwen.

Die van Caesar zyn gedreeven, uit metaal, en dienstig om de Historikenners de eeuwen te doen aan den ander knopen, door gedenk-penningen; maar hier heeft Paphos Lustgodes, haar zelve uitgeschud, om een genoeggelyke Cytherea te schaffen voor een meêr als Batavische spruit, die onze waterplaszen doet huppelen, als hy op zyn zilv're Lier, de goude daden der Goden trompet.

Ik blixemde Jupyn, ik plonderde zyn wallen,
 Zo hy niet had gesmeet, dat gy die *Otto* kreeg,
 Die, door haar roem, te zwaar voor Swane veed'ren weegt,
 Dog, door uw harp gekroont, het allerschoonst' zal brallen.

Vrinden, sta nu een beetje ruim, om geen ongemak te krygen; want zo beginnen de Poeëten, als de Boonen bloeijen, gelyk ik gedaan heb: het zyn de gemakkelykste schepzels anders van de werelt; maar ze slagten de Harten, in den Brons-tyd zyn ze niet te vertrouwen, gelyk je zult hooren. Ze zullen in de Diergaardens hun eigen Baas niet ontzien, als ze springs zyn, maar vloojen 'er maar op toe, of het accordeert met de grondvesten van Parnas, of niet; dat heeten de kenners de furien der kunst, dat zyn de Brombekkens der Wout-Papinnen, de Lazarus-kleppen der Haarlemieten, de Rommelpot van Poechionel, en de rinkels der Ouden. *Nota bene*, luister op deze uitlegging: de Zoon van Vorst Saturnus was zo veeg, als een luis op een kam, en zyn neeten-nest was prys, byaldien hy niet had gebakken (ik spreek als een Heiden) dat gy dat volmaakte deel had ontfangen, het geen in roem myn magt overtreft, als zynde myn Ganze-neb te slegt, om een lof uit te stameren, die u, als Puik-digter past te beginnen.

Bom Goden op malkaâr, doet star, op starren horten,
 Gooi d'Aardkloot, om de Zon, scheur wateren van een,
 Tap keijen van het Noord, en melk Parnassus speen.
 O *Wetstein*, om myn pen, door uw gestorm te korten;

Wel, hoe zal de Man dat klaaren? zullen de Platters al weêr vragen. Hoort toe: neemt al het ouwerwets gepeupel, de Poppen van de blaauwe Tent, dien zwerm van uitgediende Hemel-reuzen, en Reuzinnen by malkaâr, en gooit 'er de wereld meê naar de kop, of kaatst om een zilvere Lepel, of een paar Gespen, gelyk 'er in de Carthuizers-baan, tot Amsterdam word gedaan, in steê van met haar gevulde ballen, met den aardbol, en zwiert die om de zon, dat de starren staan te kyken, als Piet Snot; haalt op een Kruiwagen de Ysduinen van het Noord, en tapt Keiwater uit de Uijer van den Helikon, dat ik van dat rinkinken bedwelmt, uitschei met lollen, op het hooren van uw heillig allarm, en stormloopen der Natuur.

Zo stygt gy beî ten top, als Vrouw Latona's telgen!
 Daar zy Diaan zal zyn, en gy steeds haar Apol!
 De blydschap kreukt myn bas, de zanglust maakt hem dol,
 En kan zyn eigen klank, door drang, niet meêr verzwelgen.

Dan klimt gy uit deze verwarde Bajert, en die onweêren van Pindus, naar het vervrolykende smalt, als wettige erfgenaamen van Jupyn, de een om voor Diana, en de andere om voor Apol te ageeren. Ziet, deze vinding zet een plooi in myn harssens van ander halve span, en maakt het wand onklaar, zo dat ik, als een kind, door het al te gulzig lurken aan de Pypkan van Pallas, bynaar stik.

Daar barst myn bekkeneel! het orgel knarst aan stukken!
 Zyn zolder zakt uit een! de toon van het gewrigt,
 Myn bondel word Lauw'rier, en ik een enkel ligt,
 Om Pindus van zyn steel, voor u alleen te plukken!

En bleef het hier slegts by, het was om over te komen; maar neen, de Poeëtische wind-blaas word door een spelt, zo groot als een Egyptische Pyramied, in zyn ga... gestooken! enscheurt van een! De Erreten en Boonen, rollen 'er uit! de vliering der Viool, raakt kapot! de Ra-

tel stukken! al het Werk, het Vlas, het Wargaaren, en die heele kraam zyn vervallen ten buit voor Apol, die met een oortje zwavelstokken my verbrandende, zo kristallizeert, dat ik op, en top zo gek gelyk als David van Mecchelen zelve is.

Daar is de koop're berg, dat wonder aller wond'ren,
Ik maak 'er Meester van u, die myn dwinger zyt,
Dog bid maar om een steen, als gy naar boven ryt,
Die wetten kan, het geen door botheid viel naar ond'ren!

Men moet wel zorg draagen, Mannen, dat men in alle Kunst-taffareelen, voor al niet vermindert, maar liever raast, dat de toehoorders hooren, en zien vergaan; om die reden gil ik nu uit myn Faenix-nest, gelyk een Wyf van de Oostindische kust, die haar dooden Man in de vlammen verzelt: daar is die onverslytbare rots, die Atlas onzer wereld, dat ingebeelde ruim der Digteren, het geen ik als een blaauw bloemetje heb geplukt, op het Paardenvelt der zon, om het u op te draagen, die myn voorganger in de Digt-kunst zyt. Blyft 'er Meester van, dog geeft my maar een glimp uwer gunst, als gy het Paviljoen der starren nadert, om my daar door te wyzen, op welke manier ik in vervolg van tyt my mag leeren schikken, om uwe Tooneelen te evenaaren.

Dat is myn *Wetstein* zelfs, die wetter van onz' wetten,
Die Mirt, en Lauwerier kon knoopen, tot een tuil,
En eeuwig brallen moet, als Chair'o's yz're zuil,
Geënzins, door nek, en schoft der tyden om te zetten.

Die eis en beede is alleen het geneege hart van den Heer *George Wetstein*, die onze Digtters aanspoort om de breede heirbaan naar den steilen Olympus in te slaan, en nu het geluk geniet van zyn Poëtische lauw'ren te knoopen, om den aangenaamen hals zyner Vrindinne, die ik wensch dat met haar lieven Bruidegom mag vereeuwigt worden, gelyk Pharao's Graf-naalt, die het roest der tyden verduurt.

Wat zeggen nu de Koffihuizen, Wyn-Comparitien, Bierkroegen, Jenever-winkels, Mannen, oude Wyven en Jongens van deze notulen; zyn ze niet *a Marveilje*, en is het niet jammer, dat een Vaers, dat in zig meêr reden en waarheit bevat, als ik hen weerdig oordeel te communicceeren,

door den Autheur zelve zo moet gerabraakt worden, om hen de maat hunner zothet geheel vol te meeten. Ik heb het niet gemunt op Koopliden, Winkeliers, Ambagts-lieden, en gemeener menschen, die langs den weg van ellen, maten, en gewigten, niet naar den Helikon konnen stygen; maar ik heb het alleen op de zulken, ze zyn dan, wie ze zyn, die hen zelve den naam willen toeschryven van Digters, en net zo veel weeten van de Poëzy, als een kwaadaardige zot die een half vat t'huis brengt. 't Is schande, dat men malkander verscheurt, om de kunst te bederven, en dat Ezels den scepter van Apollo willen bestieren. Ik weet, dat alle die Helden, die het op waarheit en wysheit munten, my zullen toevallen, en dat de Heer *Wetstein*, in 't geheel niet is misgedeelt, om te konnen zien, dat ik in het zenden van dit Gedigt, alleen heb geoogt om hem eenig plaizier te verschaffen. Ik zweer heiliglyk, by al wat verheeven is, dat dit myn meeninge nog is, en dat ik door deze kanttekening alleen beoogt heb, te toonen dat men dwaazen, met vertellingen van hemelsche wysheit niet kan verbeeteren. O neen, grom al voort! wentel u in uw zwart A, B, in uw Speldeboek, in uw Trap der Jeugt, en in uw Historie Davids; dog zyt verzekert, dat gy nimmer in de Spreuken Salomons zult geraaken, ten zy gy u alle met my erkent voor eerste Beginners, die de Hanssop, Lyband, en Valhoed nodig hebben, om niet heel capot te raaken. Dat weet ik, dat ik niet en weet, zei Socrates, de eerste der Grieken, en met reeden; want die zyn krukken beschouwt, by de treden van Apol, zal niets in zig gewaar worden, als ontblooting en armoede, in tegenstelling van dien rykdom, dien de Vader des ligts bezit, om dat hy zig van geen andere School-lessen bedient, als die de wortel der natuur in hem veroorzaakt. Ik beken, kon Faebus Spelden, Leezen, en Rymen by zyn geestige invloijinge, hy was een compleeten Poëet; dog, waar vind men het dog juist zo volmaakt, als hier beneeden, daar elk schepzel een volkome zothet vertoont. Hier aan zien we, Mannen, dat de onderste Wormen, de bovenste Helden overtreffen, en dat Swaanenburg ruim zo gek is, als zyn gebuuren.

E i n d e .